AMBER YILLIKLARI

ROGER

ZELAZNY

KAOS PRENSİ

AMBER YILLIKLARI

ONUNCU CİLT
Amber'de Dokuz Prens

ROGER ZELAZNY

Çeviren: NİRAN ELÇİ

Tarayan: Eylem Yurtsever
Düzenleyen: eldkaan

ONUNCU CİLT

KAOS PRENSİ

Bölüm 1

Bir taç giyme töreni görmüşseniz hepsini görmüş sayılırsınız. Kulağa alaycı bir ifade gibi geliyor ve muhtemelen de öyle, özellikle başrol oyuncusu en iyi dostunuz ve kraliçesi de elinizde olmadan aşığınız olmuşsa. Ama genellikle bir geçit alayında, bol bol ağır müzik, rahatsız, renkli giysiler, tütsüler, konuşmalar, dualar ve çalınan çanlar vardır. Usandırıcıdırlar, genellikle sıcak olurlar ve düğünlerde, törenlerde ve gizli giriş ayinlerinde olduğu gibi, samimi olmayan bir ilgi gerektirirler.

Ve böylece Luke ve Coral, yalnızca birkaç saat önce deli kardeşim Jurt ile neredeyse ölümüne -ne yazık ki tam olarak değil- savaştığımız kilisede, Kashfa'nın hükümdarları oldular.

Amber'in törendeki tek temsilcisi olarak -teknik olarak gayri resmi de olsa- ön sırada bir yere verildim ve gözler sık sık bulunduğum yere kaydı. Bu yüzden tetikte durmak ve uygun yanıtları söylüyormuş gibi davranmak zorunda kaldım. Random törendeki varlığıma resmi statü attetmezdi, ama davranışlarımın diplomatik açıdan uygunsuz olduğunu duysa kızacağını biliyordum.

Böylece sonunda ağrıyan ayaklar, kaskatı bir boyun ve terle sırılsıklam olmuş renkli giysilerim oldu. Gösteri dünyası. Yine de, aksini tercih etmezdim. Luke ile dostluğumuz çok eskilere dayanır ve artık taç giydiğine göre, orada bunalarak dururken ona ne olacağını merak ederken bunları düşünmekten kendimi alamıyordum. Kılıç uçlarından atletizm karşılaşmalarına, resim galerilerinden Gölge'ye. Böyle bir olay amcam Random'ı başıboş, dejenere, kaygısız bir müzisyenden bilge ve sorumlu bir hükümdara dönüştürmüştü ama önceki hali hakkında ancak akrabalarımın anlatılarına güvenebiliyorum. Luke'u o kadar yumuşatmayacağını umarken buldum kendimi.

Yine de, Luke Random'dan çok farklı bir insandı, çağlarca genç olduğundan bahsetmiyorum bile. Ama yılların insana neler yaptığı şaşırtıcı yoksa yalnızca olayların doğal akışı mı?

Son zamanlarda başıma gelen onca şey yüzünden, kendimin de, o kadar da uzun olmayan bir süre önceye oranla daha farklı olduğumu fark etmiştim. Aslında düşününce, dün olduğumdan bile çok daha farklı.

İlahiler okunurken Coral, beni görmesi gerektiğini belirten, bir zaman ve yer veren, hatta küçük bir harita içeren bir notu bana iletmeyi başardı. Sarayın arkasındaki bir daire çıktı burası. O akşam orada buluştuk ve geceyi orada geçirdik. O zaman, Jasra ile Begmalıların diplomatik düzenlemelerinin bir parçası olarak, onun ve Luke'un, çocukluklarında, vekiller aracılığıyla evlendirildiklerini öğrendim. Ama yürümemişti -yani diplomatik kısmı- ve geri kalan her şey bir kenara itilmişti.

Başrol oyuncuları da, son zamanlardaki olaylar hatırlatıncaya kadar evliliği unutmuşlardı. Birbirlerini yıllardır görmemişlerdi.

Ama kayıtlar prensin evli olduğunu gösteriyordu. Geçersiz sayılabilecek bir şey olsa da, kız da Luke ile birlikte taç giyecekti. Kasfha'nın çıkarına bir şey varsa.

Ve vardı da: Eregnor. Kashfa tahtında Begmalı bir kraliçe o mülkü ele geçirmelerini sağlayabilirdi. Coral'ın dediğine göre, en azından, Jasra böyle düşünüyordu. Ve Luke'da bu fikre katılıyordu, özellikle de Amber'in garanti vermemesi ve Altın Halka Anlaşması'nın feshedilmesinden sonra.

Ona sarıldım. Operasyon sonrasında şaşırtıcı bir hızla iyileşmesine rağmen iyi değildi. Sağ gözünün üzerine siyah bir kumaş parçası takmıştı ve elim o tarafa kaydığında -ya da fazla uzun baktığımda- oldukça tepki gösteriyordu. Dworkin'in zarar görmüş gözün yerine Hüküm Mücevheri'ni yerleştirmesine sebep olan neydi, tahmin bile edemiyordum. Ancak, kızı bir şekilde, Desen ve Logrus'un güçlerinin mücevheri ele geçirme girişimlerine karşı güvenli bir yer olarak düşünmüş olabilirdi. Ama bu alanda uzmanlığım yoktu. Sonunda ufak tefek büyücüyle tanıştığımda aklının başında olduğuna ikna olmuştum. Fakat bu duygu, o yaşlı, bilge adamın sahip olduğu bilmece gibi nitelikleri kavramama hiç yardımcı olmamıştı.

"Nasıl bir his veriyor?" diye sordum kıza.

"Çok tuhaf," diye yanıt verdi. "Acı değil. Tam olarak değil. Daha çok Koz Kartı iletişiminin verdiği hissi veriyor. Ama bu hep benimle ve ben hiçbir yere gitmiyorum ve kimseyle konuşmuyorum. Sanki bir tür eşikte duruyormuş gibiyim. Güçler çevremde, içimde hareket ediyor."

Bir anda, kırmızımsı metalden çubukları olan gri bir halkanın merkezi oldum. İçeriden, burası büyük bir ağ gibiydi. Parlak bir iplik dikkatimi çekmek için zonkladı. Evet, bu uzak bir Gölge'de, büyük bir güce giden hattı, incelemek için kullanılabilecek bir şey. Dikkatle, onu kızın göz çukurunda taşıdığı, örtülü mücevhere uzattım.

O anda direnç hissetmedim. Aslında, güç hattını uzatırken hiçbir şey hissetmedim. Ama zihnime bir alev perdesi imgesi geldi. Alevden perdeyi aştığım zaman, araştırma uzantımın ağır ağır durdurulduğunu hissettim. Ve onunla beraber orada, bir boşluğun kenarında süzülüyordum. Anladığım kadarıyla uyum sağlama yolu bu değildi ve başka güçleri kullanırken bu işin parçası olduğunu anladığım Desen'i çağırmak istemiyordum. Zorladım ve kullandığım enerjileri tüketen dehşet verici bir soğukluk hissettim.

Yine de, benden enerji çekmiyordu, yalnızca hükmettiğim güçlerden. Biraz daha zorladım ve uzak bir nebula gibi, solgun bir ışık lekesi gördüm. Porto şarabının koyu kırmızı rengine sahip bir fonun önünde asılı duruyordu. Biraz daha yaklaştım ve bir şekil kazandı -karmaşık, yarı tanıdık, üç boyutlu bir biçim- babamın tanımlarına bakılırsa, Mücevher'e uyum sağlamak için gidilen yol olmalıydı. Tamam, Mücevher'in içindeydim. Başlamalı mıydım?

"Daha ileri gitme," dedi tanımadığım bir ses, ama sesleri çıkaranın Coral olduğunu anladım. Transa girmiş gibiydi. “Daha yüksek bir geçiş ayini sana reddediliyor."

Uzantımı çektim, onun aracılığıyla gelecek gösterilere pek hevesli değildim. Amber'deki son olaylardan sonra gözümün önünden ayırmadığım Logrus görüşüm, Desen'in daha yüksek versiyonunun sardığı ve içine işlediği Coral'ı gösterdi.

"Neden?" diye sordum ona.

Ama bir yanıt alamadım. Coral azıcık irkildi, silkelendi ve bana baktı.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Daldın," diye yanıt verdim. "Şaşmamak gerek. Dworkin'in yaptıkları, artı günün stresi..."

Esnedi ve yatağa yığıldı.

"Evet," diye nefes aldı ve sonra gerçekten uyudu.

Çizmelerimi çıkardım ve ağır giysilerimden kurtuldum. Kızın yanına uzandım ve örtüyü üzerimize çektim. Ben de yorgundum ve sarılacak birini istiyordum.

Ne kadar uyudum, bilmiyorum. Karanlık, sarmal rüyalarca rahatsız edildim. Yüzler -insan, hayvan, iblis yüzleri- çevremde hareket ediyordu ve hiçbirinde özellikle neşeli bir ifade yoktu. Ormanlar devrildi ve alevlere boğuldu, zemin sarsıldı ve yarıldı, denizin suları dev dalgalar halinde

yükseldi ve toprağı kapladı, ay kan damlattı ve büyük bir feryat duyuldu. Bir şey adımı seslendi...

Büyük bir rüzgar, sonunda içe doğru şiddetle açılmalarına neden oluncaya kadar kepenkleri salladı ve çarptı. Rüyamda, bir yaratık içeri girdi ve gelip yatağın ayak ucunda çöktü, tekrar tekrar yumuşak sesle bana seslendi. Oda sarsılıyor gibiydi ve aklım California'ya gitti. Deprem oluyor gibiydi. Rüzgar feryattan kükremeye dönüştü ve dışarıdan, ağaçlar devriliyor, kuleler yıkılıyormuş gibi çatırtılar duydum...

"Merlin, Sawall Evi'nin Prensi, Kaos Prensi, kalk," diyor gibiydi. Sonra dişlerini gıcırdattı ve baştan başladı.

Dördüncü veya beşinci tekrarda bunun bir rüya olmayabileceği geldi aklıma. Dışarıdan bir yerden çığlıklar geliyordu ve gök gürültüsünün müzik gibi dalgalarının üzerinde düzenli şimşekler çakıyordu.

Hareket etmeden önce koruyucu bir kabuk yarattım, sonra gözlerimi açtım. Sesler gerçekti. Kırık kepenkler de öyle.

Yatağın ayakucundaki yaratık da.

"Merlin, Merlin. Kalk, Merlin," dedi bana. Uzun burunlu, sivri kulaklı, bol dişli ve tırnaklı, yeşilimsi gümüş tenli, iri ve parlak gözlü bir yaratıktı ve ıslak, derimsi kanatları yanlarında katlanmıştı. Gülümsüyor muydu, yoksa acı içinde miydi, yüz ifadesinden anlayamıyordum. “Uyan, Kaos Lordu."

"Giyil," dedim, Saraylar'dan gelen yaşlı aile hizmetkarımızın ismini söyleyerek.

"Evet, Lordum." diye yanıt verdi. “Size kemikdansı oyununu öğreten kişi."

"Kahretsin."

"Eğlenceden önce iş, Lordum. Sizi çağırmak üzere gelmek için kara ipliği uzun ve korkunç bir yol boyunca izledim."

"İplikler buralara kadar uzanmıyor," dedim, “çok zorlamazsan. O zaman bile uzanmayabilir. Artık uzanıyorlar mı?"

"Artık daha kolay," diye yanıt verdi.

"O nasıl oluyor?"

"Majesteleri Swayhill, Kaos Kralı, bu gece karanlığın atalarıyla uyuyor. Törenler için sizi çağırmaya gönderildim."

"Şimdi mi?"

"Şimdi."

"Evet. Eh, tamam. Elbette. Bırak da eşyalarımı toparlayayım. Hem bu nasıl oldu?"

Çizmelerimi çektim, giysilerimin kalanını giydim, kılıç kemerimi bağladım.

"Ayrıntıları bilmiyorum. Elbette, sağlığının kötü olduğunu herkes biliyordu."

"Not bırakmak istiyorum," dedim.

Başını salladı.

"Umarım kısa bir nottur."

"Evet."

Yazı masasının üzerindeki bir parşömen parçasına şöyle yazdım, Coral, Aile işleri için çağrıldım. Seni ararım ve elinin yanına koydum.

"Tamam," dedim. “Nasıl yapıyoruz bu işi?"

"Sizi sırtımda taşıyacağım, Prens Merlin, uzun zaman önce yaptığım gibi."

Çocukluk anılarımdan bir sel aklıma dolarken başımı salladım. Gryll, çoğu iblis gibi son derece güçlüdür. Ama Çukur kenarındaki, karanlığın üzerindeki, gömü odalarındaki, mağaralardaki, hâlâ dumanları tüten savaş meydanlarındaki, tapınak yıkıntılarındaki, ölü büyücülerin odalarındaki, özel cehennemlerdeki oyunlarımızı hatırladım. İblislerle oynarken, annemin kan ve evlilik yoluyla edindiği akrabalarıyla olduğumdan daha fazla eğleniyormuş gibiydim. Hatta Kaos şeklimde onlardan birini temel almıştım.

Fazladan kütle kazanmak için odanın köşesindeki sandalyeyi soğurdu ve şeklini yetişkin cüsseme uyacak şekilde değiştirdi. Sıkı sıkı kavrayıp uzamış gövdesine tırmanırken, “Ah, Merlin!" dedi. “Bugünlerde ne tür büyüler taşıyorsunuz?"

"Onları kontrol edebiliyorum, ama özleri hakkında tam bilgiye sahip değilim," diye yanıt verdim. “Yeni edindiğim şeyler. Ne hissettin?"

"Sıcak, soğuk, tuhaf müzik," diye yanıt verdi. “Her yönden. Değişmişsin."

"Herkes değişir," dedim, o pencereye ilerlerken. “Yaşam bu."

Geniş pervaza karanlık bir iplik dayanmıştı. Uzandı ve kendini ileri fırlatırken ona dokundu.

Biz aşağı düşerek ilerleyip sonra yükselirken büyük bir esinti hissettim. Kuleler hızla geçti. Yıldızlar parlaktı, çeyrek bir ay yeni doğmuş, alçak bir

bulut çizgisinin karnını aydınlatıyordu. Biz süzülürken şato ve kasaba göz açıp kapatıncaya kadar küçüldü. Yıldızlar dans etti, ışık çizgileri oldu. Keskin, dalgalı bir karanlık bandı çevremize yayıldı, genişledi. Kara Yol, diye düşündüm aniden. Gökyüzündeki, Kara Yol'un geçici bir uyarlaması gibi. Arkama baktım. Orada değildi. Sanki biz giderken arkamızdan sarılıyordu. Ya da bizi içine mi sarıyordu?

Arazi altımızdan üç kat hızlı oynatılan bir film gibi geçti.

Ormanlar, tepeler ve dağ zirveleri uçup gitti. Kara yolumuz önümüzde kabaran büyük bir kurdeleydi, yanımızdan, gündüz vakti bulut gölgeleri gibi, aydınlık ve karanlık kayıp geçiyordu. Ve sonra tempo yavaş yavaş arttı. Birden, artık rüzgar olmadığını fark ettim. Aniden ay tepemizde, yüksekteydi ve altımızda çarpık bir dağ sırası yılan gibi kıvrılıyordu. Sessizlikte bir rüya niteliği vardı ve bir anda ay daha aşağıya düştü. Bitişik çizgisi sağımdaki dünyayı yardı ve yıldızlar sönmeye başladı. O kara yolda uçarken, Gryll'in bedeninde çaba gösteriyormuş gibi bir his yoktu ve ay kayboldu, ışık bir bulut dizisi boyunca tereyağı sarısı oldu, ben izlerken pembemsi bir ton kazandı.

"Kaos gücü yükseliyor," dedim.

"Düzensizliğin enerjisi," diye karşılık verdi.

"Bunda bana anlattıklarından daha fazlası var," dedim.

"Ben yalnızca bir hizmetkarım," diye yanıt verdi Gryll, “yücelerin düşüncelerini bilmiyorum.".

Dünya aydınlanmaya devam etti ve siyah kurdele görebildiğimce uzaklara kadar dalgalanıyordu. Dağlık bir arazinin yükseklerinden geçiyorduk. Ve bulutlar hızla aralanıyor, sonra yenileri oluşuyordu. Gölge'den geçmeye başladığımız belliydi. Bir süre sonra dağlar yok oldu ve yükselip alçalan ovalar kayıp geçmeye başladı. Aniden güneş gökyüzünün ortasına geldi. Kara yolumuzun hemen üzerinde ilerliyor gibiydik,

Gryll'in ayak parmakları ona ancak dokunuyordu. Zaman zaman kanatları önümde çırpılıyor, zaman zaman bir sinekkuşununki gibi hızlanıp görünmez oluyordu.

Solumda, uzakta, güneş kiraz kırmızısı oldu. Pembe bir çöl altımızda uzandı...

Sonra yine karanlık oldu ve yıldızlar büyük bir çark gibi döndü.

Sonra alçaldık, ağaçların tepelerini süpürüp geçmeye başladık...

Kalabalık şehir caddelerinin, direkler ve araçların önündeki ışıkların, vitrinlerdeki neonların üzerinde uçtuk. Şehrin sıcak, boğuk, tozlu, gazlı kokusu çevremizde yükseldi. Birkaç yaya, geçişimizi zar zor fark etmiş gibi başlarını kaldırdı.

Bir ırmağın üzerinde akarak banliyölerin çatılarını aşarken, görüntü dalgalandı ve başlangıçtan beri var olan kaya, lav, çığ ve sarsılan toprak manzarasının üstünden geçtik, iki aktif yanardağ -biri yakında, biri uzakta- mavi-yeşil gökyüzüne duman tükürüyordu.

"Anladığım kadarıyla bu bir kestirme," dedim.

"En kestirme yol," diye yanıt verdi Gryll.

Uzun bir geceye daldık ve bir noktada yolumuz bizi derin suların altından geçirdi. Parlak deniz yaratıkları yakında ve uzakta süzülüyor, fırlayıp gidiyorlardı. Kuru, ezilmemiş, kara yol bizi koruyordu.

"Oberon'un ölümü kadar büyük bir karmaşa," dedi Gryll.

"Etkileri Gölge'de dalgalanıyor."

"Ama Oberon'un ölümü Desen'in yeniden yaratılmasıyla eşzamanlıydı," dedim. "Onda, uçtaki hükümdarlardan birinin ölümünden daha fazlası vardı."

"Doğru," diye yanıt verdi Giyil, "ama güçler arasında dengesizlik olan bir zamandayız. Bu, o dengesizliğe katkıda bulunuyor. Daha şiddetli olacak."

Karanlık bir taş kütlesindeki açıklığa daldık. Işık çizgileri yanımızdan aktı. Düzensizlikler soluk maviyle çizilmişti. Daha sonra -ne kadar sonra, bilmiyorum- mor bir gökyüzündeydik, hatırlayabildiğim kadarıyla karanlık deniz dibinden geçiş olmamıştı. Tek bir yıldız çok uzakta parlıyordu. Ona doğru uçtuk,

"Neden?" diye sordum.

"Çünkü Desen Logrus'a göre güçlendi," diye yanıt verdi.

"Bu nasıl oldu?"

"Prens Corwin, Saraylar ile Amber arasındaki mücadele sırasında ikinci bir Desen çizdi."

"Evet, bana bahsetti. Hatta gördüm. Oberon'un aslını onaramayacağından korkmuş."

"Ama onardı ve şimdi iki Desen var."

"Evet?"

"Babanızın Desen'i de bir düzen eseri. Kadim dengeyi Amber lehine bozdu."

"Amber'de kimse bilmez ya da bana anlatmayı uygun bulmaz görünürken, sen nereden biliyorsun, Gryll?"

"Ağabeyiniz Prens Mandor ve Prenses Fiona bundan kuşkulanarak kanıt aradılar. Bulgularını dayınız Suhuy'a sundular. O Gölge'ye pek çok yolculuk yaptı ve bunun doğru olduğuna ikna oldu. Bulgularını krala sunmaya hazırlanırken Swayhill son rahatsızlığına yakalandı. Bunları biliyorum, çünkü beni size gönderen Suhuy'du ve bunları size anlatma görevini verdi bana."

"Seni gönderenin annem olduğunu düşünmüştüm."

"Suhuy onun göndereceğinden emindi. İşte bu yüzden önce o size ulaşmak istedi. Babanızın Desen'i hakkında size anlattıklarım henüz herkesçe bilinmiyor."

"Benim ne yapmam bekleniyor?"

"Bana o bilgiyi vermedi."

Yıldız parlaklaştı. Gökyüzü turuncu ve pembe lekelerle doldu. Kısa süre sonra, yeşil ışık çizgileri onlara katıldı ve çevremizde serpantinler gibi dönmeye başladılar.

Hızla ilerlemeye devam ettik ve desenler, ağır ağır dönen bir güneş şemsiyesi gibi gökyüzünü tamamen kapladı. Manzara tamamen bulanıklaştı. Bir parçam uyuşmuş gibi hissettim, ama bilincimi yitirmediğimden eminim. Zaman metabolizmama oyunlar oynuyordu sanki. Çok çok açtım ve gözlerim ağrıyordu.

Yıldız parladı. Gryll'in kanatları prizmatik bir pırıltı kazandı. Artık inanılmaz bir hızla ilerliyor gibiydik.

Yolumuz dış kenarlarda yukarı kıvrıldı. Biz ilerlerken süreç devam etti ve sonunda bir saban izinde ilerliyormuşuz gibi görünmeye başladı. Sonra uçlar tepemizde birleşti ve mavi-beyaz yıldıza nişanlanmış bir tüfek namlusunda ilerliyormuşuz gibi oldu.

"Bana söylemen gereken başka bir şey var mı?"

"Bildiğim kadarıyla hayır."

Sol bileğimi ovaladım, orada bir şey zonkluyor olmalıymış gibi hissediyordum. Ah, evet. Frakir. Frakir neredeydi? Sonra onu Brand'in dairesinde bıraktığımı hatırladım. Bunu neden yapmıştım? Ben... zihnim bulutlu, anılarım rüya gibiydi.

O olaydan beri ilk kez anılarımı yokluyordum. Daha önce baksaydım, ne anlama geldiğini daha erken anlardım. Bu, cazibenin bulandırıcı etkisiydi.

Brand’in dairesinde bir büyüye kapılmıştım. Bunun bana özel mi, yoksa yalnızca dürtükleyerek uyandırdığım bir şey mi olduğunu bilmemin yolu yoktu.

Daha genel bir şey olabileceğini düşünüyordum, felaketin canlandırdığı bir şey. Hatta belki rahatsız edilen bir şeyin kasıtsız bir yan etkisi. Ama bir şekilde sonuncusundan kuşkuluydum.

Bu yüzden, bu işteki genellikten de kuşku duyuyordum.

Brand’in orada bıraktığı bir bubi tuzağı olması çok büyük olasılıktı. Eğitimli bir büyücüyü, beni şaşkına çevirmişti. Belki zihnimin berraklaşmasını sağlayan yalnızca olay yerinden uzaklaşmam olmuştu. Büyüye maruz kalmamdan sonraki eylemlerimi gözden geçirdiğim zaman, o zamandan bu yana bir pus içinde hareket ettiğimi görebiliyordum. Ve ne kadar çok düşünürsem, büyünün beni ele geçirmek için özel olarak yapıldığına o kadar çok inanıyordum. Onu anlamadığımdan, bu bilgiyle ondan kurtulduğumu da düşünemiyordum.

Bu her ne idiyse, bir kez daha düşünmeden Frakir’i bırakmama yol açmıştı ve kendimi çok -şey- tuhaf hissetmeme sebep olmuştu. Bir büyünün tuzağına düştüğünüz zaman hep başınıza geldiği gibi, düşüncelerimi ve duygularımı tam olarak nasıl etkilemiş ve hâlâ nasıl etkiliyor olabileceğini bilemiyordum. Ama ölümünden yıllar sonra eski odalarının yanındaki odaya yerleşmem ve Logrus ile Desen’in Amber Şatosu’nun üst koridorundaki olanaksız karşılaşmaları üzerine benim onun odalarına girmem gibi öngörülemez bir olay üzerine merhum Brand’in onu kurmuş olması mümkün görünmüyordu. Hayır, arkasında başka biri var gibiydi. Jurt mü? Julia mı?

Amber Şatosu’nun yüreğinde fark edilmeden iş görmeleri olanaklı görünmüyordu. O zaman kim? Ve Aynalar Koridoru’ndaki kısımla bir ilgisi olabilir miydi? Boş kart çekiyordum. Şimdi orada olsaydım, sorumluyu bulmak için kendime özgü bir büyü çıkarabilirdim. Ama orada değildim ve olayların o ucu bir araştırma için beklemek zorundaydı.

Artık ışık daha parlak çakıyor, gökyüzü mavisinden kötücül bir kırmızıya dönüşüyordu.

"Giyil," dedim. “Üzerimde büyü hissediyor musun?"

"Evet, Lordum," diye yanıt verdi.

"Neden bahsetmedin?"

"Sizinkilerden biri olduğunu düşündüm. Belki savunma amaçlı."

"Onu kaldırabilir misin? Ben içinde olduğumdan yapamıyorum."

"Kişiliğinize fazla dolanmış. Nereden başlayacağımı bilemezdim."

"Bana büyü hakkında bir şeyler söyleyebilir misin?"

"Yalnızca orada olduğunu, Lordum. Ama başınızın çevresinde daha ağır görünüyor."

"O zaman düşüncelerimi belli bir şekilde renklendiriyor olabilir mi?"

"Evet, soluk mavi."

"Onu nasıl algıladığından bahsetmiyordum. Yalnızca düşünce süreçlerimi etkiliyor olabileceğinden."

Kanatları mavi, sonra kırmızı çaktı. Tünelimiz aniden genişledi ve gökyüzü Kaos'un çılgın renkleriyle aydınlandı. Takip ettiğimiz yıldız küçük bir ışık boyutlarını aldı -büyüyle güçlendirilmişti, elbette- altı ve ortası yok edilmiş bir dağın tepesinde, gri ve zeytin rengi bir mezar şatosunun yüksek bir kulesindeydi. Taş adası taşlaşmış bir ormanın üzerinde yüzüyordu. Ağaçlar opal ateşlerle yanıyordu. Turuncu, mor ve yeşil.

"Sanırım çözülebilir," diye düşüncesini söyledi Giyil. "Ama nasıl olacağı bu zavallı iblis için bir muamma."

Homurdandım. Akan manzarayı birkaç dakika izledim.

Sonra, "İblislerden bahsetmişken..." dedim.

"Evet?"

"Bana *ty'iga* olarak bilinen tür hakkında ne anlatabilirsin?" diye sordum.

"Kenar'ın ötesinde, uzakta yaşarlar," diye yanıt verdi "ve asıl Kaos'a en yakın yaratıklar olabilirler. Maddesel bedenlere sahip olduklarını sanmıyorum. Değil başkaları, diğer iblislerle bile pek az ilişkileri vardır."

"Aralarından birini -ah- kişisel olarak tanıdın mı hiç?"

"Birkaç tanesiyle karşılaştım. Zaman zaman," diye yanıt verdi.

Daha da yükseldik. Şato da aynısını yapıyordu. Bir meteor yağmuru, parlak ve sessiz bir şekilde yanarak arkasından geçiyordu.

"İnsan bedeninde yaşayabilirler, onu ele geçirebilirler."

"Bu beni şaşırtmadı."

"Bunu defalarca yapan bir tanesini tanıyorum. Ama sıra dışı bir sorun çıktı. Anlaşılan ölüm döşeğindeki bir insanı ele geçirmiş. İnsan ölünce *ty'iga* orada kısılı kalmış. Artık bedeni terk edemiyor. Nasıl kaçabileceğini biliyor musun?"

Gryllkıkırdadı.

"Bir yamaçtan aşağı atlamalı, herhalde. Ya da bir kılıcın üstüne düşmeli."

"Ama ev sahibine kurtulamayacak kadar sıkı bağlandıysa?"

Yine kıkırdadı.

"Beden çalma işindeki rizikolardan biri."

"Ona borçluyum," dedim. “Kadına -ona yardım etmek isterdim."

Bir süre sessiz kaldı, sonra yanıt verdi. “Yaşlı ve bilge bir *ty’iga* bu konularda bir şeyler biliyor olabilir. Onların nerede olduğunu biliyorsunuz."

"Evet."

"Daha fazla yardımım dokunmadığı için üzgünüm. Eski bir ırktır ty’igalar."

Ve artık o kuleye yönelmiştik. Gökyüzü dediğimiz, kayan kaleydoskopun altındaki yolumuz önümüzde inceldi ve ince bir iplikçik oldu. Gryllpenceredeki ışığa doğru kanat vurdu ve onun üzerinden izledim.

Aşağıya baktım. Manzara baş döndürücüydü. Uzak bir yerden bir hırıltı geldi, sanki yeryüzünün parçaları ağır ağır birbirine sürünüyordu. Bu çevrede oldukça sıradan bir olgu. Rüzgarlar giysilerimi dövüyordu. Mandalina biçiminde bulutlar solumdaki gökyüzüne boncuk gibi dizilmişti. Şato duvarlarındaki işlemelerin ayrıntılarını çıkarabiliyordum. Işıklı odada bir şekil gördüm.

Sonra çok yaklaştık, pencereden geçip içeri girdik. İri, kambur, gri ve kırmızı, boynuzlu, yarı pullu bir iblis şekli bana oval göz bebekli sarı gözlerle baktı. Dişlerini bir gülümsemeyle çıkardı.

"Dayı!" diye haykırdım inerken. “Selamlar!"

Suhuy öne atılıp, beni -dikkatle- kucaklarken Gryllgerindi ve silkelendi.

"Merlin," dedi sonunda, “eve hoş geldin. Sebebine üzülüyorum, ama gelmene seviniyorum. Gryll sana anlattı mı...?"

"Ekselansları’ın kaybetmemizi mi? Evet. Üzüldüm."

Beni bıraktı ve bir adım geriledi.

"Beklenmedik bir şey değildi," dedi. “Tam tersi. Aslında, çok beklenen bir şey. Ama böyle bir şeyin doğru zamanı olmaz."

"Doğru," diye yanıt verdim, sol omzumda tutulan bir yeri ovalayıp, bir tarak bulmak için kalça cebimi yoklarken.

"O kadar uzun süredir hastaydı ki, buna alışmıştım," dedim. “Sanki zayıflığıyla anlaşmaya varmış gibiydi."

Suhuy başını salladı. Sonra, “Dönüşecek misin?" diye sordu.

"Zorlu bir gün oldu," dedim. “Protokol gerektirmiyorsa enerjimi korumayı tercih ederim."

"Şimdilik gerektirmiyor," diye yanıt verdi. “Yemek yedin mi?"

"Son zamanlarda değil."

"Gel o zaman," dedi. “Sana besin bulalım."

Döndü ve uzak duvara doğru yürüdü. Onu takip ettim.

Odada kapı yoktu ve Suhuy tüm yerel Gölge basınç noktalarını biliyor olmalıydı, Saraylar bu açıdan Amber’in tam karşısındaydı. Amber’de Gölge’nin içinden geçmek son derece güç olsa da, Saraylar’da gölgeler lime lime olmuş perdeler gibidir. Çoğu kez çaba göstermeden içinden bir başka gerçekliğin içine bakabilirsiniz. Ve bazen, diğer gerçeklikten de bir şey size bakıyor olur. Kendinizi havada, sualtında ya da öfkeli bir selin yolunda bulmamak için dikkat etmelisiniz. Saraylar turizm açısından hiç büyük değildir.

Neyse ki, Gölge’deki şeyler gerçekliğin bu ucunda, bir gölgeustası -dokuları bir araya getirerek bir yol yaratabilecek biri- tarafından idare edilebilecek kadar uysaldır. Gölgeustaları, yürümemiş olsalar bile yeteneklerini Logrus’tan alan yerel büyük beceri teknisyenleridir. Yürüyenler otomatik olarak Gölgeustaları Loncası’nın üyesi okular, ama pek azı gerçekte Logrus’u yürümüştür. Bunlar, Saraylar’daki tesisatçılar ve elektrikçiler gibidirler, becerileri Gölge Yeryüzü’ndeki benzerleri kadar çeşitlidir. Yetenek ve deneyimlerinin birleşimi. Ben lonca üyesiyim, ama yolu yoklayarak bulmaktansa, bilen birini takip etmeyi tercih ederim. Sanırım bu konuda daha fazlasını söylemeliyim. Belki bir gün söylerim.

Duvara ulaştığımızda, elbette, orada değildi. Puslanmış ve solup gitmişti; duvarın olduğu alandan geçtik -ya da, daha doğrusu, farklı bir paralel alandan- ve yeşil bir merdivene ulaştık. Eh, tam olarak bir merdiven değildi. Bir dizi bağlantısız yeşil diskti, sarmal çizerek iniyordu, uygun adım mesafesinde ve yükseklikteydiler, orada, gece havasının ortasında süzülüyorlardı. Şatonun dış çevresinde dolandılar ve sonunda boş bir duvarın önünde sona erdiler. O duvara ulaşmadan önce, birkaç saniyelik parlak gün ışığından, kısa bir mavi kar yağışından ve sunaksız, iki yandaki sıralarda dizili iskeletleriyle bir katedrale benzeyen bir şeyden geçtik. Sonunda duvara geldiğimizde içinden geçtik ve geniş bir mutfağa girdik. Suhuy beni kilere götürdü ve istediklerimi almamı işaret etti. Biraz soğuk et ve ekmek buldum, kendime bir sandviç yaptım ve ılık bira eşliğinde yedim. O da bir parça ekmek kemirdi ve aynı birayla dolu bir testiyi yudumladı.

Tepemizde bir kuş tüm hızıyla belirdi, bet sesiyle gakladı, odayı aşmadan yine yok oldu.

"Cenaze ne zaman?" diye sordum.

"Önümüzdeki kızıl gökte, neredeyse tam bir dönüş sonra," diye yanıt verdi. “Bu yüzden uyumak ve kendini toplamak için zamanın olacak. Belki."

"Ne demek, 'belki'?"

"Üç kişiden biri olarak kara gözlem altındasın. İşte bu yüzden seni buraya, tenha mekanlarımdan birine çağırdım." Döndü ve duvardan geçti. Testimi taşıyarak onu takip ettim ve yukarıda çizgili gökyüzü, kayalık bir çıkıntının altındaki durgun bir yeşil havuzun yanında oturduk. Şatosu, Kaos ve Gölge’nin her yerinden parçalardan oluşmuş, yolların içinde yollarla, çılgın bir battaniye deseni gibi bir araya getirilmişti. “Ve çubukluyu taktığına göre, fazladan güvenlik kaynakların var," diye yorum yaptı.

Uzandı ve yüzüğümün çok çubuklu tekerleğine dokundu.

Parmağımda, elimde ve kolumda hafif bir karıncalanma hissettim.

"Dayı, öğretmenliğimi yaparken sık sık gizemli laflar ettin," dedim. “Ama artık mezun oldum ve sanırım bu bana hangi lanet şeyden bahsettiğini bilmediğimi söyleme hakkı veriyor."

Güldü ve birasını yudumladı.

"Yansımada hep berraklaşır," dedi.

"Yansıma..." dedim ve havuza baktım.

Yüzeyinin altındaki siyah kurdelelerde imgeler yüzüyordu. Sarı siyah cüppesi büzülmüş bedenini saklamış, ölü yatan Swayhill, annem, babam, iblis şekiller, hepsi geçiyor ve soluyor, Jurt, ben, Jasra ve Julia, Random ve Fiona, Mandor ve Dworkin, Bill Roth ve tanımadığım birçok yüz...

Başımı iki yana salladım.

"Yansıma berraklaştırmadı," dedim.

"Bir anlık bir süreç değildir," diye yanıtladı.

Bu yüzden dikkatimi yüzler ve bedenler karmaşasına çevirdim. Jurt döndü ve uzun süre kaldı. Büyük bir zevkle giyiniyordu ve oldukça sağlam görünüyordu. Sonunda solduğunda, daha önce gördüğüm yarı tanıdık yüzlerden biri geldi. Saraylar’dan bir asil olduğunu biliyordum ve anılarımı karıştırdım.

Elbette. Uzun zaman olmuştu, ama onu tanımıştım. Jesby Evi’nden, Tmer, merhum Prens Rolovians’ın en büyük oğlu, artık Jesby Yolları’nın

efendisi -sivri sakal, kalın kaşlar, sağlam bir yapı, çirkin sayılmaz, ama haşin görünüşlü- anlatılanlara bakılırsa cesur ve muhtemelen duyarlı biri.

Sonra Chanicut Yolları'nın Prensi Tubble belirdi, insan ve burgaçlı iblis şekilleri arasında gitti geldi. Sakin, ağır, incelikli; yüzyıllar yaşında ve çok kurnaz; ince bir sakalı, iri, masum, solgun gözleri var ve pek çok oyunun ustası.

Bekledim ve Tubble'ın ardından Jurt, onun ardından Tmer gelip, halkalanan kurdelelerin arasında kayboldu. Daha fazla bekledim, ama yeni bir şey belirmedi.

"Yansımanın sonu," diye bildirdim sonunda. "Ama hâlâ anlamını bilmiyorum."

"Ne gördün?"

"Kardeşim Jurt," diye yanıt verdim, "ve Jesby Prensi Tmer. Ve başka oluşumlar arasında, Chanicut'tan Tubble."

"Çok uygun," diye karşılık verdi. "Kesinlikle uygun."

"Ee?"

"Senin gibi, Tmer ve Tubble da kara gözlem altında. Tmer'in Jesby'de olduğunu anlıyorum, ama sanırım Jurt, Dalgarry'den başka bir yerde dünyaya indi."

"Jurt geri mi döndü?"

Başını salladı.

"Annemin Gantu Kalesi'nde olabilir," dedim. "Ya da, Sawall'ın ikinci bir yeri vardı. Anch Yolları, tam Kenar'da."

Suhuy omuzlarını silkti.

"Bilmiyorum," dedi.

"Ama neden kara gözlem? Herhangi birimiz için?"

"Sen Gölge'de iyi bir üniversiteye gittin," dedi "ve Amber Sarayları'nda yaşadın, ki bunun oldukça eğitici olduğundan eminim. Bu yüzden, lütfen sen düşün. Kuşkusuz böylesine iyi bileylenmiş bir zihin..."

"Anlıyorum ki kara gözlemin anlamı, bir tür tehlikeyle karşı karşıyayız elemek..."

"Elbette."

"...Ama niteliğini anlayamıyorum. Elbette..."

"Evet."

"Swayhill'in ölümüyle ilgili. Bu yüzden bir tür siyasi hesaplaşmayla ilgili olmalı. Ama uzaktaydım. Olayların şu anda ne kadar kızışmış olduğunu

bilmiyorum."

Bana yıpranmış, ama hâlâ kötücül görünüşlü dizi dizi dişlerini sergiledi.

"Tahta geçme meselesini dene," dedi.

"Tamam. Diyelim ki Sawall Yolları bir olası halefi destekliyor, Jesby bir başkasını, Chanicut bir başkasını. Diyelim ki her biri bir diğerinin gırtlağına yapışmış. Diyelim ki ben bir kan davasının ortasında dönüyorum. Bu yüzden, şu anda emirleri her kim veriyorsa, olayların karışmasını engellemek için bizi gözlem altında ilan etti. Bunu takdir ederim."

"Yaklaştın," dedi, “ama bundan daha öteye gitti."

Başımı iki yana salladım.

"Pes ediyorum," dedim.

Bir yerlerden bir feryat duyuldu.

"Sen düşün," diye yanıt verdi, “ben de gidip bir konuğu karşılayayım."

Kalktı, havuza adım attı ve hemen kayboldu.

Biramı bitirdim.

Bölüm 2

Kısa süre sonra solumdaki kaya pırıldadı ve çan gibi bir ses çıkardı. Bilinçli olarak niyetlenmeden, dikkatim, Suhuy’un çubuklu olarak bahsettiği yüzüğün çevresinde yoğunlaştı. O anda onu kendimi savunmak için kullanmaya hazırlandığımı hissettim. Ona bu kadar kısa sürede ne kadar uyum sağladığım, artık ne kadar tanıdık geldiği ilgi çekiciydi. Suhuy parlak yerden, arkasında daha uzun boylu ve daha karanlık bir şekille çıkarken ayağa kalkıp taşa döndüm ve sol elimi o tarafa uzattım. Bir an sonra şekil onu takip etti, madde kazandı ve ahtapotsu bir maymun şeklinden insan şeklindeki ağabeyim Mandor’a dönüştü. Onu son gördüğüm zaman olduğu gibi siyahlara bürünmüştü, ama giysileri daha temizdi, daha farklı bir kesime sahipti ve beyaz saçları daha az dağınıktı. Hemen çevremizdeki alanı taradı ve bana gülümsedi.

"Her şeyin yolunda olduğunu görüyorum," diye bildirdi.

Askıdaki koluna doğru başımı sallayarak kıkırdadım.

"Beklenebileceği kadar iyi," diye yanıt verdim. “Ben ayrıldıktan sonra Amber’de ne oldu?"

"Yeni felaket yok," diye yanıt verdi. “Yalnızca yardım edebilir miyim, diye görebilecek kadar kaldım. Büyüyle çevreyi biraz temizledim, deliklerin üzerine koymak için birkaç tahta çağırdım. Sonra Random’dan gitme izni istedim, verdi ve eve geldim."

"Bir felaket mi? Amber’de mi?" diye sordu Suhuy.

Başımı salladım.

"Amber Sarayı’nın koridorlarında Tekboynuz ile Yılan arasında bir karşılaşma oldu ve büyük zararla sonuçlandı."

"Yılan’ın Düzen’in aleminde o kadar uzağa gitmesine ne sebep olmuş olabilir?"

"Amberin Hüküm Mücevheri olarak adlandırdığı, Yılan’ın kayıp gözü saydığı şeyle ilgiliydi."

"Tüm hikayeyi dinlemeliyim."

Ona o girift karşılaşmayı anlattım, ama Aynalar Koridoru ve Brand’in dairesindeki deneyimlerimi atladım. Ben konuşurken Mandor’un bakışları

çubukluya, Suhuy’a, sonra yine çubukluya kaydı. Bunu fark ettiğimi görünce gülümsedi.

"Demek Dworkin bir kez daha kendinde...?" dedi Suhuy.

"Onu önceden tanımıyordum," diye yanıt verdim. “Ama neyin peşinde olduğunu biliyormuş gibiydi."

"...Ve Kashfa Kraliçesi Yılanın Gözü ile görüyor."

"Görüyor mu, bilmiyorum," dedim. “Hâlâ operasyon sonrası iyileşme döneminde. Ama bu ilgi çekici bir düşünce. Eğer ondan bakarsa, ne görür?"

"Sonsuzluğun berrak, soğuk çizgilerini herhalde. Tüm Gölgelerin altını. Hiçbir ölümlü fazla uzun süre dayanamaz."

"Kız Amber kanından," dedim.

"Gerçekten mi? Oberon’unkinden mi?"

Başımı salladım.

"Merhum deden çok aktif bir adammış," diye yorumladı.

"Yine de, görmek için büyük bir yük olurdu, ama ancak tahminlerime dayanarak konuşabiliyorum ve ilkeleri hakkındaki bilgilerime. Bundan ne çıkar, hiçbir fikrim yok. Yalnızca Dworkin bilebilir. Eğer aklı başındaysa, bir sebebi vardır. Ustalığını kabul ediyorum, ama ne yapacağını asla tahmin edemedim."

"Onu kişisel olarak tanıyor musun?" diye sordum.

"Tanırdım," dedi, “çok eskiden, sorunları başlamadan önce. Ve buna sevinmeli miyim, yoksa üzülmeli mi, bilmiyorum. İyileştiğine göre, herkesin iyiliği için çalışıyor olabilir. Fakat ilgisi tümüyle partizanca da olabilir."

"Seni aydınlatamadığım için üzgünüm," dedim. “Ben de eylemlerini gizemli buluyorum."

"Ben de Göz’ü koyduğu yere şaşırdım," dedi Mandor.

"Ama hâlâ oldukça yerel bir mesele gibi geliyor kulağa, Amberin Kashfa ve Begma ile ilişkileriyle ilgili. Bu noktada spekülasyon yaparak ne kazanılabilir, bilmiyorum. Dikkatimizin çoğunu daha acil yerel sorunlara yoğunlaştırmak daha iyi olur."

İçimi çektim.

"Tahta çıkma gibi mi?" dedim.

Mandor tek kaşını kaldırdı.

"Ah, Lord Suhuy sana çoktan bilgi vermiş."

"Hayır," diye yanıt verdim. “Hayır, ama babamdan Amber’deki taht kavgası, hizipler, entrikalar ve ihanetler hakkında o kadar çok şey dinledim ki, konu üzerinde kendimi otorite gibi hissediyorum. Herhalde, Swayhill Evi soyundan gelenler arasında da buna benzer bir durum olacaktır."

"Fikir doğru," dedi, “ama sanırım buradaki resim oradakinden biraz daha düzenli."

"Bu da bir şeydir," dedim. “Ben kendi açımdan saygılarımı sunup, defolup gitmek istiyorum. Bana nasıl hallolduğunu anlatan bir kart atarsınız."

Mandor güldü. Nadiren gülerdi. Frakir’in genelde bulunduğu bileğimin diken diken olduğunu hissettim.

"Gerçekten bilmiyor," dedi, Suhuy’a bakarak.

"Yeni geldi," diye yanıt verdi Suhuy. “Ona bir şey anlatacak zamanım olmadı."

Cebimi karıştırdım, bir madeni para buldum, çektim ve fırlattım.

"Tura," dedim baktıktan sonra. “Sen anlat, Mandor. Neler oluyor?"

"Taht için sırada bir sonraki değilsin," dedi.

Gülme sırası bana gelmişti, ben de attım.

"Bunu zaten biliyordum," dedim. “Önümdeki kuyruğun ne kadar uzun olduğunu kısa bir süre önce, yemekte bana söylemiştin. Melez kandan birinin hesaba katılacağını düşünürsek."

"İki," dedi. “Senden önce iki kişi var."

"Anlamıyorum," dedim. “Diğerlerine ne oldu?"

"Öldüler," diye yanıt verdi.

"Kötü bir grip senesi mi?"

Bana kötü kötü gülümsedi.

"Son zamanlarda hiç görülmemiş adette ölümcül düello ve siyasi suikast oldu."

"Hangisi baskındı?" *

"Suikastlar."

"Büyüleyici."

"...Ve üçünüz Taht'ın kara gözlem koruması altındasınız ve ilgili Evlerin güvenliğine emanet edildiniz."

"Sen ciddisin."

"Kesinlikle."

"Safların böyle aniden seyrelmesi, aynı anda ilerlemeye çalışan bir sürü kişi çıkması yüzünden mi oldu. Yoksa yoldaki engelleri kaldıran daha az kişi yüzünden mi?"

"Taht emin değil."

"'Taht' dediğin zaman, şu anda tam olarak kimden bahsediyorsun? Bu aralar kararları kim veriyor?"

"Amblerash Lordu Bances," diye yanıt verdi, “merhum kralımızın uzak bir akrabası ve eski dostu."

"Onu hatırlar gibiyim. Tahtta gözü olması ve bütün bu ortadan kaldırmaların arkasında olması mümkün mü?"

"Adam Yılan’ın rahibi. Ettikleri yeminler herhangi bir yerde hüküm sürmelerini engelliyor."

"Yeminleri aşmanın yolları vardır."

"Doğru, ama adam böyle bir şeyle ilgilenmezmiş gibi görünüyor."

"Bu, bir favorisi olması ve belki de ona biraz yardım etmesi olasılığını yok etmiyor. Tarikatını özellikle seven biri var mı taht çevresinde?"

"Bildiğim kadarıyla, hayır."

"Bu, birinin bir çeşit anlaşma yapmış olması olasılığını yok etmiyor."

"Hayır, ama Bances birinin bir teklifle kolayca yaklaşabileceği bir adam gerçekten değildir."

"Başka bir deyişle, olan bitenin üzerinde olduğuna inanıyorsun."

"Aksine işaret eden veriler olmadığı sürece."

"Sırada kim var?"

"Chanicuth Tubble."

"İkinci kim?"

"Jesbyli Tmer."

"Senin havuz bir numara," dedim Suhuy’a.

Bana yine dişlerini gösterdi. Dönüyor gibiydiler.

"Chanicut veya Jesbylerle kan davamız var mı?" diye sordum.

"Yok aslında."

"Demek yalnızca dikkatli oluyoruz."

"Evet."

"Her şey nasıl buna geldi? Yani, hatırladığım kadarıyla bir sürü ilgili insan vardı. Uzun bıçakların gecesi falan mı oldu?"

"Hayır, ölümler bir süredir düzenli olarak gerçekleşiyor. Swayhill’in durumu kötüleşince ani bir kan gölü olmadı ama son zamanlarda birkaç

ölüm oldu."

"Eh, soruşturma yapılmış olmalı. Katillerden tutuklanan oldu mu?"

"Hayır, ya kaçtılar, ya da öldürüldüler."

"Ya öldürülenler? Kimlikleri siyasi ilişkilerine işaret edebilir."

"Pek değil. Çoğu profesyoneldi. Diğerlerinden birkaçı genel tatminsizler ve bazıları zihinsel olarak rahatsızdı."

"Bütün bunların arkasında kim olabileceğine ilişkin hiçbir ipucu yok mu diyorsun?"

"Bu doğru."

"Ya şüpheliler?"

"Elbette Tubble bir şüpheli ama bunu yüksek sesle söylemek iyi bir fikir değil. En kârlı çıkacak oydu ve artık bunu yapacak durumda. Aynı zamanda, kariyerinde siyasi suç ortaklığı, ikili oynama, suikasta dayalı çok şey var. Ama bu uzun zaman önceydi. Herkesin kilerinde birkaç iskelet vardır. Yıllardır sessiz ve muhafazakar bir adam olarak yaşıyor."

"O zaman, Tmer. Kuşku uyandıracak kadar yakın. Onu kanlı işlere bağlayacak herhangi bir şey var mı?"

"Pek yok. İşleri açık diyemeyiz. Çok içine kapalı bir adam. Ama geçmişte bu tür aşırılıklarla hiç ilişkilendirilmedi. Onu çok iyi tanımıyorum, fakat bana hep Tubble’dan daha sade, daha dürüst bir kişi gibi geldi. Tahtı çok istese, entrika çevirmek için zaman harcamak yerine, darbe düzenleyecek biri gibi görünüyor."

"Elbette, hepsi kendi çıkarı için hareket eden birçok kişi olabilir."

"Ve artık olay yakın olduğundan, kısa sürede yüzeye çıkmaları gerekecek."

"Öyle görünüyor, değil mi?"

Bir gülümseme. Bir omuz silkme.

"Taç giyme töreninin her şeyi sona erdirmesi gerekmiyor," dedi. “Bir taç bir kişiyi otomatik olarak hançer geçirmez kılmıyor."

"Ama ardılı tahta bir sürü kötü yükle geçmek zorunda kalır."

"Tarihte ilk olmaz. Ve eğer durup bir düşünürsen, bazı çok iyi hükümdarlar bu tür bulutlar altında başa geçmiştir. Bu arada, aklına diğerlerinin de senin hakkında bu tür spekülasyonlar yapıyor olabileceği geldi mi?"

"Evet, ve bu beni huzursuz ediyor. Babam uzun süre Amber tahtını istedi ve bu hayatını gerçekten de çok karıştırdı. Ancak, cehenneme kadar

dedikten sonra mutlu olabildi. Hikayesinden tek şey öğrenmişsem, budur. Benim öyle bir hırsım yok."

Ama bir an, merak ettim. Dev bir devleti yönetmek nasıl bir duygudur? Ne zaman buranın, Amber'in, Gölge Yeryüzü'ndeki Birleşik Devletlerin politikalarından şikayet etsem, otomatik olarak, ben başta olsam işleri nasıl idare ederdim, diye düşünürdüm.

"Acaba?" dedi Mandor.

Bakışlarımı yere indirdim.

"Belki diğerleri de ipucu bulmayı umarak kendi berrak havuzlarına bakıyordur," dedim.

"Kuşkusuz," diye yanıt verdi. "Ya Tubble ve Tmer zamansız olarak ölürlerse? Sen ne yapardın?"

"Düşünmeyin bile," dedim. "Bu olmayacak."

"Farz et."

"Bilmiyorum."

"Gerçekten de kafana takılı kalmaması için bir tür karar vermen gerek. Kararını verdiğin zaman asla söyleyecek söz bulamadığın olmadı."

"Teşekkürler. Bunu unutmam."

"Son karşılaşmamızdan bu yana olanları anlat."

Öyle yaptım, Desen hayaletlerini ve her şeyi anlattım.

Sonra yakın bir yerde feryat yine başladı. Suhuy kayaya doğru ilerledi.

"Beni affedin," dedi, kaya aralandı ve o içine girdi.

Hemen Mandor'un dik bakışlarını üzerimde hissettim.

"Muhtemelen yalnızca bir dakikamız olacak," dedi. "Aslında, seninle konuşmak istediğim her şeye yetecek kadar zaman yok."

"Çok özel, ha?"

"Evet. Bu yüzden cenazeden önce benimle yemek yemek için bir ayarlama yapmalısın. Çeyrek dönüş sonra, mavi gökte, diyelim."

"Tamam. Senin yerinde mi, Sawall Yolları'nda mı?"

"Bana, Mandoryolları'na gel."

Ben başımı sallarken kaya yine pırıldadı ve kıvrak bir iblis şekli, bir bulut perdesi içinde mavi mavi ışıldayarak içeri girdi. Hemen ayağa kalktım, uzattığı eli öpmek için eğildim.

"Anne," dedim. "Bu zevki bu kadar erken beklememiştim."

Gülümsedi ve sonra dönerek uzaklaştı. Pullar soldu, yüzünün ve bedeninin hatları aktı. Mavi gitti ve yerini normal deri rengi aldı. Boydan

kaybederken kalçaları ve omuzları genişledi, ama hâlâ uzundu. Kahverengi gözleri, ağır kaş çıkıntıları çekilirken daha çekici oldu. Artık insanlaşmış, hafifçe yukarı dönük burnunun üzerinde birkaç çil belirdi. Kahverengi saçları, onu bu şekilde gördüğüm son seferden bu yana uzamıştı. Ve hâlâ gülümsüyordu. Basit kemerli kırmızı tuniği ona yakışmıştı; sol kalçasında bir meç asılıydı.

"Sevgili Merlin'im," dedi, başımı ellerinin arasına alıp dudaklarımı öperek. "Bu kadar iyi görünmene sevindim. Son ziyaretinden bu yana uzun zaman geçti."

"Son zamanlarda oldukça hareketli bir yaşamım oldu."

"Kuşkusuz," dedi. "Muhtelif talihsizliklerinden bazılarını işittim."

"Herhalde işitmişsindir. Herkesin, peşinden dolaşan ve düzenli olarak muhtelif bedenlerde onu baştan çıkaran ve yaşamı, genel olarak, arzu edilmeyen koruma çabalarıyla karmaşıklaştıran bir *ty'iga*sı yoktur."

"İlgimi gösterir, hayatım."

"Aynı zamanda mahremiyetime saygın, kararlarıma güvenin olmadığını gösterir."

Mandor boğazını temizledi.

"Selam, Dara," dedi sonra.

"Herhalde sana öyle görünmüştür," dedi annem. Sonra, "Selam, Mandor," diye devam etti. "Koluna ne oldu?"

"Mimariyle ilgili bir yanlış anlama," diye yanıt verdi Mandor. "Bir süredir görünürlerde yoktun, ama aklımızdan hiç çıkmadın."

"Eğer bu bir komplimansa, teşekkür ederim," dedi Dara. "Evet, zaman zaman, toplumun ağırlığı yük olmaya başladığında inzivaya çekiliyorum. Ama senin konuşmaya hakkın yok, bayım, Mandoryolları'nın labirentlerinde uzun sürelerle yok oluyorsun. Eğer gittiğin yer gerçekten orasıysa."

Mandor eğildi.

"Söylediğiniz gibi, hanımefendi, benzer türden yaratıklarmışız gibi görünüyor."

Dara'nın gözleri kısıldı, ama sesi değişmedi. "Acaba? Evet, zaman zaman ruh hallerimizin benzediğini görebiliyorum, belki en basit eylem düzenlerimizden daha fazla. İkimiz de son zamanlarda çok dolaştık, değil mi?"

"Ama ben dikkatsiz davrandım," dedi Mandor, yaralı kolunu göstererek. “Görünüşe göre, sen davranmadın."
"Ben mimariyle asla tartışmam," dedi Dara.
"Ya kestirilemez başka şeylerle?"
"Ortada ne varsa onunla çalışmak isterim," dedi Dara.
"Genellikle ben de."
"Ya çalışamazsan?" diye sordu Dara.
Omuzlarını silkti.
"Bazen çarpışmalar kaçınılmaz olur."
"Vaktiyle pek çoğundan canlı kurtuldun, değil mi?"
"İnkar edemem, ama üzerinden çok zaman geçti. Sen de hayatta kalan cinsten malzemeyle yapılmış gibi görünüyorsun."
"Şimdiye dek," diye yanıt verdi Dara. “Bir gün kestirilemez etkenler ve çarpışmalar üzerine sohbet etmeliyiz. Her açıdan aynı çıkarsak garip olmaz mıydı?"
"Ben çok şaşırırdım," diye yanıt verdi Mandor.
Sohbetleri karşısında büyülenmiş ve biraz da korkmuştum, ama ancak el yordamıyla ilerleyebiliyordum ve ayrıntılar hakkında hiçbir fikrim yoktu. İkisi de bir şekilde birbirine benziyordu ve genel bir sohbetin böylesine kesinlik ve vurguyla yapıldığını hiç duymamıştım. Amber dışında. Orada genellikle bu şekilde konuşmayı oyun haline getirmişlerdir.
Mandor sonra, “Beni affedin," dedi herkese, “ama artık çekilip iyileşmeye çalışmalıyım. Konukseverliğin için teşekkür ederim, efendim." Suhuy’a eğildi. “Ve sana, yolumuzun... kesiştiğini öğrenme zevki için." bu Dara’yaydı.
"Daha yeni geldin," dedi Suhuy “ve bir şey ikram edemedim. Beni kötü bir ev sahibi yapıyorsun."
"Temin ederim, eski dostum, böyle bir dönüşümü başarabilecek kimse yoktur," dedi Mandor. Açılan yola doğru gerilerken bana baktı. “Görüşmek üzere," dedi ve ben başımı salladım.
Yola geçti ve o gözden kaybolunca kaya katılaştı.
"Şaşmamak mümkün değil," dedi annem, “nasıl da doğaçlama yapıyor."
"Zarafet," diye düşüncesini söyledi Suhuy. “Doğuştan bol bol sahip."
"Acaba bugün kim ölecek?" dedi Dara.
"Bu imalı sözün gerekçesi olduğundan emin değilim," diye yanıt verdi Suhuy.

Dara güldü.

"Ve eğer varsa," dedi, “kesinlikle zevkli bir biçimde son nefeslerini verecekler."

"Kınayarak mı, kıskanarak mı konuşuyorsun?" diye sordu Suhuy.

"Hiçbiri," dedi Dara. “Çünkü ben de zarafete -ve iyi bir davranışa- hayranlık duyarım."

"Anne," dedim, “neler oluyor?"

"Ne demek istiyorsun, Merlin?" diye yanıt verdi.

"Buradan uzun zaman önce ayrıldım. Beni bulması ve benimle ilgilenmesi için bir iblis gönderdin. Herhalde, Amber kanından birini takip edebiliyordu. Bu yüzden benimle Luke arasında kararsız kaldı. Böylece ikimizi birden korumaya başladı. Luke düzenli olarak beni öldürmeye çalışmaya başlayana kadar. Sonra beni Luke’tan korudu ve hangimizin doğru kişi olduğunu anlamaya çalıştı. Hatta bir süre Luke ile yaşadı ve daha sonra beni takip etti. Bundan bir şeyler çıkarabiliyor olmalıydım, çünkü annemin ismini öğrenmeye çok hevesliydi. Görünüşe göre, Luke da ebeveynleri hakkında benim kadar ağzı sıkıymış."

Kahkaha attı.

"Harika bir resim oluşturuyor," diye başladı. “Küçük Jasra ve Karanlığın Prensi-"

"Konuyu değiştirmeye çalışma. Yetişkin bir adam için bunun ne kadar utanç verici olduğunu bir düşün. Annesi ona bakması için iblisler gönderiyor."

"Tekil. Yalnızca tek bir iblis, hayatım."

"Kimin umurunda? İlke aynı. Bu koruma meselesiyle neye varmaya çalışıyorsun? Çok kızdım-"

"Ty’iga hayatını muhtemelen birden çok kez kurtardı, Merlin."

"Şey, evet. Ama-"

"Korunan bir adam yerine ölü bir adam mı olmak isterdin? Sırf benden kaynaklandığı için?"

"Konu bu değil!"

"O zaman konu ne?"

"Görünüşe göre kendime bakamayacağımı düşündün ve-"

"Eh, bakamadın."

"Ama bunu bilmenin yolu yoktu. Gölge’de bir bakıcıya ihtiyaç duyduğum, naif, kolaylıkla aldanan, dikkatsiz biri olduğum varsayımıyla

hareket etmen beni çok kızdırdı."

"Sanırım, Saraylar'dan böylesine farklı bir Gölge'ye gitmekte olduğunu söylemem de duygularını incitebilirdi."

"Evet, ben kendime bakabilirim!"

"O kadar da harika bir iş çıkarmıyordun. Ama kendi hakkında bir dizi dayanaksız varsayımda bulunuyorsun. Senin belirttiğin sebeplerin böyle bir eylemde bulunmak için benim sahip olduğum sebepler olduğunu düşünmene yol açan nedir?"

"Tamam. Luke'un her otuz Nisan'da beni öldürmeye çalışacağını bildiğini söyle. Ve eğer yanıt evetse, neden bana söylemedin?"

"Luke'un seni her 30 Nisan'da öldürmeye çalışacağını bilmiyordum."

Sırtımı döndüm. Yumruklarımı sıkıp açtım.

"Demek sırf zevk için yaptın."

"Merlin, neden başkalarının bazen senin bilmediğin şeyler bildiğini kabul etmeyi bu kadar güç buluyorsun?"

"Bana bunlardan bahsetme gönülsüzlüğünle başla."

Uzun süre sessiz kaldı. Sonra, "Korkarım söylediğin bazı şeylerde doğruluk payı var," diye yanıt verdi. "Ama bunlardan bahsetmemem için güçlü sebeplerim vardı."

"O zaman bana bahsedememenle başla. Neden o zaman bana güvenemediğini anlat."

"Bir güven meselesi değildi."

"Artık ne olduğunu bana anlatmanda sakınca var mı?"

Tekrar uzun bir sessizlik oldu.

"Hayır," dedi sonunda. "Henüz olmaz."

Yüz hatlarımı sakin, sesimi kontrollü tutarak ona döndüm.

"O zaman hiçbir şey değişmedi," dedim, "değişmeyecek de. Bana hâlâ güvenmiyorsun."

"Bu doğru değil," diye yanıt verdi, Suhuy'a bir göz atarak.

"Yalnızca bu meselelere girmenin ne yeri, ne de zamanı."

"Sana yiyecek ya da içecek bir şeyler getirebilir miyim, Dara?" dedi Suhuy hemen.

"Teşekkür ederim, hayır," diye yanıt verdi Dara. "Daha fazla kalamam."

"Anne, o zaman bana *ty'iga* hakkında bir şey söyle."

"Ne bilmek istiyorsun?"

"Onu Kenar'in ötesinden bir yerden çağırdın."

"Bu doğru."
"Bu tür şeylerin kendileri bedensiz, ama kendi amaçları için canlı bir konakta yaşayabiliyorlar."
"Evet."
"Diyelim ki öyle bir varlık ölüm ânına yakın birinin bedenini aldı. Bu onu bedeni canlandıran tek ruh ve kontrol eden tek zeka kıldı."
"İlgi çekici. Bu teorik bir soru mu?"
"Hayır. Peşimden yolladığının başına geldi. Artık o bedeni terk edemiyor. Neden?"
"Pek emin değilim," dedi.
"Orada kısılı kaldı," dedi Suhuy. “Ancak mevcut bir zekaya tepki olarak gelip gidebilir."
"Ty’iga’nın kontrolündeyken beden bilinci öldüren hastalıktan kurtuldu," dedim. “Yani hayatı boyunca orada kalacak mı demek istiyorsun?"
"Evet. Bildiğim kadarıyla."
"O zaman bana şunu söyle: Beden öldüğünde serbest mi kalacak, yoksa onunla birlikte ölecek mi?"
"İkisi de olabilir," diye yanıt verdi Suhuy. “Ama bedende ne kadar uzun kalırsa, onunla birlikte yok olması o kadar olası."
Anneme baktım.
"İşte hikayenin sonu," dedim.
Omuzlarını silkti.
"Onunla işim bitti ve serbest bıraktım," dedi “ve ihtiyaç doğarsa yeni bir tane çağrılabilir."
"Bunu yapma," dedim.
"Yapmayacağım," dedi. “Artık gerek yok."
"Ama olduğunu düşünseydin, yapar mıydın?"
"Bir anne oğlunun güvenliğine değer verir. Oğlu bundan hoşlansa da, hoşlanmasa da."
Sol elimi kaldırdım, öfkeli bir hareketle işaret parmağımı kaldırdım ve o anda parlak bir bilezik takmakta olduğumu fark ettim. Örülmüş bir halatın hologramı gibiydi. Elimi indirdim, ilk tepkimi yuttum ve “Artık duygularımı biliyorsun," dedim.
"Onları uzun zamandır biliyorum," dedi. “Yarım dönüş sonra, mor gökte Sawall Yollan’nda yemek yiyelim. Kabul mü?"
"Kabul," dedim.

"O zamana dek. İyi dönüşler, Suhuy."
"İyi dönüşler, Dara."
Üç adım attı ve görgü kurallarına uygun bir şekilde, geldiği yoldan gitti.
Döndüm ve havuzun kenarına yürüdüm, derinliklerine baktım, omuzlarımdaki kasların ağır ağır gevşediğini hissettim.
Şimdi orada Jasra ve Julia vardı, Kale'deki içkalede, laboratuvarda büyüyle ilgili bir şey yapıyorlardı. Ve sonra üstlerine iplikler aktı, her tür düzen ve güzelliğin ötesinde, zalim bir gerçek, onları büyüleyici ve korku verici oranlara sahip bir maske yaptı.
Omzumda bir el hissettim.
"Aile," dedi Suhuy, "entrikalar çevirir ve çıldırtır. Şu anda sevginin zorbalığını hissediyorsun, değil mi?"
Başımı salladım.
"Mark Twain dostlarını seçebileceğin, ama aileni seçemeyeceğin hakkında bir şeyler söylemişti," diye yanıt verdim.
"Neyin peşinde olduklarını bilmiyorum, ama bazı kuşkularım var," dedi. "Şimdi dinlenmek ve beklemek dışında yapılacak bir şey yok. Hikayeni daha fazla dinlemek isterim."
"Teşekkürler, Dayı. Evet," dedim. "Neden olmasın?"
Böylece ona hikayemin kalanını anlattım. Bir ara daha fazla yemek için mutfağa geçtik, sonra başka bir yoldan alaca karanlık ya da çivit rengi, yıldızsız bir gökyüzü altındaki pembe kayalarda ve kumsallarda kınları limon rengi bir okyanusun üzerinde süzülen bir balkona çıktık. Orada anlatımımı bitirdim.
"Bu ilgi çekici olmaktan da öte," dedi sonunda.
"Öyle mi? İçinde benim görmediğim bir şey mi görüyorsun?" diye sordum.
"Acele bir hüküm veremeyeceğim kadar düşünecek çok şey verdin bana," dedi. "Şimdilik burada bırakalım."
"Pekala."
Korkuluğa dayandım, sulara baktım.
"Dinlenmeye ihtiyacın var," dedi bir süre sonra.
"Sanırım öyle."
"Gel, sana odanı göstereyim."
Elini uzattı ve tuttum. Birlikte zemine battık.

Ve böylece Suhuy Yolları'nda, kapısız, duvar halıları ve ağır perdelerle çevrili bir odada uyudum. Bir kulede olabilirdim, çünkü duvarın ötesinde esen rüzgarları işitebiliyordum.

Uyudum, rüya gördüm...

Amber Şatosu’na geri dönmüştüm, kıvılcımlı Aynalar Koridoru boyunca yürüyordum. Mumlar yüksek şamdanlarda titreşiyordu. Adımlarım ses çıkarmıyordu. Her biçimde ayna vardı.

İki yandaki duvarları kaplamışlardı, büyük aynalar, küçük aynalar. Yansıtılarak, çarpıtılarak, bazen tekrar yansıtılarak derinliklerinden geçtim...

Solumda, yüksek, kalay çerçeveli, çatlak bir aynanın önünde durdum. Dönerken bu sefer göreceğim kişinin ben olmayacağını biliyordum.

Yanılmamıştım. Aynadan dışarı Coral bakıyordu. Üzerinde şeftali rengi bir bluz vardı ve göz örtüsünü takmamıştı. Aynadaki çatlak yüzünü ortadan ayırmıştı. Sol gözü, hatırladığım gibi yeşildi. Sağında Hüküm Mücevheri’ni taşıyordu. İkisi de bana odaklanmış gibiydi.

"Merlin," dedi. “Bana yardım et. Bu çok tuhaf. Bana gözümü geri ver."

"Nasıl yaparım, bilmiyorum," dedim. “Ne yapıldığını anlamıyorum."

"Gözüm," diye devam etti, işitmemiş gibi. “Hüküm Gözü’nde dünya güçlerle dolu, soğuk -çok soğuk!- ve sevecen bir yer değil. Bana yardım et!"

"Bir yol bulacağım," dedim.

"Gözüm..." diye devam etti.

Hızla ilerledim.

Tabanına bir anka şekli oyulmuş, tahta bir çerçevedeki dikdörtgen bir aynadan Luke bana baktı.

"Hey, eski dostum," dedi, biraz üzgün bir görüntüyle, “babamın kılıcını geri alabilmeyi isterdim. Ona rastlamadın, değil mi?"

"Korkarım hayır," diye mırıldandım.

"Hediyeni bu kadar kısa bir süre için elimde tutabilmem utanç verici. Gözün açık olsun, olmaz mı? Eline geçebileceğini hissediyorum."

"Yaparım," dedim.

"Hem, olan bitenden sen sorumlu sayılırsın," diye devam etti.

"Doğru," diye kabul ettim.

"...Ve onu geri almak isterdim."

"Evet," dedim uzaklaşırken.

Sağımdaki kestane çerçeveli elipsten kötücül bir gülüş geldi. Döndüğüm zaman Victor Melman'ı, sorunlarım henüz başlarken karşılaştığım Gölge Dünyalı büyücüyü gördüm.

"Cehennem azabının oğlu!" diye tısladı. "Limbo'da kaybolmuş olduğunu görmek güzel. Kanım ellerinde alev alev yansın."

"Kanın kendi ellerinde," dedim. "Seni intihar etmiş olarak kabul ediyorum."

"Hiç de değil!" diye terslendi. "Beni hileyle öldürdün."

"Saçmalık," diye yanıt verdim. "Bir sürü suçum olabilir, ama senin ölümün aralarında değil."

Uzaklaştım, eli aynadan çıktı ve omzumu yakaladı.

"Katil!" diye haykırdı.

Elini ittim.

"Defol git!" dedim ve yürümeye devam ettim.

Sonra, solumda, geniş, camında yeşilimsi bir pus olan yeşil çerçeveli bir aynadan Random başını sallayarak beni selamladı.

"Merlin! Merlin! Neyin peşindesin?" diye sordu. "Bir süredir olan biten her şeyi bana anlatmadığının farkındayım."

"Şey," diye yanıt verdim, turuncu tişört ve Levi's giymiş şekle bakarak, "bu doğru, efendim. Bazı şeylere girmeye zamanım olmadı."

"Krallığın güvenliğiyle ilgili şeyler ve senin zamanın yoktu, ha?"

"Şey, sanırım bir takdir faktörü ortaya çıktı."

"Eğer bizim güvenliğimizi ilgilendiriyorsa, takdir hakkını kullanacak olan benim."

"Evet, efendim. Bunun farkındayım."

"Konuşmalıyız, Merlin. Bu işe bir şekilde senin özel hayatın mı karıştı?"

"Sanırım bu doğru."

"Fark etmez. Krallık daha önemli. Konuşmalıyız."

"Evet, efendim. En kısa zamanda-"

"En kısa zamandaymış, lanet olsun! Hemen! Neyin peşindeysen oyalanmayı bırak ve hemen kıçını kaldırıp buraya gel! Konuşmak zorundayız!"

"En kısa zamanda-"

"Bana bundan bahsetme! Önemli bilgiler saklıyorsan bu ihanete girer! Seni hemen görmeliyim! Eve gel!"

"Geleceğim," dedim ve uzaklaştım. Sesi, diğerlerinin sürmekte olan, taleplerini, yakarılarını, suçlamalarını tekrarlayan korosuna katıldı.

Bir sonraki aynada -yuvarlaktı ve mavi örgülü bir çerçevesi vardı- Julia bana bakıyordu.

"İşte oradasın," dedi, neredeyse özlemle. “Seni seviyordum, biliyordun."

"Ben de seni seviyordum," diye itiraf ettim. “Bunu fark etmem uzun zaman aldı. Ama sanırım her şeyi berbat ettim."

"Beni yeterince sevmiyordun," dedi. “Bana güvenecek kadar değil. Ve bu yüzden benim güvenimi yitirdin."

Bakışlarımı kaçırdım.

"Üzgünüm," dedim.

"Bu yeterli değil," diye karşılık verdi. “Bu yüzden, düşman olduk."

"Öyle olmak zorunda değil."

"Çok geç," dedi. “Çok geç."

"Üzgünüm," diye tekrarladım ve uzaklaştım.

Böylece kırmızı, elmas şeklinde bir çerçeve içindeki Jasra’ya geldim. Parlak tırnaklı eli uzandı ve yanağımı okşadı.

"Bir yere mi gidiyorsun, sevgili oğlum?" diye sordu.

"Umarım öyledir," dedim.

Yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi ve dudaklarını büzdü.

"Oğlumu kötü etkilediğine karar verdim," dedi. “Seninle arkadaş olunca keskin tarafını yitirdi."

"Bunun için üzgünüm," dedim.

"...Ki bu onu hükmetmek için yetersiz kılıyor."

"Yetersiz mi, yoksa gönülsüz mü?" diye sordum.

"Hangisi olursa olsun, senin hatan."

"O artık büyük bir çocuk, Jasra. Kendi kararlarını verir."

"Korkarım ona yanlış kararlar vermeyi sen öğrettin."

"O kendine ait, hanımefendi. Senin hoşlanmadığın şeyler yapıyorsa beni suçlama."

"Ya sen onu yumuşattığın için Kashfa paramparça olursa?"

"Bu suçlamayı kabul edemeyeceğim," dedim, öne bir adım atarak. İyi ki böyle yapmışım, çünkü eli hızla fırladı, tırnakları yüzümü pençelemeye çalıştı, kılpayı kaçırdı. Ben uzaklaşırken peşimden küfürler savurdu. Neyse ki, diğerlerinin haykırışları arasında boğuldu.

"Merlin?"

Sağa döndüğümde, yüzeyiyle kıvrık çerçevesi tek parça, gümüş bir aynada Nayda'nın yüzünü gördüm.

"Nayda! Sen neden peşimdesin?"

"Hiçbir şey," diye yanıtladı *ty'iga* kadın. "Yalnızca geçiyordum ve yön sormak istedim."

"Benden nefret etmiyor musun? Ne kadar mutluluk verici!"

"Senden nefret etmek mi? Aptal olma. Bunu asla yapamam."

"Bu koridordaki herkes bana sinir oluyor gibi."

"Bu yalnızca bir rüya, Merlin. Sen gerçeksin, ben gerçeğim ve diğerlerini bilmiyorum."

"Annem beni korumak üzere seni o büyüye hapsettiği için üzgünüm. Onca sene önce. Artık gerçekten kurtuldun mu? Kurtulmadıysan, belki ben-"

"Kurtuldum."

"Koşullarını yerine getirmek için onca sorun yaşamış olmana üzüldüm. Luke'u mu, yoksa beni mi koruman gerektiğini bilememek. Berkeley'de, aynı çevrede iki Amberli olacağını kim bilebilirdi?"

"Ben üzgün değilim."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yön sormak için geldim. Luke'u nasıl bulabileceğimi bilmek istiyorum."

"Şey, Kashfa'da. Geçen gün kral olarak taç giydi. Onu neden istiyorsun?"

"Tahmin edemedin mi?"

"Hayır."

"Ona âşığım. Hep âşıktım. Artık *geastan* kurtuldum ve kendime ait bir bedenim var. Gail olduğumu ve duygularımı bilmesini istiyorum. Teşekkürler, Merlin. Hoşça kal."

"Dur!"

"Evet?"

"Onca yıl beni koruduğun için hiç teşekkür edemedim. Senin için yalnızca bir dürtü olsa da, hatta benim için büyük bir rahatsızlık olsa da. Teşekkürler ve iyi şanslar."

Gülümsedi ve solup gitti. Uzanıp aynaya dokundum.

"Şans," dediğini işittiğimi sandım.

Tuhaf. Bir rüyadaydım. Yine de uyarlamıyordum ve gerçek gibi geliyordu. Ben-

"Görüyorum ki Saraylar’daki entrikalara yetişmişsin," bu üç adım ötedeki, siyah çerçeveli, dar bir aynadan gelmişti. O tarafa yürüdüm. Kardeşim Jurt dik dik bana bakıyordu.

"Ne istiyorsun?" diye sordum.

Yüzü benimkinin öfkeli bir taklidiydi.

"Asla doğmamış olmanı," dedi. “Bu olmazsa, seni ölü görmek isterim."

"Üçüncü seçeneğin ne?" diye sordum.

"Özel bir cehenneme kapatılman, sanırım."

"Neden?"

"Benimle istediğim her şeyin arasında duruyorsun."

"Memnunlukla kenara çekilirim. Nasıl yapacağımı söyle."

"Kendi başına yapabilmenin ya da yapmanın yolu yok."

"Bu yüzden benden nefret ediyorsun?"

"Evet."

"Kaynak’taki banyon duygularını yok etti sanıyordum."

"Tam tedavi görmedim ve yalnızca onları daha güçlü kıldı."

"Her neyse, her şeyi unutup baştan başlayabilir ve dost olabiliriz."

"Asla."

"Ben öyle düşünmüyorum."

"Hep seni benden çok sevdi ve şimdi tahta çıkacaksın."

"Saçmalama. Tahtı istemiyorum."

"Senin arzularının hiçbir önemi yok."

"Tahta çıkmayacağım."

"Evet, çıkacaksın. Önce ben seni öldürmezsem."

"Aptal olma. Buna değmez."

"Kısa süre sonra bir gün, sen hiç beklemezken, döneceksin ve beni göreceksin. Çok geç olacak."

Ayna kapkara kesildi.

"Jurt!"

Hiçbir şey. Ona hem uyanıkken, hem düşlerimde tahammül etmek zorunda kalmak sinir bozucu.

Başımı birkaç adım ötemde, solda, ateş çerçeveli bir aynaya çevirdim. Bir şekilde sıradakinin o olduğunu biliyordum.

Ona doğru yürüdüm.

Kadın gülümsüyordu.

"Ve işte aldın," dedi.

"Hala, neler oluyor?"
"Genellikle 'giderilemez' olarak nitelenen bir tür anlaşmazlık gibi görünüyor," diye yanıt verdi Fiona.
"İhtiyaç duyduğum yanıt bu değil."
"Daha iyi bir yanıt vermek için çok şey oluyor."
"Ve sende bunun bir parçasısın?"
"Çok küçük bir parça. Şu anda fazla faydası dokunacak biri değil."
"Ne yapmam gerekiyor?"
"Seçeneklerini öğren ve en iyisini seç."
"Kim için en iyi? Ne için en iyi?"
"Ancak sen bilebilirsin."
"Bana bir ipucu verebilir misin?"
"Seni oraya götürdüğüm gün Corwin’in Desen’ini yürüyebilir miydin?"
"Evet."
"Ben de öyle düşünmüştüm. Sıra dışı koşullar altında çizildi. Asla taklit edilemez. Bizim Desen’imiz, kendisi çok zarar görmüş ve bunu engelleyemeyecek durumda olmasaydı, çizilmesine asla izin vermezdi."
"Ee?"
"Desen’imiz onu soğurmaya, içine katmaya çalışıyor. Bunu başarırsa, savaş sırasında Amber Desen’inin yok edilmesi kadar korkunç olacak. Kaos’la süren denge tamamen bozulacak."
"Kaos bunu önleyecek kadar güçlü değil mi? Güçlerinin eşit olduğunu sanıyordum."
"Sen Gölge Desen’i onarıp Amber onu soğuruncaya kadar öyleydi. Bu onun gücünü Kaos’unkinin ötesine taşıdı. Artık, Logrus’un gücüne karşı koyarak babanınkine uzanabiliyor."
"Ne yapılacağını anlamıyorum."
"Henüz ben de anlamıyorum. Ama söylediklerimi unutma, zamanı geldiğinde bir karar vermelisin. Neyle ilgili olacağı konusunda en ufak bir fikrim yok, ama çok önemli olacak."
"O haklı," dedi arkamda bir ses.
Döndüm ve tepesine gümüş bir gül oturtulmuş parlak siyah bir çerçeve içinde babamı gördüm.
Fiona’nın “Corwin!" dediğini duydum. “Neredesin?"
"Işık olmayan bir yerde," dedi babam.

"Bir şekilde Amber'de olduğunu düşünüyordum, baba, Deirdre ile birlikte," dedim.
"Hayaletler hayaletçilik oynarlar," diye yanıt verdi. "Fazla zamanım yok, çünkü gücüm az. Sana ancak şunu söyleyebilirim: Bu mesele halledilinceye kadar ne Desen'e, ne de Logrus'a güvenme, ne de döllerinden birine."
Solmaya başladı.
"Sana nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordum.
O yok olmadan "Saraylar'da..." sözcüğünü duydum.
Yine döndüm.
"Fi, bununla Ne demek istedi?" diye sordum.
Kaşlarım çatmıştı.
"Yanıtın Saraylar'da bir yerde olduğu izlenimine kapıldım," diye yanıt verdi yavaşça.
"Nerede? Nereye bakmalıyım?"
Başını iki yana salladı ve dönmeye başladı.
"En iyi kim bilebilir?" dedi.
Sonra o da yok oldu.
Geriden, ileriden hâlâ sesler bana sesleniyordu. Ağlamalar, kahkahalar vardı ve ismim tekrarlandı. Hızla ilerledim.
"Ne olursa olsun," dedi Bill Roth, "iyi bir avukata ihtiyacın olursa, ben hallederim. Kaos'ta bile."
Ve sonra çarpık çerçeveli minik bir aynadan Dworkin gözlerini kısarak baktı.
"Korkulacak bir şey yok," dedi, "ama önceden kestirilemeyen her türden şey çevrende yüzüyor."
"Ne yapacağım?" diye haykırdım.
"Kendinden büyük bir şey olmalısın."
"Anlamıyorum."
"Hayatın olan kafesten kaç."
"Ne kafesi?"
Gitti.
Koştum ve sözcükleri çevremde çınladı.
Koridorun sonuna yakın, çerçeveye gerilmiş bir parça sarı ipek gibi görünen bir ayna vardı. İçinde Cheshire Kedisi sırıtıyordu.
"Buna değmez. Hepsinin canı cehenneme," dedi. "Kabareye gel, eski dostum. Birkaç içki yuvarlar, adamın resim yapmasını seyrederiz."

"Hayır!" diye haykırdım. “Hayır!"

Ve sonra yalnızca sırıtışı kaldı. Bu sefer ben soldum. Merhametli, kara boşluk ve bir yerlerde esen rüzgarın sesi.

Bölüm 3

Ne kadar uyudum, bilmiyorum. Suhuy’un ismimi tekrarlamasıyla uyandım.

"Merlin, Merlin," dedi. “Gökyüzü beyaz."

"Ve dolu bir gün beni bekliyor," diye yanıt verdim. “Biliyorum. Gecem de doluydu."

"Demek sana ulaştı."

"Ne?"

"Zihnini aydınlanmaya açmak için gönderdiğim küçük bir büyü. Seni tahminler ve şüphelerle yormak yerine, içindeki yanıtlara götüreceğini umuyordum."

"Aynalar Koridoru’ndaydım."

"Hangi şekilde geleceğini bilmiyordum."

"Gerçek miydi?"

"Bu tür şeylerin olduğu kadar."

"Eh, teşekkürler sanırım. Aklıma Gryll’in senin beni annemden önce görmek istediğini söylemesi geldi."

"Onunla görüşmeden önce ne kadar çok şey bildiğini görmek istiyordum. Seçme özgürlüğünü korumak istiyordum."

"Ne diyorsun?"

"Seni tahtta görmek istediğinden eminim."

Doğrulup oturdum ve gözlerimi ovaladım.

"Sanırım bu mümkün," dedim.

"Bunu gerçekleştirmek için ne kadar ileri gider, bilemiyorum. Onun planlarına maruz kalmadan önce kendi kararını vermen için sana bir fırsat tanımak istedim. Bir fincan çay alır mısın?"

"Evet, teşekkürler."

Sunduğu kupayı kabul ettim ve dudaklarıma kaldırdım.

"İstekleri hakkındaki tahminlerin dışında annem hakkında ne diyorsun?" diye sordum.

Başını iki yana salladı.

"Programı ne kadar hareketli, bilmiyorum," dedi, “eğer kastettiğin buysa. Ve onunla ya da bir başkasıyla bağlantılıysa, geldiğinde üzerinde olan büyü

soldu."

"Senin işin mi?"

Başını salladı.

Bir yudum daha aldım.

"Kuyruğun başına bu kadar yakın olduğumu bilmiyordum," diye ekledim. “Jurt dördüncü ya da beşinci sırada, değil mi?"

Başını salladı.

"Çok dolu bir gün olacağını hissediyorum," dedim.

"Çayını bitir," dedi “ve sonra beni takip et."

Uzak duvardaki ejderha desenli duvar halısının içinden geçip kayboldu.

Kupamı tekrar kaldırırken sol bileğimdeki parlak bilezik çözüldü ve bana doğru süzüldü, örgü görünüşünü kaybetti, saf ışıktan bir halka oldu. Tarçın kokusunun zevkini çıkarırmış gibi dumanı tüten çayın üzerinde durdu.

"Selam, Hayalet," dedim. “Neden o şekilde bileğime sarıldın?"

"Normalde taktığın o ip parçası gibi görünmek için," dedi. "Bu etkiden hoşlandığını düşündüm."

"Demek istediğim, bunca zamandır ne yapıyordun?"

"Yalnızca dinliyordum, Baba. Nasıl faydam dokunabileceğini görmek için. Bu kişilerin hepsi akraban mı?"

"Şimdiye dek karşılaştıklarımız, evet."

"Onların aleyhine konuşmak için Amber’e dönmemiz şart mı?"

"Hayır, burada, Saraylar’da da yapılabilir." Bir yudum daha çay aldım. “Aklında özellikle kötü bir his mi var, yoksa bu yalnızca genel bir soru mu?"

"Annene ve ağabeyin Mandor’a güvenmiyorum. Benim büyükannem ve amcam olsalar da. Sanırım sana bir tuzak hazırlıyorlar. “

"Mandor bana karşı hep iyi oldu."

"...Ve dayın Suhuy son derece sağlam görünüyor, ama bana Dworkin’i çok hatırlatıyor. Bir sürü içsel kargaşaya sahip ve her an keçileri kaçırabilecek durumda olabilir mi?"

"Umarım değildir," dedim. “Hiç keçileri kaçırmadı."

"Eyvah, o zaman büyüyor ve bu bir gerilim zamanı."

"Bu pop psikoloji bilgisini nereden edindin?"

"Gölge Dünya’nın büyük psikologlarını inceliyordum. İnsanı anlamak için süren çabalarımın bir parçası. Mantıksız kısımlarını öğrenme zamanının geldiğini fark ettim."

"Bütün bunlara sebep olan ne?"
"Mücevher’de karşılaştığım, Desen’in daha yüksek kopyası, aslında. Anlayamadığım kısımları vardı. Bu beni kaos teorisini düşünmeye itti, sonra Menninger’e ve bilinçteki göstergeleri hakkında tüm diğerlerine."
"Sonuç olarak?"
"Artık daha akıllıyım."
"Desen hakkında, demek istiyorum."
"Evet. Ya kendisinde, tıpkı canlı varlıklarda olduğu gibi bir mantıksızlık unsuru var, ya da öyle bir türden zeka ki, süreçleri daha aşağı varlıklara mantıksız geliyor. Pratik açıdan, iki açıklama da aynı şey demek."
"Tasarladığım bazı testleri uygulama fırsatını hiç bulamadım, ama kendin hakkındaki bilginle, senin de bu tür bir kategoriye girdiğini söyleyebilir misin?"
"Ben mi? Mantıksız mı? Bu fikir hiç aklıma gelmedi. Nasıl olabileceğini göremiyorum."
Çayımı bitirdim ve bacaklarımı yatağın kenarından sarkıttım.
"Çok kötü," dedim. “Sanırım bir ölçüde bizi gerçekten insan yapan şey bu -bu ve bunun kendimizde olduğunu fark etmek, elbette."
"Gerçekten mi?"
Ayağa kalktım ve giyinmeye başladım.
"Evet, ve onu kendi içimizde kontrol etmek zeka ve yaratıcılıkla ilgili bir şey olabilir."
"Bu konuyu çok yakından incelemem gerekecek."
"Yap bunu," dedim, çizmelerimi çekerken “ve bulgularını bana anlat."
Giyinmeye devam ederken sordu, “Gökyüzü mavi olduğunda ağabeyin Mandor’la birlikte kahvaltı mı edeceksin?"
"Evet," dedim.
"Ve daha sonra annenle öğle yemeği yiyeceksin."
"Bu doğru."
"Daha da sonra, merhum kralın cenazesine katılacaksın."
"Evet."
"Seni korumam için bana ihtiyacın var mı?"
"Akrabalarımın yanında güvende olacağım. Hayalet. Sen onlara güvenmesen bile."
"Katıldığın son cenaze bombalanmıştı."

"Bu doğru. Ama o Luke’tu ve son vermeye yemin etti. Sorun çıkmayacak. Etrafı görmek istiyorsan, git."
"Tamam," dedi. “İstiyorum."
Kalktım ve odayı aşıp ejderhanın önünde durdum.
"Bana Logrus’a giden yolu söyleyebilir misin?" diye sordu Hayalet.
"Şaka mı yapıyorsun?"
"Hayır," dedi. “Desen’i gördüm, ama Logrus'un yerini hiç görmedim. Onu nerede tutuyorsunuz?"
"Sana bundan daha iyi hafıza işlevleri verdim sanıyordum. O şeyle son karşılaştığında onu fena halde kızdırdın."
"Sanırım öyle. Sence kin besliyor mudur?"
"Aslında evet. Ama düşününce, evet. Ondan uzak dur."
"Bana kaos faktörünü, mantıksız olanı incelememi öğütledin."
"Ama intihar etmeni öğütlemedim. Sana çok emek verdim."
"Ben de kendime değer veriyorum. Ve hayatta kalma dürtüsüne sahip olduğumu biliyorsun. Tıpkı organik varlıklar gibi."
"Asıl merak ettiğim yargı yeteneğin."
"Yeteneklerim hakkında çok şey biliyorsun."
"Bazı yerlerden kaçmak konusunda iyi olduğun doğru."
"Ve bana düzgün bir eğitim borcun var."
"Bunu düşüneyim."
"Yalnızca beni oyalıyorsun. Sanırım kendim bulabilirim."
"Güzel. Git o zaman."
"Bulmak o kadar mı zor?"
"Her şeyi bilme konusunda pes etmiştin, unuttun mu?"
"Baba, bence onu görmeliyim."
"Seni oraya götürecek zamanım yok."
"Bana yolu göster yeter. Kendimi saklamak konusunda iyiyimdir."
"Bunu kabul ediyorum. Tamam. Suhuy Logrus’un Koruyucusu’dur. Bir mağarada duruyor, bir yerlerde. Bildiğim tek yol buradan başlıyor."
"Nerede?"
"Dokuz kadar dönemeç var. Üzerine bir görüş koyacağım, o yol gösterir."
"Büyülerin benim gibi bir şeyi etkiler mi, bilmiyorum-"
Yüzük -pardon, çubuklu- aracılığıyla uzandım ve takip etmesi gereken yolların haritası üzerine bir dizi siyah yıldız yerleştirdim, onun önüne,

Logrus görüşümün içine astım ve, “Seni ben tasarladım. Bu büyüyü de ben tasarladım," dedim.

"Ah, evet," diye yanıt verdi Hayalet. “Birden kendimi ulaşamadığım verilere sahipmişim gibi hissetmeye başladım."

"Doğru zamanlarda sana görünecek. Kendini sol işaret parmağımda bir yüzük gibi göster. Biraz sonra bu odadan çıkacağız ve başkalarından geçeceğiz. Doğru yola ulaştığımızda işaret ederek sana göstereceğim. O yönde ilerle, yol üzerinde seni bir başka yere götürecek bir şeyin içinden geçeceksin. Oralarda bir yerde, dönmen gereken bir sonraki yönü gösteren siyah bir yıldız göreceksin. Sonra bir başka yer ve başka bir yıldız, vesaire. Sonunda, Logrus’u barındıran mağaraya çıkacaksın. Kendini olabildiğince iyi sakla ve gözlemlerini yap. Geri dönmek istediğinde süreci tersine takip et."

Hayalet küçüldü ve parmağıma uçtu.

"Beni daha sonra bul ve deneyimlerini anlat."

"Ben de bunu planlıyordum." dedi minik sesi. “Şimdiki olası paranoyana katkıda bulunmak istemem."

"Aferin," dedim.

Odayı aştım ve ejderhaya girdim.

Bir penceresi dağlara bakan küçük bir oturma odasına çıktım; diğer pencere bir çöle bakıyordu. Çevrede kimse yoktu ve uzun bir koridora adım attım. Evet, tıpkı hatırladığım gibi.

Koridor boyunca yürüdüm, bir dizi odayı geçtim, sonunda solumda kalan bir kapıya geldim. Kapıyı açtığım zaman bir paspas, süpürge, kova, fırça, bir yığın temizlik bezi, bir lavabo koleksiyonuyla karşılaştım. Evet, hatırladığım gibi. Sağımdaki raflara işaret ettim.

"Siyah yıldızı bul," dedim.

"Sen ciddi misin?" dedi küçük ses.

"Git ve gör."

İşaret parmağımdan bir ışık akımı çıktı, raflara yaklaşırken çarpıldı, öylesine ince bir çizgi oldu ki, artık görülmüyordu.

"İyi şanslar," diye fısıldadım, sonra sırtımı döndüm.

Doğru şeyi yapıp yapmadığımı merak ederek kapıyı kapattım, zaten sonunda kendisinin gidip kesinlikle Logrus’u bulacağı düşüncesiyle kendimi teselli ettim. Bu cephede ne olacaksa olacaktı. Ve neler öğreneceğini merak ediyordum.

Döndüm ve küçük oturma odasına gittim. Bir süre yalnız kalmak için son fırsatım olabilirdi ve bundan yararlanmaya kararlıydım. Bir yastık yığınının üzerine oturdum ve Koz Kartlarımı çıkardım. Desteyi hızla karıştırdım ve Amber'deki o son, telaşlı günde Coral'ı çizdiğim kartı buldum. Kart soğuyuncaya kadar hatlarını inceledim.

İmge üç boyuta dönüştü ve sonra kayıp gitti ve parlak bir akşamüstünde, onu bir tezgahtar kalabalığının çevresinden dolaştırmak için elini tutarak Amber sokaklarında yürüyen kendimi gördüm. Sonra Kolvir'in yüzünde aşağı indik. Önümüzde parlak bir deniz ve gelip geçen martılar vardı. Sonra kafe, duvara çarpan masa...

Kartı elimle kapadım. Uyuyordu, rüya görüyordu. Bir başkasının rüyalarına bu şekilde girmek tuhaf. Kendimi orada bulmak daha da tuhaf. Elbette, zihnimin dokunuşu bilinçaltındaki anıları uyandırmış olabilirdi... Hayatın küçük bilmecelerinden biri. Kendisini nasıl hissettiğini sormak için zavallı kızcağızı uyandırmaya gerek yok. Luke'u arayıp, onun nasıl olduğunu sorabileceğimi düşündüm. Kartını aramaya başladım, sonra tereddüt ettim. Oldukça meşgul olmalıydı, hükümdar olarak ilk günleriydi bunlar. Ve Coral'ın dinlenmekte olduğunu zaten biliyordum. Luke'un kartıyla oynamayı bırakıp sonunda kenara ittiğimde, altındaki ortaya çıktı.

Gri, gümüş ve siyah... Yüzü, benimkinin daha yaşlı ve bir şekilde daha sert bir uyarlamasıydı. Corwin, babam, bana bakıyordu. Zihnim, bir sonuç alamadan, ağrıyan düğümler haline gelinceye kadar kaç kez o karta bakarak terlemiş ve ona ulaşmaya çalışmıştım? Diğerleri bunun, babamın ölmüş olabileceği ya da iletişimi engellemekte olduğu anlamına gelebileceğini söylemişti. Ve sonra tuhaf bir hisse kapıldım. Kendi hikayesini hatırladım, özellikle de Koz Kartı aracılığıyla Brand'e ulaşmaya çalıştığını, uzak bir gölgede tutsak edildiği için bunu önce yapamadığını söylediğini. Sonra, Saraylar kanalıyla uzanmak için gösterdiği çabaları ve büyük mesafenin yol açtığı zorluğu hatırladım. Ya, ölmüş veya beni engelliyor olmak yerine, benim çaba gösterdiğim yerlerden çok uzaktaysa?

Ama o zaman, Gölge'deki gecede yardımıma gelen, beni gölgeler arasındaki o tuhaf yere ve başıma gelen garip maceralara taşıyan kimdi? Ve Aynalar Koridoru'nda bana nasıl göründüğü hakkında tamamen kararsız olsam da, daha sonra Amber Şatosu'nda bulunduğunu işaret eden belirtiler bulmuştum. O mekanlardan herhangi birinde bulunmuşsa, demek o kadar uzakta değildi. Ve bu da yalnızca beni bloke ediyor olduğu anlamına

gelebilirdi ve ona ulaşmak için yeni bir teşebbüs aynı ölçüde sonuçsuz kalacaktı. Yine de, ya bütün o olayların başka açıklamaları varsa ve...

Kart dokunuşum altında soğuyor gibiydi. Hayal mi görüyordum, yoksa bakışlarımın gücü onu eyleme mi geçirmişti?

Zihnimde uzandım, odaklandım. Ben bunu yaparken daha da soğur gibi oldu.

"Baba?" dedim. “Corwin?"

Daha da soğuk ve ona dokunan parmak uçlarımda bir karıncalanma. Koz Kartı iletişiminin başlangıcı gibiydi. Saraylar’a, Amber’e olduğundan çok daha yâkın olabilirdi, artık daha ulaşılabilir bir yerde...

"Corwin," diye tekrarladım. “Benim, Merlin. Merhaba." imgesi kaydı, hareket eder göründü. Ve sonra kart tamamen karardı.

Ama soğuk kaldı ve sessiz iletişim gibi bir his vardı, tıpkı bir telefon konuşmasında uzun bir sessizlik gibi.

"Baba? Orada mısın?"

Karttaki siyahlık derinlik kazandı. Ve derinliğin içinde, bir şey kıpırdanıyor gibiydi.

"Merlin?" Sözcük hafifti, ama ismimi söyleyenin onun sesi olduğundan emindim. “Merlin?"

Derinliğin içindeki hareket gerçekti. Bir şey bana doğru fırladı.

Karttan yüzüme fırladı, kanatlarını vurarak gakladı, karga ya da kuzgun, kara, kara.

"Yasak!" diye haykırdı. “Yasak! Geri dön! Çekil!"

Kartlar elimden saçılırken başımın çevresinde çırpındı.

"Uzak dur!" diye cıyakladı, odada dolanarak. “Yasak yer!"

Kapıdan geçti ve onu takip ettim. Ama gözümden kaybolduğu sırada yok olmuş gibiydi.

"Kuş!" diye bağırdım. “Geri dön!"

Ama yanıt gelmedi, başka kanat vuruşu duyulmadı. Diğer odalara baktım ve hiçbirinde yaratıktan iz yoktu.

"Kuş...?"

"Merlin! Sorun ne?" Bu yukarıdan, yüksekten gelmişti.

Başımı kaldırdığımda, titrek bir ışık perdesinin arkasında, kristal bir merdivenden inen Suhuy’u gördüm. Arkası yıldızlarla doluydu.

"Yalnızca bir kuş arıyordum," diye yanıt verdim.

"Ah," dedi, düzlüğe uzanıp, sonradan silkelenerek kendini yok eden ve merdiveni de yanında götüren bir perdeden geçerek. “Özel bir kuş mu?"
"İri, siyah bir kuş," dedim. “Konuşan cinsten."
Başını salladı.
"Bir tane çağırabilirim," dedi.
"Bu özel bir kuştu," dedim.
"Kaybetmene üzüldüm."
Koridorda yürüdük, sola döndüm ve oturma odasına yöneldim.
"Her yerde Koz Kartları," dedi dayım, "Bir tanesini kullanmaya çalışıyordum ve karardı, içinden kuş çıktı ve 'Yasak!' diye bağırdı. O sırada kartları düşürdüm."
"Anlaşılan aradığın kişi eşek şakası yapmış," dedi, “ya da büyü altında."
Diz çöktük ve kartları toplamama yardım etti.
"İkincisi daha olası görünüyor," dedim. “Babamın kartıydı. Uzun süredir onu bulmaya çalışıyorum ve en yaklaştığım sefer bu. Aslında, kuş araya girmeden önce karartının içinden sesini duydum."
"Büyüyle de korunan, karanlık bir yere kapatılmış gibi geliyor kulağa."
"Elbette!" dedim, destemi düzeltip kutusuna koyarak.
Mutlak karanlıkta Gölge nesnesi kaydıramazsınız. Kanımızdan birinin tutsaklıktan kaçmasını önlemek için körlük kadar etkilidir. Bu, son deneyimime bir mantık unsuru katıyordu.
Corwin’i devre dışı bırakmak isteyen biri onu çok karanlık bir yerde tutmak zorundaydı.
"Babamla hiç tanıştın mı?" diye sordum.
"Hayır," diye yanıt verdi Suhuy. “Savaşın sonunda Saraylar’a kısa bir ziyaret yaptığını anlıyorum. Ama onunla tanışma zevkine varamadım."
"Burada yaptıklarını duydun mu?"
"Sanırım, barış anlaşmasından önce, Random ve diğer Amberlilerle birlikte, Swayhill ve danışmanlarıyla bir toplantı yapmış. Bundan sonra, kendi yoluna gittiğini anlıyorum ve bunun onu nereye götürmüş olabileceğini hiç işitmedim."
"Ben de Amber’de bu kadarını duydum," dedim. “Acaba... Son savaşın sonuna doğru bir asili -Lord Borel’i- öldürmüştü. Borel’in akrabalarının peşine düşmüş olması mümkün mü?"
Sivri dişlerini iki kez tıkırdattı, sonra dudaklarını büzdü.

"Hendrake Evi..." diye mırıldanarak düşündü. “Sanmam. Büyükannen bir Hendrake’ydi..."

"Biliyorum," dedim. “Ama benim onlarla fazla ilişkim olmadı. Helgram ile bir anlaşmazlık..."

"Hendrake Yolları daha çok askeri türdendir," diye devam etti. “Savaşın ihtişamı. Askeri onur, bilirsin. Savaşta olan bir şey için barışta kin beslediklerini düşünemiyorum,"

Babamın hikayesini hatırlayarak sordum, “Ölümünü onursuz saysalar bile mi?"

"Bilmiyorum," dedi buna. “Özel sorular üzerine tavırlarını tahmin etmek güç."

"Şimdi Hendrake Evi’nin başı kim?"

"Düşes Belissa Minobee."

"Dük, kocası Larsus... Ona ne oldu?"

"Desendüşüşü’nde öldü. Sanırım Amber’den Prens Julian öldürdü onu."

"Ve Borel onların oğluydu."

"Evet."

"Of. İkisi birden. Bilmiyordum."

"Borel’in iki erkek kardeşi, bir üvey erkek kardeşi, bir üvey kız kardeşi, pek çok amcası, dayısı, halası, teyzesi, kuzenleri var. Evet, büyük bir Ev. Ve Hendrake kadınları da erkekleri kadar cesurdur."

"Evet, elbette. 'Bir Hendrake Kızı ile Evlenme Sakın,' gibi şarkılar var. Buradayken Corwin’in Hendrakelerle işi olup olmadığını öğrenmenin yolu var mı?"

"Biraz soruşturabiliriz, ama uzun zaman oldu. Anılar solar, izler soğur. Kolay değil."

Başını salladı.

"Mavi göğe ne kadar var?" diye sordum.

"Çok az," dedi.

"O zaman Mandoryolları’na koyulsam iyi olacak. Ağabeyime onunla kahvaltı edeceğime söz verdim."

"Seninle daha sonra görüşürüz," dedi. “Daha önce olmasa da cenazede."

"Evet," dedim. “Herhalde temizlenip üstümü değişsem iyi olacak."

Odama döndüm, bir lavabo dolusu su, sabun, diş fırçası ve traş bıçağı çağırdım; bir de gri pantolon, siyah çizmeler ve kemer, mor gömlek ve eldivenler, kömür karası pelerin, yeni bir kılıç ve kın. Kendimi toplum içine

çıkabilir bir hale soktuğumda, ormanlı bir açıklıktan konuk odasına geçtim. Oradan bir geçide çıktım. Aniden bir uçurumda sona eren sekiz yüz metrelik dağ yolundan sonra bir iplik çağırdım ve uçurumu onun üstünde geçtim. Sonra doğrudan Mandoryolları'na yöneldim, iki güneş altındaki mavi bir kumsalda yüz metre kadar ilerledim. Sağa döndüm, hatırladığım bir taş kemerden, kaynayan bir lav tarlasından, siyah bir obsidiyen duvardan geçtim. Bu beni, bir mezarlığın köşesinden dönüp küçük bir köprüyü geçtikten ve Kenar boyunca birkaç adım attıktan sonra hoş bir mağaraya, Mandoryolu'nun kabul salonuna götürdü.

Solumdaki duvarın bütünü tamamen ağır alevlerden oluşmuştu; sağımdaki, geri dönülmez bir yola açılıyordu. Aydınlatması dışında, çevrede dolanan ve birbirlerini yiyen parlak şeyleri barındıran bir deniz dibi hendeği manzarası sunuyordu.

Mandor ilerideki bir kütüphanenin önünde, insan şeklinde oturuyordu. Siyah ve beyazlara bürünmüştü, ayaklarını bir pufa dayamıştı, elinde benim verdiğim, Robert Hass'ın Övgüsünün bir kopyası vardı.

Başını kaldırıp gülümsedi.

"'Ölümün köpekleri benden korkuyor,'" dedi. “Güzel dize.

Bu devir nasılsın?"

"Sonunda dinlendim," dedim. “Ya sen?"

Kitabı, tam o sırada süzülerek yaklaşan küçük, bacakları olmayan bir sehpaya bıraktı ve ayağa kalktı. Açıkça, beni beklediği için kitabı okuyor olması gerçeği, övgüsüne gölge düşürmüyordu. O hep böyle olmuştu.

"Oldukça iyi, teşekkür ederim," diye yanıt verdi. “Gel, seni doyurayım."

Kolumu tuttu ve beni ateş duvarına yönlendirdi. Biz yaklaşırken duvar alçaldı ve adımlarımız bir an için karanlık bir yerde yankılandı. Ardından onu, güneş ışığının yukarıda kemer oluşturan dalların içinden sızdığı, iki yanda menekşelerin çiçek açtığı küçük bir geçit izledi. Geçit bizi taş döşemeli, uzak ucunda yeşil beyaz bir çardak olan bir verandaya çıkardı. Birkaç basamak çıkarak, üzerinde buğulu meyve suyu sürahileri ve sıcak ekmek sepetleri olan güzel hazırlanmış bir masaya ulaştık. Mandor işaret etti, oturdum. İşareti üzerine benim servisimin yanında bir kahve sürahisi belirdi.

"Demek Gölge Yeryüzü'ndeki sabah alışkanlıklarımı hatırlıyorsun," dedim. “Teşekkür ederim."

Başını sallarken hafifçe gülümsedi, karşıma oturdu. Ağaçlardan tanımadığım kuşların ötüşleri geliyordu. Hafif bir rüzgar yaprakları hışırdatıyordu*

"Bugünlerde neler yapıyorsun?" diye sordum ona, bir fincan kahve doldurur, bir ekmek parçasını kırarken.

"Daha çok manzarayı seyrediyorum," diye yanıt verdi.

"Siyasi manzarayı mı?"

"Her zamanki gibi. Amber'deki deneyimim, onu daha geniş bir resmin parçası olarak görmeye başlamama sebep olduysa da."

Başımı salladım.

"Ya Fiona ile birlikte yaptığınız araştırmalar?"

"Onlar da," diye yanıt verdi. "Bunlar sıra dışı zamanlarda biçimleniyorlar."

"Fark etmiştim."

"Desen-Logrus çatışması, kozmik çapına ek olarak daha dünyevi işlerde de kendini göstermeye başlıyor gibi."

"Ben de öyle düşünüyorum. Ama ben önyargılıyım. Kozmik kısma erken yakalandım ve elimde skor tahtası yoktu. Son zamanlarda bir sürü dolaştırıldım ve her açıdan kullanıldım ta ki tüm işlerim onların büyük resminin bir parçası gibi görünmeye başlayıncaya kadar. Bundan hiç hoşlanmıyorum ve geri çekilmelerini sağlamanın bir yolu olsaydı, onu kullanırdım."

"Hm," dedi. "Ya tüm yaşamın bir kullanılma hikayesi ise?"

"Kendimi hiç iyi hissetmezdim," dedim. "Sanırım tam olarak şimdi hissettiğim gibi hissederdim, yalnız daha fazla."

İşaret etti ve önümde harika bir omlet belirdi. Biraz sonra onu, kırmızı acı biber ve soğanla karışık görünen, kızarmış patateslerden bir tabak takip etti.

"Bunların hepsi kuramsal," dedim, yemeye başlarken, "değil mi?"

O ilk lokmasını alırken uzun bir sessizlik oldu, sonra, "Sanmıyorum," dedi. "Bence Güçler uzun zamandır deli gibi davranıyor," diye devam etti "ve nihayet oyunun sonuna yaklaşıyoruz."

"Bu konulara nasıl sırdaş olabiliyorsun?"

"Olayları dikkatle düşünmemle başladı," dedi. "Sonra varsayımı formüle etme ve sınama geldi."

"Teoloji ve insan siyasetinin kullanımı hakkında bir ders istemiyorum," dedim.

"Sen sordun."

"Doğru. Devam et."

"Swayhill'in, onca süre dayandıktan sonra, tam bu zaman da, bir sürü şey aynı anda sonuca bağlanırken ölmesi sana tuhaf gelmiyor mu?"

"Eninde sonunda gidecekti," dedim "ve herhalde son gerilimler fazla geldi."

"Zamanlama," dedi Mandor. "Stratejik yerleştirme. Zamanlama."

"Ne için?"

"Seni Kaos tahtına oturtmak için, elbette," diye yanıt verdi.

Bölüm 4

Bazen olası olmayan bir şey duyarsınız ve hepsi o kadardır. Başka bir zaman, olanaksız bir şey duyarsınız ve bir yankı yaratır. Onu ya da çok benzer başka bir şeyi, baştan beri zaten bildiğinizi hissedersiniz. Yalnız onu alıp incelemeye zahmet etmemişsinizdir. Mandor'un ifadesi üzerine boğulur gibi olmalıydım, sonra da "Saçma!" gibi bir şey homurdanmalı.

Ama bu iş hakkında -Mandor'un vardığı sonuç doğru da olsa, yanlış da- işin içinde onun tahmininden daha fazlası ve beni Saraylar'da güç çemberine sürükleyen genel bir plan varmış gibi tuhaf duygularım vardı.

Kahveden uzun, ağır bir yudum aldım. Sonra, "Gerçekten mi?" dedim.

O gözlerime bakarak yüzümü incelerken gülümsediğimi hissettim.

"Sen bilinçli olarak bu çabalarda rol oynuyor musun?"

Kahve fincanımı tekrar kaldırdım. "Hayır, elbette oynamıyorum. Bu fikri ilk kez duyuyorum," demek üzereydim. Sonra babamın, Flora Halamı kandırarak hafıza kaybının yok ettiği yaşamsal bilgileri nasıl aldığını hatırladım. Beni bu kadar etkileyen, bunu bunca akıllılıkla yapması değil, akrabalarına karşı güvensizliğinin bilincini aşarak, saf varoluş refleksi şeklinde ortaya çıkmasıydı. Corwin'in yaşadığı aile düşmanlıklarını yaşamadığımdan, o yoğunlukta tepkilerden yoksundum. Ve Mandor ve ben hep iyi geçinmiştik, o benden birkaç yüzyıl yaşlı ve bazı alanlarda çok farklı zevklere sahip olsa bile. Ama aniden, bu kadar önemli meseleleri bu şekilde tartışırken, Corwin'in kötü-ama-daha bilge olarak nitelediği o küçük ses, "Neden olmasın? Pratik yapmak işine yarayabilir, evlat," dedi ve fincanımı indiririrken bir denemeye, birkaç dakikalığına bile olsa nasıl bir his verdiğini görmeye karar verdim.

"İkimizin aklında da aynı şey mi var, bilmiyorum," dedim. "Neden bana sonuca koşmakta olan, ortadaki oyunu -hatta belki de başlangıç hamlesini- anlatmıyorsun?"

"Hem Desen, hem de Logrus zeka sahibi," dedi. "İkimiz de bunun kanıtlarını gördük. Onlar Tekboynuz ve Yılan'ın alametleri mi, yoksa aksi mi, aslında fark etmez. Her durumda, engin güçleri olan iki insandan -yüksek zekadan bahsediyoruz.

Hangisinin önceden var olduğu ise, o faydasız teolojik sorulardan biri. Bizim, bizi etkileyen, mevcut dununla ilgilenmemiz gerek."

Başımı salladım.

"Doğru bir değerlendirme," diye kabul ettim.

"Temsil ettikleri güçler zıt, ama açıkçası çağlardır eşitti," diye devam etti “ve böylece bir tür denge korunuyordu. Daima birbirlerine karşı küçük zaferler aradılar, her biri diğeri aleyhine kendi hükümranlık alanına ilaveler yapmaya çalıştı. Sıfır sonuçlu bir oyun gibi görünüyor. Hem Oberon, hem de Swayhill uzun süredir onların temsilcileriydi. Dworkin ile Suhuy da güçlerle aralarındaki aracılardı."

"Ee?" dedim, bir yudum meyve suyu alırken.

"Sanırım Dworkin Desen’e fazla yaklaştı," diye devam etti, "ve böylece kullanılmaya müsait oldu. Ama yeterince bilgiliydi ve bunu fark ederek direndi. Bu delirmesiyle sonuçlandı, yakından bağlantılı oldukları için Desen’de karşılıklı zarara yol açtı. Ve sonuç olarak Desen, daha fazla zarar görme riskine girmek yerine onu rahat bıraktı. Ama zarar verilmişti bir kere ve Logrus biraz öne geçmişti. Prens Brand kişisel becerilerini artırmak için deneylerine başlarken bu sayede düzen aleminde hareket edebildi. Sanırım Brand kendini onun kontrolüne açtı ve bilmeden ajanı oldu."

"Bir sürü varsayım var ortada," dedim.

"Amacının bir delininki gibi görünmesini düşün," diye karşılık verdi. “Düzeni tamamen yok etmeye ve evreni karmaşaya dönüştürmeye çalışan bir şeyin amacı olarak düşünüldüğü zaman çok daha mantıklı geliyor."

"Devam et," dedim.

"Bir noktada Desen, 'hayalet', yani onu yürüyenlerin kısa ömürlü benzerlerini yaratma becerisini kazandı ya da belki baştan, beri sahipti. Büyüleyici bir kavram bu. Öğrenince çok ilgimi çekti. Önemli bir mekanizma sağlıyordu ve fiziksel olayları etkilemek için Desen’in ve muhtemelen Logrus’un fiziksel olaylar karşısında doğrudan hareket edebildikleri tezimi destekliyordu. Brand’e karşı Desen’in Şampiyonu olarak babanın hazırlanmasında etkileri oldu mu? Merak ediyorum."

"Anlamıyorum," dedim. “Hazırlanması mı dedin?"

"Aslında, Amber’in bir sonraki kralı olarak Desen’in seçiminin baban olduğunu hissediyorum, tahta oturtmak da kolaydı, çünkü kendi dileği de bu yönde gibi görünüyordu. Gölge Yeryüzü’ndeki bir klinikte aniden iyileşmesi beni meraklandırmıştı, özellikle de onu oraya götüren kazayı

çevreleyen koşullar. Çünkü farklı zaman akışları göz önüne alınsa bile, Brand'in aynı anda iki yerde bulunması gerekmiş gibi görünüyordu. Hem hapiste, hem bir tüfeğin namlusundan bakarken. Elbette, artık konuyu açıklığa kavuşturacak bir Brand yok."

"Daha fazla varsayım," dedim, omletimi bitirerek. "Ama ilgi çekici. Lütfen devam et."

"Ama babanın taht hakkında başka düşünceleri vardı. Yine de, Amber'in şampiyonu oydu. Amber savaşı kazanmıştı. Desen onarılmıştı. Denge sağlanmıştı. Kral olarak Random ikinci seçenekti -mevcut durumu koruyabilecek biri- ve bu seçim Tekboynuz tarafından yapıldı, Tahta Çıkma Kuralları hakkındaki düşüncelerini uygulayan Amberliler tarafından değil."

"Hiç bu açıdan bakmamıştım," dedim.

"Ve baban -sanırım fark etmeden- bir prim sağladı. Desen'in onarılmamış olmasından korkarak yeni bir tane çizdi. Ama Desen onarılmıştı. Böylece, artık bir değil iki düzen eseri vardı. Ayrı bir varlık olsa da, muhtemelen Desen'in gücüne katkısı olmasa da, düzene katkısı oldu ve böylece Logrus'un etkilerini azalttı. Bu yüzden baban önce dengeyi düzeltti, sonra yine bozdu. Zıt yönde."

"Fiona ile birlikte yeni Desen hakkında yaptığınız araştırmada vardığınız sonuç bu mu?"

Ağır ağır başını salladı ve bir yudum meyve suyu aldı.

"Sonuçta, dünyevi etki olarak daha fazla Gölge fırtınası olmaya başladı," dedi "ve bu da bizi şimdiki zamana getiriyor."

"Evet, şimdiki zaman," dedim, daha fazla kahve doldurarak. "İlgi çekici olmaya başladığını fark etmiştik."

"Kesinlikle. Coral adlı kız hakkındaki hikayen, Desen'den kendisini uygun yere göndermesini istemesi, dikkate değer bir nokta. Desen o anda ne yaptı? Onu bir Gölge Desen'e gönderdi ve ışıkları söndürdü. Sonra onu kurtarman için seni çağırdı ve bunu yaparken kopyasını onardın. Bir kez onarıldıktan sonra o artık bir Gölge Desen değildi, kendisinin bir başka kopyasıydı ve onu soğurabildi. Muhtemelen o gölgenin tamamını da soğurdu ve enerjisine epey katkıda bulundu. Logrus'a üstünlüğü daha da arttı. Bundan sonra Logrus'un dengeyi sağlamak için büyük bir kazanca ihtiyacı olacaktı. Bu yüzden, Kaos'un Gözü'nü ele geçirmek için ümitsiz bir çabayla Desen'in hükümranlık alanına saldırmayı göze aldı. Ama bu, senin Hayaletçark dediğin garip şeyin araya girmesi yüzünden berabere

sonuçlandı. Böylece denge hâlâ Desen’in lehine bozulmuş durumda. Sağlıksız bir durum."

"Logrus için."

"Herkes için, bence. Her şey düzelinceye kadar güçler çatışma, gölgeler kargaşa halinde ve her iki alem düzensizlik içinde olacak."

"Dernek Logrus’un faydalanacağı bir şeyler yapılmalı."

"Bunu zaten biliyorsun."

"Sanırım öyle."

"Seninle doğrudan iletişim kurdu demek?"

Gölgeler arasındaki bir yerde, bir mabette, Yılan ile Tekboynuz, Logrus ile Desen arasında seçim yapmak zorunda bırakıldığım gecemi hatırladım. Bu şekilde zorlanmama kızarak, ikisini de seçmeyi reddetmiştim.

"Evet, öyle," diye yanıt verdim.

"Onun şampiyonu olmanı istedi, değil mi?"

"Sanırım öyle," dedim.

"Ve...?"

"...Ve, işte buradayız," diye yanıt verdim.

"Tezimi destekleyecek herhangi bir şey söyledi mi?"

Gölge altındaki o zorlu yolculuğu, kötülükle karışık hayaletleri -Desen’in, Logrus’un ya da ikisinin birden- düşündüm.

"Sanırım öyle," diye tekrarladım.

Ama yolculuğun sonunda, fark etmeden de olsa Desen’e hizmet etmiştim.

"Saraylar’ın iyiliği için planlarını gerçekleştirmeye hazır mısın?"

"Herkesin içi rahat olsun diye bu konuda bir çözüm aramaya hazırım."

Gülümsedi.

"Bu bir koşul mu, yoksa onay mı?"

"Bir niyet ifadesi," dedim.

"Logrus seni seçmişse, sebepleri vardır."

"Eminim öyledir."

"Söylemeye bile gerek yok, senin tahta oturman Sawall Evi’ne büyük güç kazandıracak."

"Madem bahsettin, bu zaten aklıma gelmişti."

"Senin geçmişine sahip birinin kesin sadakatinin hangi tarafa -Amber’e mi, Saraylar’a mı- ait olduğunu belirlemek şart."

"Yeni bir savaş mı öngörüyorsun?"

"Hayır, elbette değil. Ama Logrus'u güçlendirmek için yapacağın herhangi bir şey Desen'i uyandıracak ve Amber'den tepki çekecektir. Savaş noktasına gelecek kadar değil, ama misilleme olabilir."

"Aklında ne var, biraz daha açık konuşamaz mısın?"

"Şu anda, kendi tepkilerini değerlendirebilmen için, yalnızca genel olaylardan bahsediyorum."

Başımı salladım.

"Madem genel olaylardan bahsediyoruz, söylediğim şeyi tekrarlayacağım: bir çözüm aramaya hazırım."

"Tamam," dedi. "Birbirimizi bu noktaya kadar anlıyoruz. Tahta çıkacak olursan, bizimle aynı şeyi istiyorsun."

"'Biz' mi?" diye sözünü kestim.

"Sawall Evi, elbette. Ama kimsenin sana ne yapacağını söylemesini istemiyorsun, değil mi?"

"Güzel ifade ettin," diye yanıt verdim.

"Ama elbette, daha güçlü hakları olan iki kişi olduğundan, kuramsal olarak konuşuyoruz."

"O zaman neden olasılıkları tartışıyoruz?"

"Ev tahta çıkmanı sağlayabilirse, bunu düşüneceğini kabul ediyor musun?"

"Ağabey," dedim, "tüm önemli meseleler konusunda Ev sensin. Tmer ile Tubble'ı öldürmeden önce bir söz istiyorsan, unut bunu, tahta oturmaya o kadar da hevesli değilim."

"Dileklerinin bu meselede önemi yok," dedi. "Jesbyler ile uzun zamandır anlaşamadığımızı ve Chanicutların hep sorun yarattığını düşünürsen, bu kadar ahlak düşkünü olman için sebep yok."

"Ahlak düşkünlüğünün konuyla ilgisi yok," dedim. "Ben tahtı istediğimi hiç söylemedim. Ve dürüst olmak gerekirse, Tmer ya da Tubble'ın muhtemelen daha iyi bir iş çıkaracağını düşünüyorum."

"Onlar Logrus'un adayı değil."

"Ve ben öyleysem, yardım almadan tahta çıkmalıyım."

"Kardeşim, onun ilkeler dünyasıyla bizim et, taş ve çelik dünyamız arasında derin bir uçurum var."

"Ya benim kendi gündemim varsa ve senin planını kapsamıyorsa?"

"Ne olmuş?"

"Kuramsal olarak konuşuyoruz, unuttun mu?"

"Merlin, inat ediyorsun. Bu konuda, Ev’e olduğu kadar, Saraylar’a ve Logrus’a karşı bir görevin var."

"Kendi görevlerimi kendim değerlendirebilirim Mandor ve hep öyle yaptım. Şimdiye dek."

"Her şeyi yoluna koymak için bir planın varsa ve iyi bir plansa, onu gerçekleştirmene yardım ederiz. Aklında ne var?"

"Bu noktada yardıma ihtiyacım yok," dedim, “ama bunu hatırlayacağım."

"Şu anda neye ihtiyacın var?"

"Bilgiye," dedim.

"Bana sor. Bende çok var."

"Tamam. Annemin anne tarafı, Hendrake Evi hakkında bana neler anlatabilirsin?"

Dudaklarını büzdü.

"Profesyonel askerlik işindeler," dedi. “Gölge savaşlarında hep savaşırlar, bilirsin. Buna bayılıyorlar. General Larsus’un ölümünden beri başları Belissa Minobee. Hm." Durdu. Sonra, "Amber’e tuhaf bağlılıkları yüzünden mi soruyorsun?"

"Amber mi?" dedim. “Ne demek istiyorsun?"

"Bir gün Hendrake Yolları’na sosyal bir ziyaret yapmıştım," dedi, “küçük, mabedimsi bir odaya girdim. Bir duvardaki nişte, savaş kıyafetleri içinde General Benedict’in portresi asılıydı. Altında, üzerinde pek çok silah olan sunak gibi bir raf vardı ve üzerinde mumlar yanıyordu. Annenin resmi de vardı."

"Gerçekten mi?" dedim. “Acaba Benedict biliyor mu? Bir kez Dara babama Benedict’den geldiğini söylemişti. Daha sonra, babam bunun yalan olduğunu öğrendi... Sence o tür insanlar babama kin besler mi?"

"Ne için?"

"Corwin Desendüşüşü Savaşı’nda Borel Hendrake’i öldürdü."

"Bu tür şeyleri filozofça karşılamaya eğilimlidirler."

"Olayı tasvir etmesinden anladığım kadarıyla, pek de adil koşullar altında olmamış ama ortada bir tanık olduğunu sanmıyorum."

"O zaman uyuyan ejderhayı uyandırma."

"Uyandırmaya niyetim yok. Ama merak ettiğim, ayrıntıları öğrenmişlerse onun adına bazı şeref borçlarını tahsil etmeye karar vermiş olabilirler. Sence babamın yok oluşunun ardında onlar olabilir mi?"

"Kurallarında bunun nasıl bir yeri olabilir, bilmiyorum," diye yanıt verdi. “Sanırım onlara sorabilirsin."

"Yani gidip, 'Hey, babama olanlardan siz mi sorumlusunuz?' mu diyeceğim."

"Bir insanın davranışlarını öğrenmenin daha incelikli yolları vardır," diye karşılık verdi. “Hatırladığım kadarıyla, gençliğinde bu konuda birkaç ders almıştın."

"Ama bu insanları tanımıyorum bile. Yani, şimdi düşününce, kız kardeşlerden biriyle bir partide tanışmış olabilirim -ve birkaç kez Larsus ile karısını uzaktan gördüğümü hatırlıyorum- ama o kadar."

"Hendrake’in cenazede bir temsilcisi olacak," dedi. “Seni tanıştırırsam, belki gayri resmi bir görüşme için cazibeni biraz kullanabilirsin."

"Biliyor musun, tek yolu bu olabilir," dedim. “Herhalde tek yolu. Evet, bunu yap, lütfen."

"Pekala."

Bir hareketle masayı temizledi ve yeni bir tane hazırladı.

Bu sefer muhtelif malzeme ve soslarla, kağıt inceliğinde krepler önümüzde belirdi; ve değişik baharatlı, taze ekmekler. Havanın yumuşaklığının, kuşların, esintilerin tadını çıkararak bir süre sessizlik içinde yedik.

"Keşke Amber’i biraz görebilseydim," dedi bir süre sonra "daha az kısıtlı koşullar altında."

"Eminim bu ayarlanabilir," diye yanıt verdim. “Sana çevreyi gezdirmek hoşuma gider. Ölüm Sokağı'nda harika bir restoran biliyorum."

"Kanlı Eddie’nin yeri değildir, değil mi?"

"Olabilir, ama isim düzenli olarak değişiyor."

"Duymuştum ve uzun zamandır merak ediyordum."

"Bir gün gideriz."

"Mükemmel."

Ellerini çırptı ve meyve kaseleri belirdi. Kahvemi tazeledim, bir Kadota incirini çırpılmış kremanın içinde döndürdüm.

"Daha sonra annemle yemek yiyeceğim," dedim.

"Evet. Kulak misafiri olmuştum."

"Son zamanlarda onu gördün mü? Nasıldı?"

"Onun da belirttiği gibi, inzivada," diye yanıt verdi.

"Sence bir şeylerin peşinde olabilir mi?"

"Muhtemelen," dedi. “Olmadığı bir zaman hatırlayamıyorum."
"Ne olduğu konusunda fikrin var mı?"
"O zaten sana söyleyecekken neden tahmin etmeye çalışayım ki?"
"Gerçekten de söyleyeceğini mi düşünüyorsun?"
"Oğlu olduğun için başkalarına göre avantajın var."
"Aynı sebepten, aynı zamanda bir dezavantaj."
"Yine de, başkalarından çok sana söylemesi olası."
"Belki Jurt dışında."
"Neden bunu söyledin?"
"Onu hep daha fazla sevdi."
"Komik, onun da aynı şeyi senin için söylediğini duydum."
"Onu sık sık mı görüyorsun?"
"Sık sık mı? Hayır."
"Son sefer ne zamandı?"
"Yaklaşık iki devir önce."
"Şimdi nerede?"
"Burada, Saraylar’da."
"Sawall’da mı?" Öğle yemeğinde bize katıldığını hayal ettim. Dara’dan öyle bir şeyi beklerdim.
"Sanırım yan yollarından birinde. Gelip gidişleri -ve kalışları konusunda ağzı sıkıydı."
Sawall’da sekiz kadar yan yol olduğunu biliyordum, pekala doğruca Gölge’ye kadar gidiyor olabilecek yan yollarda onu kovalamak zor olacaktı. O anda bunu arzu etmediğimden de-
"Onu eve getiren ne?" diye sordum.
"Seni getiren aynı şey, cenaze," dedi “ve onunla gelen her şey."
Onunla gelen her şey, gerçekten! Beni tahta koyacak orijinal bir plan varsa -gönüllü veya gönülsüz, başarılı ya da başarısız- Jurt'un bir ya da iki adım arkamda olduğunu asla unutamazdım.
"Onu öldürmek zorunda kalabilirim," dedim. “Bunu istemiyorum. Ama bana fazla seçenek bırakmıyor. Eninde sonunda bizi ikimizden birinin sağ kalacağı bir duruma sokacak."
"Bunu bana neden söylüyorsun?"
"Bu konuda ne hissettiğimi bilmen için. Böylece başka bir hobi bulması için üzerinde ne etkin varsa, kullanabilirsin."
Başını iki yana salladı.

"Jurt uzun zaman önce etki alanımın dışına çıktı," dedi.
"Dara’dan başkasını dinlemez ama Suhuy’dan hâlâ korktuğundan şüpheleniyorum. Bu konuyla ilgili olarak hemen Dara’yla konuşabilirsin."
"Bu ikimizin de onunla veya birbirimizle konuşamayacağımız bir konu."
"Neden olmasın?"
"Öyle işte. Dara hep yanlış anlar."
"Oğullarının birbirini öldürmesini istemeyeceğinden eminim."
"Elbette istemez, ama bunu ona nasıl açacağımı bilemiyorum."
"Bir yol bulmaya çalışmanı öneririm. Bu arada, yollarınız kesişecek olursa, Jurt ile yalnız kalmamaya özen gösterirdim.
Ve ben olsaydım, tanıklar huzurunda, ilk darbenin bana ait olmadığından emin olurdum."
"Anladım, Mandor," dedim.
Bir süre sessizlik içinde oturduk. Sonra, “Önerim hakkında düşüneceksin," dedi.
"Anladığım şekliyle," diye yanıt verdim.
Kaşlarını çattı.
"Soruların varsa..."
"Hayır. Düşüneceğim."
Kalktı. Ben de doğruldum. Bir hareketle masayı temizledi.
Sonra sırtını döndü ve onu takip ederek çardaktan çıktım ve avludan yola ilerledim.
Biraz yürüdükten sonra kabul salonu haline gelmiş dış çalışma odasına geldik. Çıkışa yönelirken omzumu sıktı.
"O zaman cenazede görüşürüz," dedi.
"Evet," dedim. “Kahvaltı için teşekkürler."
"Bu arada, o hanımefendiden, Coral’dan ne kadar hoşlanıyorsun" diye sordu.
"Ah çok," dedim. “O oldukça hoş. Neden?"
Omuzlarını silkti.
"Sadece merak. Talihsizliği sırasında yanındaydım. Onun için endişelendim ve senin için ne kadar değerli olduğunu merak ettim."
"Beni rahatsız edecek kadar çok," dedim.
"Anlıyorum. Eh, konuşursanız iyi dileklerimi ilet."
"Teşekkürler, iletirim."
"Daha sonra yine konuşuruz."

"Evet."

Acele etmeden yolda yürüdüm. Sawall Yolları'ndaki randevuma hâlâ epey zaman vardı.

Darağacı şeklindeki bir ağaca geldiğimde durdum. Bir an düşündüm, sonra sola döndüm ve kara kayaların arasındaki patikayı takip ettim. Tepesine yaklaşınca yosunlu bir kayaya doğru yürüdüm ve bir kumluktan hafif bir yağmura çıktım.

Yaşlı bir ağacın altındaki peri halkasına gelinceye kadar önümdeki arazide koştum. Ortasına bastım, ismimle kafiyeli iki dize söyledim ve yere battım. Durduğum ve bir anlık karanlık yok olduğu zaman, kendimi mezar taşları ve anıtlarla dolu bir manzaraya tepeden bakan ıslak bir taş duvarın yanında buldum. Gökyüzü kapalıydı ve serin bir rüzgar ortalıkta dolanıyordu. Günün sonlarından biri gibi geliyordu, ama yaklaşan sabah mıydı, alaca karanlık mı, ayırt edemiyordum. Mekan tıpkı hatırladığım gibi görünüyordu. Sarmaşık kaplamış çatlak anıtmezarlar, yıkılmış taş çitler, yüksek, karanlık ağaçların arasında dolanan yollar. Tanıdık yollarda ilerledim.

Çocukken burası bir süreliğine en sevdiğim oyun yerim olmuştu. Rhanda adlı, küçük bir gölgeli kızla düzinelerce devir boyunca, neredeyse her gün burada buluşurduk. Kemik yığınlarını tekmeleyerek, ıslak çalılara sürtünerek sonunda evcilik oynadığımız ıslak anıtmezara geldim. Sarkmış kapısını ittim ve içeri girdim.

Hiçbir şey değişmemişti ve kendimi kıkırdarken buldum.

Çatlak fincanlar ve tabaklar, kararmış çatal bıçaklar, ağır bir toz tabakasıyla kaplanmış ve sızan sularla lekelenmiş olarak hâlâ bir köşede yığılı duruyordu. Masa olarak kullandığımız katafalkın üzerindeki tozları süpürdüm ve üzerine oturdum.

Bir gün Rhanda gelmeyi kesmişti, bir süre sonra da ben. Sık sık, nasıl bir kadın olduğunu merak etmiştim. Saklanma yerimize, gevşek bir yer taşının altına bir not bıraktığımı hatırlıyordum. Onu bulup bulmadığını merak ettim.

Taşı kaldırdım. Pis zarf hâlâ orada duruyordu ve açılmıştı.

Onu aldım, içindekini silkeleyip çıkardım. Katlanmış kağıdım dışarı kaydı.

Kağıdı açtım ve çocuksu karalamalarımı okudum: *Ne oldu Rhanda? Bekledim, ama gelmedin.* Altına, çok daha düzgün bir yazıyla şu eklenmişti:

Artık gelemiyorum çünkü ailem senin bir iblis ya da vampir olduğunu söylüyor. Üzgünüm, çünkü tanıdığım en iyi iblis ya da vampirsin. Bu olasılık hiç aklıma gelmemişti. İnsanın nasıl yanlış anlaşılabileceği şaşırtıcı.

Bir süre orada oturdum ve büyümemi hatırladım. Burada Rhanda'ya kemik dansı oyununu öğretmiştim. Parmaklarımı şıklattım ve karşıdaki eski, büyülenmiş yığın titreşen yapraklar gibi bir ses çıkardı. Çocukluk büyüm, hâlâ duruyordu; kemikler öne yuvarlandı, iki manken gibi görünecek şekilde kendilerini düzenlediler, küçük, beceriksiz danslarına başladılar. Şekillerini zar zor koruyarak birbirlerinin çevresinde dolandılar.

Parçalar tabaka tabaka dökülüyor, peşlerinden örümcek ağları sürükleniyordu; gevşek kemikler -yedekler- çevrelerinde sıçramaya başladı. Birbirlerine dokunduklarında minik tıkırtılar çıkarıyorlardı. Onları daha hızlı hareket ettirdim.

Bir gölge kapıdan geçti ve bir kıkırdama duydum.

"Kahrolayım! Tek ihtiyacın olan tenekeden bir çatı. Demek Kaos'ta böyle zaman geçiriyorsunuz."

"Luke!" diye bağırdım, o içeri girerken. Dikkatimi onlardan çevirince mankenler küçük, gri, sopamsı yığınlar halinde yıkıldılar. "Burada ne yapıyorsun?"

"Mezar arsaları sattığımı söyleyebilirdim," diye bana baktı. "İlgilenir misin?"

Üzerinde kırmızı bir gömlek ve kahverengi spor pantolonunu içine tıktığı kahverengi süet çizmeler vardı. Omuzlarında sarımsı kahverengi bir pelerin asılıydı. Sırıtıyordu.

"Neden hükmetme işinin başında değilsin?"

Gülümsemesi yok oldu, yerine bir anlık şaşkınlık geldi, ama sonra hemen kendini toparladı.

"Ah, bir molaya ihtiyacım olduğunu hissettim. Ya sen? Yakında bir cenaze var, değil mi?"

Başımla onayladım.

"Daha sonra," dedim. "Ben de mola aldım. Hem, buraya nasıl geldin?"

"Burnumu takip ettim," dedi. "Zeki biriyle sohbet etmeye ihtiyacım vardı."

"Ciddi ol. Kimse buraya geldiğimi bilmiyordu. Son dakikaya kadar ben de bilmiyordum. Ben-"

Ceplerimi karıştırdım.
"O mavi taşlardan bir tanesini üzerime saklamadın, değil mi?"
"Hayır, o kadar basit bir şey değil," diye yanıt verdi. “Sana bir mesaj gibi bir şeyim var."
Ayağa kalktım, ona yaklaştım ve yüzünü inceledim.
"Sen iyi misin, Luke?"
"Elbette. Yani olabileceğim kadar iyi."
"Saraylar’a bu kadar yakınken yolunu bulmak kolay bir numara değil. Özellikle de burada hiç bulunmamışsan. Nasıl becerdin?"
"Eh, Saraylar ve benim uzun bir tarihçemiz var, eski dostum. Onun kanımda olduğunu söyleyebilirsin."
Kapının önünden çekildi ve dışarıya çıktım. Neredeyse otomatik olarak yürümeye başladık.
"Ne dediğini anlamıyorum," dedim.
"Eh, babam, entrika zamanlarında burada biraz zaman geçirdi," dedi. “Annemle burada tanıştı."
"Bunu bilmiyordum."
"Hiç konu olmadı. Ailelerimizden hiç bahsetmezdik, unuttun mu?"
"Evet," dedim “ve sorduğum hiç kimse Jasra’nın nereden geldiğini bilmiyor gibiydi. Yine de, Saraylar... Evinden çok uzakta."
"Aslında, yakındaki bir gölgeden işe alındı," diye açıkladı, “bunun gibi bir yerden."
"İşe mi alındı?"
"Evet, birkaç yıl boyunca Helgram Yolları’nda hizmetkar olarak çalıştı. Sanırım başladığında oldukça gençti."
"Helgram mı? Orası annemin Ev’i!"
"Doğru. Leydi Dara’nın kadın eşlikçisiydi. Sanatları orada öğrendi."
"Jasra büyücülük derslerini annemden mi aldı? Ve Brand’le Helgram’da mı tanıştı? Demek Helgram’ın Brand’in komplolarıyla Kara Yol’la, savaşla bir ilgisi olabilir."
"Ve Leydi Dara’nın babanı aramaya çıkmasıyla. Sanırım öyle."
"Çünkü Logrus’a ek olarak Desen’i de yürümek istiyordu, öyle mi?"
"Belki," dedi. “O sırada ben yoktum."
Taşlı bir patikada yürüdük, büyük, siyah bir çalılığın yanından döndük, bir taş ormanının içinden ve siyah, yüksek dalları ve gökyüzünü tek renkli

olarak yansıtarak yavaş yavaş akan bir çayı aşan köprüyü geçtik. Birkaç yaprak başıboş bir esintiyle hışırdadı.

"Nasıl oldu da bundan daha önce bahsetmedin?" diye sordum.

"İstedim, ama o kadar acil görünmüyordu," dedi, “ama daha acil başka bir sürü şey vardı."

"Doğru," dedim. “Ne zaman yollarımız çakışsa tempo hızlanıyor gibiydi. Ama şimdi artık acil olduğunu ve bunu bilmem gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Ah, tam olarak değil." Durdu. Uzandı ve bir mezar taşına yaslandı. Eli onu kavradı, parmak boğumlarının çevresi ve elinin sırtı beyazladı. Parmak uçlarındaki taş toza dönüştü, kar gibi toprağa yağdı. “Tam olarak değil," diye tekrarladı. “Bu kısmı benim fikrimdi, çünkü bilmeni istedim. Belki bir işine yarar, belki yaramaz. Bilgi böyledir işte. Asla bilemezsin." Mezar taşının tepesi bir sürtünme ve çatlama sesiyle aniden kurtuldu. Luke bunu fark etmemiş gibi görünüyordu. Eli sıkmaya devam etti. Şimdi elinde duran iri parçadan daha küçük parçalar düşüyordu.

"Demek onca yolu bunu bana söylemek için geldin?"

"Hayır," diye yanıt verdi, birlikte dönüp geldiğimiz yoldan yürümeye başlarken. “Sana başka bir şey söylemek üzere gönderildim ve ertelemek epey zor oluyor. Ama ilk önce bundan bahsedersem, o beni bırakmaz, mesajı halledene kadar beni beslemeye devam eder diye düşündüm."

Büyük bir çatırtı geldi ve elindeki taş ufalandı, düşüp yerdekilere karıştı.

"Elini göreyim."

Ellerini silkeledi ve uzattı. İşaret parmağının yanında minik bir alev titreşti. Başparmağını üzerinde dolaştırdı ve alev söndü. Hızımı artırdım, bana ayak uydurdu.

"Luke, ne olduğunu biliyor musun?"

"İçimde bir şey biliyor gibi, ama ben bilmiyorum, dostum. Yalnızca doğru olmadığımı hissediyorum. Muhtemelen nasıl hissettiğimi sana bir an önce söylesem iyi olacak."

"Hayır. Bekle," dedim, daha da hızlanarak.

Karanlık bir şey, şeklini ayırt edebilmem için fazla hızlı, başımızın üzerinden geçti ve ağaçların arasında kayboldu. Ani bir rüzgarla mücadele ettik.

"Neler olup bittiğini biliyor musun, Merle?" diye sordu.

"Sanırım," dedim “ve ne kadar garip gelirse gelsin tam olarak söylediğimi yapmanı istiyorum. Tamam mı?"

"Elbette. Bir Kaos Lordu’na güvenemiyorsan, kime güvenebilirsin, hı?"

Çalılıkların yanından geçtik. Benim anıtmezarım tam tepedeydi.

"Biliyor musun, gerçekten sana söylemem gereken bir şey olduğunu hissediyorum," dedi.

"Bekle. Lütfen."

"Ama çok önemli."

Önünde koşmaya başladım. Ayak uydurmak için o da koşmaya başladı.

"Su anda burada, Saraylar’da bulunmanla ilgili."

Ellerimi uzattım, taş binanın duvarına geldiğimde durmak için onları kullandım. Kendimi eşikten içeri attım. Üç iri basamak sonra köşede diz çöktüm, eski bir fincanı kaptım ve pelerinimin köşesini kullanarak sildim.

"Merle, ne haltlar çeviriyorsun?" diye sordu Luke, arkamdan içeri girerek.

"Bir dakika, sana göstereceğim," dedim, hançerimi çekerek.

Fincanı daha önce oturduğum taşın üzerine koydum, elimi üzerine tuttum ve hançeri kullanarak bileğimi kestim.

Kesikten kan yerine alev fışkırdı.

"Hayır! Lanet olsun!" diye haykırdım.

Ve çubukluya uzandım, uygun hattı buldum ve serinletici bir büyü kanalını alıp yaramın üzerine koydum. Alevler hemen söndü ve artık benden akan şey kandı. Gene de fincana düşerken duman tütmeye başladı. Küfrederek büyüyü, akışkanlığını orada da kontrol etmek için kullandım.

"Evet, gerçekten tuhaf, Merle. Bunu kabul ederim," dedi Luke.

Hançeri bir kenara bıraktım ve sağ elimi kullanarak yaranın üzerinde kolumu sıktım. Kan daha hızlı aktı. Çubuklu zonkladı. Luke’a bir göz attım. Yüzü gergindi. Yumruğumu sıkıp açtım. Fincanın yarıdan fazlası dolmuştu.

"Bana güvendiğini söylemiştin," dedim.

"Korkarım öyle," diye yanıt verdi.

Dörtte üç...

"Bunu içmelisin, Luke," dedim. “Gerçekten."

"Bir şekilde buna varacağından kuşkulanmıştım," dedi “ve aslında o kadar da kötü bir fikir değil gibi. Şu anda epey yardıma ihtiyacım olduğunu hissediyorum."

Uzandı, fincanı aldı ve dudaklarına kaldırdı. Avcumu yaranın üzerine bastırdım. Dışarıda rüzgarlar düzenli esiyordu.

"Bitirdiğin zaman yerine koy," dedim. “Daha fazlasına ihtiyacın olacak."

Yutkunma seslerini duyabiliyordum.

"Bir yudum Jameson’dan daha iyi," dedi sonra. “Neden, bilmiyorum." Fincanı taşın üzerine bıraktı. “Ama biraz tuzlu," diye ekledi.

Elimi kesiğin üzerinden çektim, bileğimi üzerine tuttum ve yumruğumu sıkıp açmaya başladım.

"Hey, dostum. Çok kan kaybediyorsun."

Şimdi kendimi iyi hissediyorum. Sadece biraz başını dönüyor, o kadar. Daha fazlasına ihtiyacım yok."

"Evet, var," dedim. “İnan bana. Bir kez bundan daha fazla kan bağışladım ve ertesi gün bir müsabakada koştum. Sorun değil."

Rüzgar yükselip fırtınaya dönüştü, geçerken inlemeye başladı.

"Neler olup bittiğini söylemende sakınca var mı?" diye sordu.

"Luke, sen bir Desen hayaletisin," dedim ona.

"Ne demek istiyorsun?"

"Desen, üzerinde yürüyen herkesi kopyalayabilir. Tüm işaretlere sahipsin. Onları biliyorum."

"Hey, ben kendimi gerçek hissediyorum. Amber’deki Desen’i bile yürümedim. Tir-na Nog’th’takini yürüdüm."

"Görünüşe göre, gerçek kopyalar olduğundan o iki imgeyi de kontrol ediyor. Kashfa’daki taç giyme törenini hatırlıyor musun?"

"Taç giyme töreni mi? Lanet olsun, hayır! Yani tahta mı çıktım?"

"Evet. Birinci Rinaldo."

"Lanet olası! İddiaya girerim annem mutlu olmuştur."

"Eminim."

"O zaman benden iki tane olması biraz tuhaf. Sen olguyu biliyor gibisin. Desen bu işi nasıl beceriyor?"

"Sizler fazla dayanmıyorsunuz. Desen’e ne kadar yakınsanız, o kadar güçlü oluyorsunuz. Seni buraya kadar korumak için epey enerji gerekmiş olmalı. Al, bunu iç."

"Tamam."

Yarım fincan dolusu kanı içti ve fincanı geri verdi.

"Peki bunun kıymetli beden sıvılarıyla ne ilgisi var?" diye sordu.

"Amber kanı Desen hayaletlerinin uzun yaşamasını sağlıyor gibi."

"Bir tür vampir olduğumu mu söylemek istiyorsun?"
"Herhalde, teknik açıdan öyle de diyebilirsin."
"Bundan hoşlandığımdan emin değilim. Özellikle de böylesine özelleşmiş birinden."
"Bazı dezavantajları var gibi. Ama her şey sırayla. Köşe aramaya başlamadan sana istikrar kazandıralım."
"Tamam. Seyircini tutsak ettin."
Dışarıdan, yuvarlanan bir taştan gelirmiş gibi bir tıkırtı duyuldu. Ardından bir tangırtı.
Luke başını çevirdi.
"Bunun yalnızca rüzgar olduğunu sanmıyorum," dedi.
"Son yudumu al," dedim, fincandan uzaklaşıp mendilimi ararken. “Dayanmanı sağlamalı."
Ben bileğimi sararken yuvarladı. Önüme bıraktı.
"Buradan çıkalım," dedim. “Belirtiler kötüleşiyor."
"Bana uyar," diye yanıt verdi, kapı girişinde bir figür belirirken. Arkası aydınlıktı, hatları gölgelerin arasında kaybolmuştu.
"Hiçbir yere gitmiyorsun, Desen hayaleti," dedi neredeyse tanıdık bir ses.
Çubukludan 150 watt kadar aydınlık istedim.
Borel’di, hiç de dostça olmayan bir tavırla dişlerini gösteriyordu.
"Çok büyük bir mum olmak üzeresin, Desenli," dedi Luke’a.
"Yanılıyorsun, Borel," dedim, çubukluyu kaldırarak.
Aniden aramızda Logrus imgesi belirdi.
"Borel? Kılıç ustası mı?" diye sordu Luke.
"Aynısı," diye yanıt verdim.
"Ah, lanet olsun!" dedi Luke.

Bölüm 5

Ben çubuklunun iki ölümcül enerjisiyle uzanırken, Logrus imgesi onları kesti ve saptırdı.

"Onu kolayca öldüresin diye kurtarmadım," dedim ve o sırada Desen imgesine benzeyen, ama aynı olmayan bir şey parıldayarak yakında belirdi.

Logrus imgesi soluma kaydı. Yeni gelen şey -her neyse- ona ayak uydurdu, ikisi sessizce duvardan geçtiler. Ve, o anda patlayan bir gök gürültüsü yapıyı sarstı. Neredeyse ânında, kılıcına uzanmış olan Borel bile hareketinin yarısında durdu, sonra kapıyı tutmak için elini oynattı. O bunu yaparken arkasında bir başka şekil belirdi ve tanıdık bir ses ona hitap etti:

"Bana izin verir misiniz? Yolumu kapatıyorsunuz."

"Corwin!" diye haykırdım. “Baba!"

Borel başını çevirdi.

"Amber Prensi Corwin mi?" dedi.

"Kesinlikle," dedi babam, “ama korkarım hiç tanışmadık."

"Ben Borel’im, Hendrake Dükü, Hendrake Yolları’nın Silah Ustası."

"Çok unvan kullanıyorsunuz, bayım, ve sizinle tanıştığımıza memnun oldum," dedi Corwin. “Şimdi, eğer izin verirseniz, oğlumu görmek için geçmek istiyorum."

Dönerken, Borel’in eli kılıcının kabzasına gitti. O sırada ben ve Luke öne atılmıştık bile. Ama Borel’in arkasında bir hareket oldu -alçak bir tekmeye benziyordu- ve nefes vererek iki büklüm olmasına sebep oldu. Sonra bir yumruk ensesine indi ve adam düştü.

"Hadi gelin," diye seslendi Corwin, işaret ederek. “Bence artık buradan çıkmalıyız."

Luke ve ben çıktık, Hendrake Yolları’nın yerdeki Silah Ustası’nın üzerinden aştık. Soldaki zemin, yeni olmuş bir çalı yangını nedeniyle kararmış gibiydi ve hafif bir yağmur yağıyordu. Şimdi bize doğru yaklaşan başka insan şekilleri vardı.

"Beni buraya getiren güç geri götürebilir mi, bilmiyorum," dedi Corwin, çevresine bakınarak. “Başka işleri olabilir." Biraz zaman geçti, sonra, “Sanırım öyle," dedi. “Tamam, sana kalmış. Nasıl kaçıyoruz?"

"Bu taraftan," dedim ona, dönüp koşmaya başlayarak.

Beni buraya getiren patikalarda ikisi beni takip ettiler. Arkama baktığımda altı karanlık şeklin bizi kovaladığını gördüm.

Yamaç yukarı yöneldim, işaret taşlarını ve anıtları geçtik ve sonunda eski taş duvarın yanındaki yere geldik. Artık arkamızdan bağırışlar geliyordu. Onları duymazdan gelerek yol arkadaşlarımı kendime çektim ve durumu tasvir eden, arzumu kabaca ifade eden doğaçlama iki dize söyledim. Büyü yine de işe yaradı, çoktan yere batmakta olduğumuzdan, fırlatılan bir taş beni sıyırıp geçti.

Peri halkasında mantar gibi bittik ve yol arkadaşlarıma arazide yol göstererek kumluğa koştum. Oraya girdiğimizde bir başka bağırış duydum. Kayadan çıktık ve taşlı patikadan damgacına doğru indik. Sola dönerek koşmaya başladım.

"Dur!" diye seslendi Corwin. “Burada bir yerde olduğunu hissediyorum. İşte!"

Yolu terk edip sağa saptı ve küçük bir tepenin eteklerine doğru koşmaya başladı. Luke ve ben takip ettik. Arkamızdan, bizi kovalayanların kayadan çıkış sesleri geldi.

İleride, iki ağaç arasında pırıldayan bir şey gördüm. Ona yönelmiş gibiydik. Yaklaştıkça, dış hatları berraklaştı ve anıtmezarda gördüğüm Desensi imgeye benzediğini fark ettim.

Babam yaklaşırken yavaşlamadı, doğrudan o şeye atıldı.

Ve yok oldu. Arkamızdan bir başka haykırış yükseldi. Luke pırıldayan perdeye atılan ikinci kişi oldu ve ben hemen peşindeydim.

Düz, parlak, incimsi bir tünelde koşuyorduk ve arkama baktığım zaman perdenin arkamdan kapandığını gördüm.

"Takip edemezler," diye bağırdı Corwin. “O uç kapandı."

"O zaman neden koşuyoruz?" diye sordum.

"Hâlâ güvende değiliz," diye yanıt verdi. “Logrus’un hükümranlık alanında kestirmeden gidiyoruz. Orada fark edilirsek başımız derde girebilir."

O tuhaf tünelde koştuk ve “Gölge içinde mi koşuyoruz?" diye sordum.

"Evet."

"O zaman ne kadar uzağa gidersek o kadar iyi."

Her şey sarsıldı ve yere devrilmemek için elimi uzatmak zorunda kaldım.

"Eyvah," dedi Luke.

"Evet," diye onayladım, tünel parçalanmaya başlarken. Duvarlardan ve zeminden iri parçalar koptu. Bu yırtıkların arkasında yalnızca bulanıklık vardı. Açıklıkların üzerinden sıçrayarak ilerlemeye devam ettik. Sonra bir şey yine, sessizce vurdu ve tüneli tamamen parçaladı. Çevremizde, arkamızda, önümüzde.

Düştük.

Eh! Tam olarak düşmedik. Daha çok alaca karanlık bir sisin içinde süzüldük. Ayağımızın altında ya da başka herhangi bir yönde hiçbir şey yok gibiydi. Ağırlıksız ortamda düşüş hissi veriyordu, ama hareketi ölçmemize yarayacak başka hiçbir şey yoktu.

"Lanet olsun!" dediğini duydum Corwin'in.

Bir süre süzüldük, düştük, sürüklendik -her neyse- ve…

"Çok yaklaşmıştık," diye mırıldandığını duydum.

"O tarafta bir şey var," dedi Luke aniden, sağına işaret ederek.

İri bir şekil kurşun grisi dikildi. Zihnimi çubukluya yönelttim ve o yönde yokladım. O nesne her neyse, cansızdı ve ona dokunan çubukluya bizi o tarafa götürmesini emrettim.

Hareket ettiğimi hissetmedim, ama nesne irileşti, tanıdık hatlar kazandı, kırmızımsı bir renge büründü. Dikiz aynaları göründüğü zaman emin oldum.

"Senin Polly Jasckson'a benziyor," dedi Luke. "Üzerinde kar bile var."

Evet, orada, benim kırmızı beyaz, '57 Chevy'ye yaklaşıyorduk.

"Bu bir taklit. Daha önce zihnimden alınmıştı," dedim ona.

"Herhalde onu sık sık incelediğimden çok canlı. Aynı zamanda, şu anda çok uygun görünüyor."

Kapı kulpuna uzandım. Sürücü tarafından yaklaşıyorduk.

Kulpu yakaladım ve düğmeyi ittim. Elbette kilitlenmemişti. Diğerleri aracın muhtelif yerlerine dokunarak kendilerini diğer yana çekti. Kapıyı açtım, direksiyonun arkasına kaydım, kapıyı kapattım. Luke ve Corwin de içeri giriyordu. Anahtar, beklediğim gibi kontaktaydı.

Herkes bindiği zaman çalıştırmayı denedim. Motor hemen çalıştı. Parlak kaputun üzerinden hiçliğe baktım. Farları yaktım, ama işe yaramadı.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Luke.

Birinci vitese taktım, el frenini indirdim, debriyajı bıraktım.

Gaz verince tekerlekler dönüyor gibi geldi. Biraz sonra ikinci vitese geçirdim. Biraz sonra da üçüncüye.

Minik bir çekiş hissi mi vardı, yoksa hayal mi kuruyordum?

Biraz daha gaz verdim. Sisli manzara, ileride biraz aydınlanır gibi oldu, ama bu yalnızca o yöne bakmamın etkisi yüzünden olabilirdi. Direksiyondan bilgi alamıyordum. Gaza bastım.

Luke aniden uzandı ve radyoyu açtı.

"-tehlikeli sürüş koşulları," dedi bir spikerin sesi. “Bu yüzden yavaş gidin." Ardından Wynton Marsalis “Karavan"ı çalmaya başladı.

Bunu kişisel bir mesaj kabul ederek gazı bıraktım. Bu kesinlikle, sanki buz üzerinde kayıyormuşuz gibi, hafif bir çekiş hissi yarattı.

Ardından ilerleme hissi geldi ve uzakta bir aydınlanma oldu. Aynı zamanda, biraz ağırlık kazanmış ve koltuğa biraz gömülmüşüm gibi geldi. Biraz sonra arabanın altında gerçek bir yüzey olduğu hissi güçlendi. Direksiyonu çevirirsem ne olacağını merak ettim. Ama denememeye karar verdim.

Tekerleklerin altından gelen ses daha çıtırtılıydı. İki yanda solgun hatlar belirdi ve yanlarından geçerken hareket ve yön hislerini kuvvetlendirdi. Uzakta, dünya gerçekten daha aydınlıktı.

Daha da yavaşladım, çünkü kısıtlı görüş mesafesiyle gerçek bir yolda gidiyormuşuz gibi geliyordu. Kısa süre sonra farlar etkili olmaya başladı ve geçen birkaç şekli aydınlattı, onlara anlık ağaç, toprak set, çalılık, kaya görüntüleri verdi. Ama dikiz aynası hiçlik yansıtmaya devam etti.

"Tıpkı eski zamanlar gibi," dedi Luke. “Kötü bir gecede pizza yemek için dışarı çıkardık."

"Evet," diye onayladım.

"Umarım diğer ben, birine Kashfa’da bir pizza dükkanı açtırmıştır. Orada bir tane iyi olurdu, biliyor musun?"

"Eğer açtırmışsa gidip denerim."

"Sence bütün bu mesele beni nereye götürecek?"

"Bilmiyorum, Luke."

"Yani, kanını içmeye devam edemem. Ve diğer ben ne olacak?"

"Sanırım sana bu meseleyi halledecek bir iş önerebilirim," dedi Corwin ona. “En azından bir süreliğine."

Artık ağaçlar kesinlikle ağaç, sis gerçek sisti. Biraz hareket ediyordu. Ön camda su damlaları oluşmaya başladı.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Luke.

"Biraz sonra."

Artık siste açıklıklar vardı ve içlerinden gerçek manzara görülüyordu. Aniden, üzerinde araba sürdüğüm şeyin gerçek yol yüzeyi değil, oldukça düz bir zemin olduğunu fark ettim. Buna uyum sağlamak için daha da yavaşladım.

Siste büyük bir kısım çözüldü, uzaklaştı ve dev bir ağacı ortaya çıkardı. Aynı zamanda, yerin bir kısmı parlıyor gibiydi.

Bu tabloda tanıdık bir şey vardı...

"Burası senin Desen’inin olduğu yer, değil mi?" diye sordum, yolumuz daha da berraklaşırken. “Bir kez Fiona beni buraya getirmişti."

"Evet," dedi babam.

"Ve imgesi -mezarlıkta Logrus’un karşısına çıkan şey oydu- bizi tünele götüren aynı şey."

"Evet."

"O zaman O da zeka sahibi. Amber’inki gibi, Logrus gibi."

"Doğru. Şuraya, ağacın yanındaki açıklığa park et."

Direksiyonu çevirdim ve işaret ettiği düz yere yöneldim.

Orada sis hâlâ asılıydı, ama daha önceki ağır, her şeyi saran şeye benzemiyordu. Sisteki renklere bakılırsa alaca karanlık olabilirdi, ama egzantrik Desen’in parıltısı gün sonu loşluğunun ötesindeki kase şeklindeki dünyamızı aydınlatıyordu.

Dışarı çıkarken Corwin Luke’a, “Desen hayaletleri fazla dayanmaz," dedi.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye yanıt verdi Luke. “Bu durumda olan biri için bildiğin bir numara var mı?"

"Hepsini biliyorum, bayım. Bilmek için olmak gerek, derler."

"Ah?"

"Baba...?" dedim. “Dernek istediğin..."

"Evet," diye yanıt verdi. “İlk uyarlamamın nerede olduğunu bilmiyorum."

"Bir süre önce karşılaştığım sen miydin? Geçenlerde Amber’de de bulunmuş olan?"

"Evet."

"Ben anlıyorum. Ama karşılaştığım diğerleri gibi değilsin."

Uzandı ve omzumu kavradı.

"Değilim," dedi ve Desen’e baktı. “O şeyi ben çizdim," diye devam etti bir süre sonra “ve üzerinde yürüyen tek kişi benim. Sonuç olarak,

çağırabildiği tek hayalet benim. Aynı zamanda, bana faydacılıktan başka bir özenle bakıyor gibi. Bir şekilde iletişim kurabiliyoruz ve beni istikrarlı tutmak için gereken enerjiyi harcamaya gönüllü görünüyor. Uzun zamandır Kendi planlarımız var ve ilişkimiz ortak yaşam gibi. Amber Desen’ine ve Logrus’a ait olanların kısa ömürlü olduğunu anlıyorum."

"Benim deneyimlerim bunu gösteriyor," dedim.

"İlgilendiğin bir kişi hariç ve bunun için sana minnettarım. Artık benim korumam altında, sürdüğü sürece."

Omzumu bıraktı.

"Henüz arkadaşınla uygun biçimde tanıştırılmadım," dedi sonra.

"Beni affet. Hafifletici nedenlerim vardı," dedim. “Luke, babam Amberli Corwin ile tanışmanı istiyorum. Baba, Luke’un gerçek adı Rinaldo’dur ve kardeşin Brand’in oğludur."

Corwin’in gözleri bir anlığına irileşti, sonra elini uzatırken kısılıp Luke’un yüzünü inceledi.

"Oğlumun bir arkadaşı ve bir akrabamla tanışmak güzel," dedi.

"Tanıştığımıza memnun oldum, efendim."

"Sende bu kadar tanıdık görünenin ne olduğunu merak etmiştim."

"Varmaya çalıştığınız buysa, görünüşte biraz yavaşlıyor. Hatta orada duruyor."

Babam güldü.

"İkiniz nerede tanıştınız?"

"Okulda," diye yanıt verdi Luke. “Berkeley’de."

"Bizler gibi bir çift başka nerede bir araya gelebilir? Amber’de olmaz, elbette," dedi. Sonra yüzünü tamamıyla kendi Desen’ine çevirdi. “Daha hikayenizi dinlemedim. Ama şimdi benimle gelin. Ben de bir tanıştırma yapmak istiyorum."

Parlak desene yöneldi ve onu takip ettik. Yanımızdan birkaç sis iplikçiği süzülerek geçti. Kısa adımlarımız dışında, burası sessizdi.

Desen’in kenarına geldiğimizde durduk ve ona baktık. Zarif bir desendi, tek bakışta tamamı görülemeyecek kadar büyüktü ve bir güç hissi yayıyor gibiydi.

"Selam," dedi Corwin. “Oğlum ve yeğenimle tanışmanı istiyorum, Merlin ve Rinaldo. Ama sanırım Merlin’le daha önce tanıştın. Rinaldo’nun bir sorunu var." Uzun bir sessizlik oldu.

Sonra, “Evet, bu doğru," dedi ve bir süre sonra, “Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" ve “Tamam. Elbette, onlara söylerim."

Gerindi, içini çekti ve Desen’in kenarından birkaç adım uzaklaştı. Sonra kollarını uzattı ve omuzlarımıza koydu.

"Baylar," dedi sonra, “bir tür yanıtım var. Ama bu, hepimizin, farklı sebepler yüzünden bu Desen’i yürümek zorunda olduğumuz anlamına geliyor."

"Ben varım," dedi Luke. “Ama sebep ne?"

"Seni evlat edinecek," dedi Corwin “ve bana yaptığı gibi seni de besleyecek. Ama bir bedeli var. Desen’in tam zamanlı korunması gereken bir zaman yaklaşıyor. Nöbetleşe yapabiliriz."

"Kulağa iyi geliyor," dedi Luke. “Burası huzurlu görünüyor. Ve gerçekten Kashfa’ya dönüp kendimi tahttan indirmeye çalışmak istemiyordum."

"Tamam. Ben önden giderim. Uğraşman gereken tuhaf etkiler olması ihtimaline karşılık, omzumu tut. Merlin, sen sondan geliyorsun ve aynı sebepten, Luke ile temasını koparmıyorsun. Tamam mı?"

"Elbette," dedim. “Gidelim."

Bizi bıraktı ve desenin başladığı yere gitti. Onu takip ettik

İlk adımını atarken Luke’un eli babamın omzundaydı. Kısa süre sonra hepimiz Desen’in üzerindeydik ve o tanıdık mücadeleyi veriyorduk. Ama bu, kıvılcımlar yükselmeye başladığında geçmişteki Desen yürüyüşlerimden daha kolay geldi. Herhalde yol gösteren biri olduğundan.

İlk Perde’yi aşmak için çabalarken, zihnime, iki yanına yaşlı kestane ağaçları dizilmiş cadde imgeleri doldu. O sırada kıvılcımlar çevremizde yükseldi ve Desen’in güçlerinin beni hırpaladığını, bedenime ve zihnime işlediğini hissettim. Okuldaki günlerimi hatırladım, atletizmdeki en büyük çabalarımı hatırladım. Direnç artmaya devam etti, biz de ona direndik.

Ayaklarımı hareket ettirmek büyük çaba gerektirmeye başlamıştı ve -bir şekilde- çabanın hareketten daha önemli olduğunu fark ettim. Bir akım bedenimden geçerken saçlarımın yükselmeye başladığını hissettim. Yine de, ne Logrus’u yürürken karşılaştığım delirtici nitelik, ne de Amber Desen’inde hissettiğim düşmanca tavır vardı. Sanki bir zihnin içinde yürüyordum, bana karşı kötü hisleri olmayan bir zihin. Bir yayda çabalar, bir dönüş yaparken -neredeyse cesaretlendirme -diyebileceğim bir his oluştu. Direnç aynı ölçüde güçlüydü, kıvılcımlar bu noktada diğeriyle aynı ölçüde yüksekti, ama bir şekilde bu Desen’in bana farklı yaklaştığını

biliyordum. Hatlar boyunca ilerledik. Döndük, yandık... İkinci Perde’yi delmek ağır çekimde bir dayanıklılık ve irade gösterisiydi. Bundan sonra bir süre yol kolaylaştı ve yaşamımın her ânından imgeler beni korkutmak ve teselli etmek için geldiler.

Yürüdüm. Bir, iki... üç: On adım daha atsam, kazanma şansım olacağını hissettim. Dört... Terden sırılsıklam olmuştum.

Beş. Direnç korkunçtu. Ayağımı bir santim oynatmak için yüz metre koşarken harcadığım çaba gerekiyordu. Ciğerlerim körük gibi çalışıyordu. Altı. Kıvılcımlar yüzüme ulaştı, gözlerimi seçti. Beni tamamen sardı. Sanki ölümsüz, mavi bir aleve dönüşmüştüm ve bir şekilde, mermer bir bloğu yakarak delip seçmem gerekiyordu. Yandım, yandım, ama taş değişmedi.

Tüm sonsuzluğu bu şekilde harcayabilirdim. Belki de harcamıştım. Yedi. Ve imgeler gitti. Tüm anılar gitti. Kimliğim bile tatile çıktı. Saf iradeden bir şeye dönüşmüştüm. Bir eylemdim, dirence karşı çabalama eylemi. Sekiz... Artık bedenimi hissetmiyordum. Zaman yabancı bir kavramdı. Çabalama artık çabalama değildi, yanından buz dağlarının akıp geçtiği, temel bir hareket şekliydi. Dokuz. Artık yalnızca harekettim. Küçücük, devamlı...

On.

Bir rahatlama geldi. Merkezdeki sona yakın yine zorlaşacaktı, ama yürüyüşün kalanının zor olmayacağını biliyordum.

Ağır, alçak bir müziğe benzeyen bir şey, ilerlerken, dönerken, zorla yürürken beni neşelendirdi. Son Perde’de benimleydi ve o son adımın orta noktasını aştığımda, “Karavan" gibi bir şeye dönüştü.

Orada, merkezde, uzun süre sessiz kaldık ve derin derin nefes aldık. Tam olarak neyi başardığımdan emin değildim.

Ama bir şekilde, artık babamı daha iyi tanıdığımı hissediyordum. Sis parçaları Desen’in üzerinde, vadide hâlâ süzülüyordu.

"Kendimi daha güçlü hissediyorum," diye bildirdi Luke biraz sonra. “Evet, burayı koruyacağım. Zaman harcamak için iyi bir yolmuş gibi görünüyor."

"Bu arada, Luke, bana getirdiğin mesaj neydi?' diye sordum.

"Ah, 'Saraylar’dan ayrılman gerektiği,'" diye yanıtladı “ve 'işlerin tehlikeli olmaya başladığı.'"

"Tehlike kısmını zaten biliyordum," dedim. “Ama henüz yapmam gereken şeyler var."

Omuzlarını silkti. “Eh, mesaj bu," dedi. “Artık hiçbir yer güvenli değil gibi."

"Burada henüz sorun olmaz," dedi Corwin. “Her iki Güç de buraya nasıl geleceğini ya da onunla ne yapacağını tam olarak bilmiyor. Amber’in Desen’inin soğurabilmesi için fazla güçlü ve Logrus onu nasıl yok edeceğini bilmiyor."

"O zaman kulağa kolay geliyor."

"Ama herhalde bir süre sonra ona karşı harekete geçecekler."

"O zamana dek bekler ve izleriz. Tamam. Eğer o şeyler gelirse, ne şeklinde olurlar?"

"Muhtemelen hayaletler -bizim gibi- onun hakkında daha fazla şey öğrenmeye, sınamaya çalışan hayaletler. O kılıcı kullanabiliyor musun?"

"Tüm alçakgönüllülüğümle, evet. Eğer bu yeterli olmazsa, Sanatları da çalıştım."

"Kanları ateş olsa da, çeliğe teslim olacaklardır. Artık, istiyorsan, Desen’in seni dışarı nakletmesini sağlayabilirsin. Biraz sonra sana katılıp silahların nerede depolandığını ve başka malzemeleri gösteririm. Küçük bir yolculuk yapmak ve bir süreliğine seni burada bırakmak istiyorum."

"Elbette," dedi Luke. “Ya sen, Merle?"

"Saraylar’a dönmem gerek. Annemle öğle yemeği randevum var ve sonra Swayhill’in cenazesine katılmalıyım."

"Seni Saraylar’a kadar gönderemeyebilir," dedi Corwin.

"Logrus’a çok yaklaşmış olur. Ama onunla bir anlaşmaya varırsınız. Dara nasıl?"

"Uzun süredir onu birkaç dakikadan fazla göremiyorum," diye yanıt verdim. “Bana karşı hâlâ otoriter, küstah ve aşırı meraklı. Aynı zamanda, siyasi entrikalara ve Saraylar ile Amber arasında daha büyük ilişkilere karıştığı izlenimini edindim."

Luke bir an için gözlerini kapattı ve kayboldu. Bir an sonra onu Polly Jackson’ın yanında gördüm. Kapıyı açtı, yolcu koltuğuna kaydı, eğildi ve içeride bir şeyle oynadı. Bir süre sonra uzaktan radyoda müzik sesi duydum.

"Olası," dedi Corwin. "Onu hiç anlamadım, biliyor musun? Hayatımın garip bir döneminde birden belirdi, bana yalan söyledi, sevgili olduk, Amber’deki Desen’i yürüdü ve kayboldu. Tuhaf bir rüya gibiydi. Beni kullandığı açık. Yıllarca, bunun yalnızca Desen hakkında bilgi edinmek ve

ona ulaşmak için olduğunu düşündüm. Ama son zamanlarda düşünmek için çok zamanım oldu ve artık durumun bu olduğundan emin değilim."

"Ah," dedim. “Ne o zaman?"

"Sen," diye yanıt verdi. “Düşündükçe, asıl istediğinin, oğlan ya da kız, bir Amber çocuğu doğurmak olduğuna inanıyorum."

Üşüdüğümü hissettim. Varoluş sebebim böylesine hesaplı bir şey olabilir miydi? Hiç mi sevgi yoktu? Özel bir amaca hizmet etmek için kasıtlı olarak mı doğurulmuştum? Bu fikirden hiç hoşlanmamıştım. Hayaletçark’ın hissetmiş olması gerektiği gibi hissettim, hayal gücü ve zekanın dikkatle imal etmiş olduğu bir ürün, ancak bir Amberlinin düşünebileceği fikirleri sınamak için yapılmış. Ama o bana “baba" diyordu. Beni seviyor gibi görünüyordu. Tuhaftır, ben de ona karşı mantıksız bir sevgi beslemeye başlamıştım. Kısmen birbirimize, fark etmiş olduğumdan daha çok benzediğimiz için miydi?

"Neden?" diye sordum. “Neden benim doğmam onun için bu kadar önemli olsun?"

"Yalnızca, Desen’i yürüdükten sonra bir iblise dönüşürken söylediği şeyi hatırlıyorum. 'Amber,' demişti, 'yok edilecek.' Sonra yok olmuştu."

Artık titriyordum. Bunun işaret ettiği şeyler o kadar huzursuz ediciydi ki, ağlamak, uyumak ya da sarhoş olmak istiyordum. Bir anlık ara için herhangi bir şey.

"Sence benim varoluşum Amber’in yok edilmesi için uzun vadeli bir planın parçası olabilir mi?"

"Belki," dedi. “Yanılıyor olabilirim, evlat. Çok yanılıyor olabilirim ve durum buysa, seni bu kadar üzdüğüm için özür dilerim. Diğer yandan, olasılıkları sana açıklamamam da yanlış olurdu."

Şakaklarımı, alnımı, gözlerimi ovaladım.

"Ne yapmalıyım?" dedim sonra. “Amber’in yok edilmesine yardım etmek istemiyorum."

Beni bir an göğsüne bastırdı ve konuştu, “Ne olursan ol, sana ne yapılmış olursa olsun, eninde sonunda senin için bir seçim şansı olacak. Seni oluşturan parçalardan daha büyüksün, Merlin. Doğumuna, şimdiye kadarki hayatına neler katkıda bulunmuş olursa olsun, gözlerin, bir beynin ve bir dizi ahlaki değerin var. Kimsenin seni kandırmasına izin verme, benim bile. Ve zamanı geldiğinde, eğer gelirse, seçimin kendine ait olduğundan çok emin ol. O zaman, daha önce olan hiçbir şey önem taşımayacak."

Sözcükleri, ne kadar genel olursa olsun, beni ruhumun çekildiği yerden geri getirdi.

"Teşekkürler," dedim.

Başını salladı. Sonra, “İlk dürtün bu konuyla ilgili olarak yüzleşme arzusu olsa da," dedi, “bunu tavsiye etmem. Annenin kuşkularını anlaması dışında hiçbir işe yaramaz. Daha dikkatli bir oyun oynamak ve ne öğrenebileceğini görmek daha sağduyulu olur."

İçimi çektim.

"Haklısın, elbette," dedim. “Kaçmama yardım etmek kadar bunu söylemek için de geldin, değil mi?"

Gülümsedi.

"Yalnızca önemli şeyler için endişelen," dedi. “Yine görüşeceğiz." Ve yok oldu.

Aniden onu arabanın yanında, Luke ile konuşurken gördüm. Ben izlerken ona silahların nerede bulunduğunu gösterdi. Saraylar’da saatin kaç olduğunu merak ettim. Bir süre sonra, ikisi bana el salladı. Sonra Corwin Luke ile el sıkıştı, döndü ve sislerin içinde kayboldu. Radyonun “Lili Marlene"i çaldığını duyabiliyordum.

Zihnimi, Desen’in beni Sawall Yolları’na nakletmesine yoğunlaştırdım. Bir anlık dönen siyahlık oldu. Açıldığı zaman hâlâ Desen’in merkezinde duruyordum. Bu sefer Suhuy’un şatosunu denedim. Yine, biletimi kesmeyi reddetti.

"Beni ne kadar yakına gönderebilirsin?" diye sordum sonunda.

Bir başka burgaç oldu, ama bu aydınlıktı. Beni siyah bir gökyüzünün altında, siyah bir denizin yanında, beyaz taştan yüksek bir çıkıntıya götürdü. Solgun alevden iki yarım daire beni paranteze alıyordu. Tamam, bununla yetinebilirdim. Ateş Kapısı’ndaydım, Saraylar’ın yakınında, Gölge’de bir yol-dönemecinde. Denize yüzümü döndüm ve saydım. Solumdaki on dördüncü pırıldayan kuleyi bulduğumda, o tarafa yürüdüm.

Pembe bir gökyüzü altında, yıkılmış bir kulenin önüne çıktım. Ona doğru yürüdüğümde, içinde yeşil bir ırmak akan camsı bir mağaraya taşındım. Beni bir güz ormanından geçen patikaya nakleden atlama taşlarını buluncaya kadar ırmağın yanında yürüdüm. Yaprağını dökmeyen ağaçların içindeki bir yolun varlığını hissedinceye kadar, yaklaşık bir buçuk kilometre bu patikayı takip ettim. Bu beni bir dağ yamacına götürdü. Oradan üç yol ve

iki tülsü beni annemle yemek yiyeceğim yere götürecekti. Gökyüzüne bakılırsa, giysi değiştirecek zamanım yoktu.

Üstümdeki tozları silkelemek, giysilerimi düzeltmek ve saçlarımı taramak için kavşakta durdum. Koz Kartıyla uzanmaya kalksam, çağrımın kime ulaşacağını merak ettim. Luke'un kendisi mi, hayaleti mi, yoksa ikisi birden mi? Acaba hayaletler Koz Kartı Çağrısını alırlar mıydı? Ayrıca kendimi Amber'de neler olduğunu da merak ederken buldum. Ve Coral'ı, Nayda'yı düşündüm...

Lanet olsun.

Başka bir yerde olmak istiyordum. Çok uzaklarda olmak istiyordum. Desen'in Luke aracılığıyla gönderdiği uyarı etkili olmuştu. Corwin bana düşünecek çok şey vermişti ve bunları düzene koymak için zamanım yoktu. Burada, Saraylar'da sürmekte olan her neyse, karışmak istemiyordum. Annemle ilgili imalardan hoşlanmamıştım. Bir cenazeye katılmak istemiyordum. Bir şekilde, kendimi bilgilendirilmemiş hissediyordum.

Biri benden bir şey istiyorsa -çok önemli bir şey- en azından durumu açıklamak ve işbirliği yapmamı istemek için zaman ayıracağını sanırdınız. Bunu yapan bir akrabaysa, kabul etmem çok olasıydı. İşbirliğimi sağlamak, eylemlerimi kontrol etmek için girişilen oyunlardan çok daha az riskliydi. Beni kontrol etmek isteyenlerden ve oynadıkları oyunlardan uzaklaşmak istiyordum.

Dönüp Gölge'ye gidebilirdim, herhalde orada izimi kaybettirirdim. Amber'e dönebilir, Random'a bildiğim, şüphelendiğim her şeyi anlatabilirdim. O beni Saraylara karşı korurdu.

Gölge Yeryüzü'ne dönebilir, yeni bir kimlik edinebilir, bilgisayar tasarımı işine geri dönebilirdim...

Elbette o zaman neler olup bittiğini, eskiden neler olduğunu asla öğrenemezdim. Babamın gerçekte nerede olduğunu? Ona yalnızca Saraylar'dan ulaşabilmiştim, başka hiçbir yerden değil. Bu anlamda, yakınlardaydı. Ve buralarda ona yardım edecek başka hiç kimse yoktu.

Yürüdüm ve sağa döndüm. Morlaşmakta olan bir gökyüzüne doğru ilerledim. Zamanında yetişecektim.

Ve böylece, bir kez daha, Sawall Yolları'na geldim. Ön avlunun, kapının bulunduğu duvarına resmedilmiş kırmızı ve sarı yıldız patlamasından çıktım, Görünmez Merdiven'i indim ve uzun dakikalar boyunca büyük, merkezi çukura ve Kenar'ın ötesindeki siyah çalkantıya baktım. Kayan bir

yıldız mor gökyüzünde ilerlerken sırtımı döndüm ve bakır işlemeli kapıya, oradan da ötesindeki alçak Sanat Labirenti'ne yöneldim.

İçeride, çocukken o labirentte defalarca kaybolduğumu hatırladım. Sawall Evi çağlardır ciddi bir sanat koleksiyoncusu olmuştu ve koleksiyon o kadar büyüktü ki, insanın labirentlerinde kaybolabileceği çeşitli yollar ve çeşitli tüneller boyunca ilerlerken bir sonraki dönemeci dönmenizden önce makas değiştiren dev bir tren istasyonuna benzeyen muazzam bir sarmal vardı. Bir seferinde günler boyunca kaybolmuştum ve sonunda bir tahtaya çakılmış mavi ayakkabılar komposizyonu önünde ağlarken bulunmuştum. Şimdi, eski ve bazı yeni ucubelere bakarak ağır ağır yürüyordum. Aralarına çarpıcı ölçüde güzel parçalar karışmıştı, örneğin tek bir ateş opalinden oyulmuş gibi görünen dev bir vazo, uzak bir gölgeden gelmiş, anlamını ve işlevini aileden artık kimsenin hatırlayamayacağı bir dizi tuhaf mineli tablet gibi. Galerinin kısa yolunu tercih etmek yerine durup ikisini yeniden görmem gerekiyordu. Tabletleri özellikle severdim.

Alev alev vazoya yaklaşıp bakarken, Gryll'in öğrettiği eski bir ezgiyi mırıldanıyordum. Küçük bir sürtünme sesi duyar gibi oldum, ama koridorun iki yanına baktığımda çevrede kimseyi göremedim. Vazonun neredeyse şehvetli kıvrımları dokunulmak için yalvarıyordu. Çocukken bunu yapmamın kaç defa yasaklandığını hatırlayabiliyordum. Sol elimi ağır ağır uzattım, üzerine koydum. Düşündüğümden daha sıcaktı. Elimi yanı boyunca kaydırdım. Donmuş bir alev gibiydi.

"Selam," diye mırıldandım, paylaştığımız bir macerayı hatırlayarak. “Uzun zaman oldu..."

"Merlin?" dedi küçük bir ses.

Elimi hemen çektim. Sanki vazo konuşmuştu.

"Evet," dedim sonra. “Evet."

Sürtünme sesi yine duyuldu ve ateşin üzerindeki krem rengi açıklıkta bir gölge kıpırdandı.

"Ss," dedi gölge, ayağa kalkarak.

"Glait?" diye sordum.

"Evetss."

"Olamaz. Yıllar önce öldün."

"Ölü değil. Uyuyordumss."

"Seni çocukluğumdan beri görmedim. Yaralanmıştın. Ortadan kayboldun. Öldüğünü düşünmüştüm."

"Uyuyordumss. İyileşmek için uyuyordumss. Unutmak içinss. Kendimi yenilemek içinss."

Kolumu uzattım. Uzun tüylü yılanın başı yükseldi, uzandı, önkoluma dokundu ve tırmanarak sarıldı.

"Kesinlikle çok zarif bir yatak odan var."

"O ssürahinin en ssevdiklerinden olduğunu biliyordumss. Yeterince çok beklerssem, yine gelip onu issleyeceğini biliyordumss. Ve anlayıp, sseni sselamlamak için tüm ihtişamımla kalkacaktım. Tarınm, büyümüşssün!"

"Sen aynı görünüyorssun. Belki biraz daha zayıf..."

Hafifçe başını okşadım.

"Hâlâ bizimle olduğunu bilmek güzel. Şerefli bir aile hayaleti gibi. Sen, Gryll ve Kergma çocukluğumu olabileceğinden daha iyi bir şey yaptınız."

Başını yükseğe kaldırdı, burnuyla yanağımı okşadı.

"Sseni yine görmek soğuk kanımı ıssıtıyor, ssevgili oğlumss. Çok uzaklara mı gittinss?"

"Evet. Çok."

"Bir gece fare yeriss ve bir ateşin yanında uzanırıss. Ssen bana bir tabak ssüt ıssıtırssın ve Ssawall Yolları’ndan ayrıldığından beri yaşadığın maceraları anlatırssm. Gryll için ilikli kemikler buluruss, hâlâ buralardayssa."

"Bugünlerde Suhuy dayıma hizmet ediyor gibi. Kergma’dan ne haber?"

"Bilmiyorum. Çok ussun zaman olduss."

Onu ısıtmak için sarıldım.

"Büyük uykun içinde, beni selamlamak için burada beklediğin için teşekkürler."

"Dosstça bir sselamdan daha fasslassı içinss."

"Daha fazla mı? O zaman ne, Glait? Nedir?"

"Gössterecek bir şey. Bu tarafa yürü."

Başıyla işaret etti. O tarafa yürüdüm. Koridorların genişlediği yere. Zaman zaman çıkardığı zar zor duyulan mırıltıyla kolumda titreştiğini hissedebiliyordum.

Aniden katılaştı, başı yükseldi ve hafifçe sallandı.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Ffare," dedi. “Yakında ffare var. Avlanmaya gitmeliyimss -ssana gössterdikten ssonra- o şşeyi. Kahvaltıss..."

"Önce yemek yemek istersen beklerim."

"Hayır, Merlin. Sseni buraya getiren her ne isse, ona geç kalmamalıssın. Havada gerilim var. Daha ssonra -ffareyle- ssiyafet çekerimss.."

Galerinin geniş, yüksek, gökyüzüyle aydınlanan bir kesimine geldik. Dört büyük metal heykel. Daha çok bronz ve bakır- çevremizde asimetrik bir düzenleme içinde duruyordu.

"İleri," dedi Glait. “Burada değil."

Bir sonraki köşede sağa döndüm ve ilerledim. Kısa süre sonra, bir başka sergiye geldik -bu metal bir ormana benziyordu.

"Yavaşla şimdi. Yavaş, sevgili ibliss çocuk."

Durdum ve ağaçları inceledim, parlak, karanlık, ışıltılı, donuk. Demir, alüminyum, pirinç, oldukça etkileyiciydi. Aynı zamanda, yıllar önce buradan son geçtiğimde var olmayan bir sergiydi. Elbette, bunda tuhaf bir şey yoktu. Geçtiğim başka alanlarda da değişiklikler olmuştu.

"Şimdi. Burada. İçeri gir. Geri dön."

Ormana girdim.

"Ssağa dön. Yükssek olan."

Sağımdaki en yüksek ağacın kıvrımlı gövdesine geldiğimde durdum.

"Bu mu?"

"Evet. Ona çık -yukarı- lütfenss."

"Tırmanmamı mı istiyorsun?"

"Evetss."

"Tamam."

Stilize bir ağaç hakkında iyi bir şey vardır -ya da en azından, bu stilize ağaç hakkında- sarmal şeklindeydi, şişkindi ve başta fark edildiğinden daha iyi el ve ayak dayanakları sağlayacak şekilde bükülmüştü. Tutundum, kendimi yukarı ektim, ayağım için bir yer buldum, yine çektim, ittim.

Yükseğe. Daha da yükseğe. Yerden, belki üç metre yüksekteyken durdum.

"Ah, şimdi ne yapacağım?" diye sordum.

"Daha yüksseğe tırman."

"Neden?"

"Birass ssonra. Birass ssonra. Anlayacakssın."

Kendimi otuz santim daha çektim ve sonra onu hissettim.

Bir karıncalanmadan çok basınç gibiydi. Bazen, tehlikeli bir yere gidiyorsa, yalnızca bir karıncalanma hissederim.

"Burada bir yol var," dedim.

"Evetss. Bir gölgeusstassı açtığında mavi ağacın dallarından birine dolanmıştım. Ssonra onu öldürdümss."

"Çok önemli bir yere açılıyor olmalı."

"Ssanırım. Ben iyi bir yargıç değilim. İnssan işleri hakkında."

"İçinden geçtin mi?"

"Evetss."

"Güvenli mi?"

"Evetss."

"Tamam."

Daha yükseğe tumandım, iki ayağımı aynı hizaya getirinceye kadar yolun gücüne direndim. Sonra çekişe teslim oldum ve kapıdan geçirilmeme izin verdim.

Yüzeyin düzensiz olması olasılığına karşı iki elimi uzattım Ama düzenliydi. Zemin siyah, gümüş rengi, gri ve beyaz taşlarla döşenmişti. Sağda geometrik bir desen, solda Kaos Çukuru'nun resmi vardı.

Ama gözlerim yalnızca bir anlığına aşağı yöneldi.

"Ulu tarınm!" dedim.

"Haklı mıymışım? Önemli miss?" dedi Glait.

"Çok önemli," diye yanıt verdim.

Bölüm 6

Küçük tapınağın her yerinde mumlar vardı, çoğu benim kadar uzun ve neredeyse benim kadar genişti. Bazıları gümüş, bazıları griydi; birkaçı beyaz, birkaçı siyahtı. Muhtelif yüksekliklerde, kıyılarda, çıkıntılarda, yerdeki desen noktalarında zevkle düzenlenmişlerdi. Ama asıl aydınlığı veren onlar değildi. Bu yukarıdan geliyordu ve başta bir çatı penceresinden geldiğini düşündüm. Ama hücrenin yüksekliğini saptamak için başımı yukarı kaldırdığımda, ışığın siyah, metal bir ızgaranın arkasındaki büyük, mavi-beyaz bir küreden yayıldığını gördüm.

Bir adım attım. En yakındaki mum titredi.

Karşıdaki nişi dolduran taş sunağa baktım. Önünde, iki yanda siyah mumlar, üzerinde daha küçük gümüş mumlar yanıyordu. Bir an, yalnızca baktım.

"Ssana benssiyor," dedi Glait.

"Gözlerin iki boyutlu görüntüleri algılayamıyor sanıyordum."

"Ussun ssaman bir müssede yaşşadım. Neden ressmini gissli bir yerde ssaklıyorlar?"

Bakışlarını resmin üzerinde, ilerledim.

"Bu ben değilim," dedim. “Babam, Amberli Corwin."

Portrenin önünde, bir gül vazosunda gümüş bir gül duruyordu. Gerçek bir gül müydü, yoksa bir sanat ya da büyü eseri mi, çıkartamıyordum.

Ve Grayswandir önünde yatıyordu. Kınından birkaç santim çıkarılmıştı. Bunun gerçek şey olduğunu, babamın Desen hayaletindekinin taklit olduğunu hissediyordum.

Uzandım, kaldırdım ve çektim.

O elimdeyken bir güç hissi aldım, savurdum, savunma pozisyonu aldım, atıldım, ilerledim. Çubuklu, bir güçler ağının merkezi olarak canlandı. Aniden utanarak bakışlarımı indirdim.

"...Ve bu babamın kılıcı," dedim. Sunağa dönerek kılıcı kınına soktum. Gönülsüzce orada bıraktım.

Ben gerilerken Glait sordu, “Bu önemli miss?"

"Çok," dedim, yol beni yakalayıp ağaç tepesine geri gönderirken.

"Şimdi ne olacakss, Merlin Efendi?"

"Annemle öğle yemeği yemeliyim."
"Bu durumda, beni buraya bırakssan daha iyi olacak."
"Seni vazoya götürebilirim."
"Hayır. Ussun ssüredir ağaçta gisslenmedim. Bu iyi."
Kolumu uzattım. Çözüldü ve parlak dalların arasında aktı.
"İyi şansslar, Merlin. Beni ssiyaret et."
Pantolonumu yalnızca bir kez taktırarak ağaçtan indim ve hızla koridora yöneldim.
İki dönüş sonra ana girişe giden bir yola ulaştım ve buraya dönmemin daha iyi olacağına karar verdim. Dev bir şöminenin yanından çıktım -içinde yüksek alevler birbirine dolanıyordu- ve uzun süredir oradaymışım, bekliyormuşum gibi görünmeye çalışarak büyük odayı inceleyerek ağır ağır döndüm.
Mevcut tek kişi benmişim gibi görünüyordu. Ateş böyle kükrerken, bunun tuhaf olduğunu düşündüm. Gömleğimi düzelttim, üstümü silkeledim, saçımı taradım. Tırnaklarımı incelerken solumdaki merdivenin tepesinde bir hareket parıltısı fark ettim.
Üç metrelik bir kulenin içinde bir tipiydi. Merkezinde şimşekler dans ediyor, çatırdıyordu; buz parçacıkları tıkırdadı, merdivene çarptı; o geçerken korkuluk buzlandı. Annem. Onu gördüğüm anda beni görmüş gibi göründü, çünkü durdu. Sonra merdivendeki dönüş boyunca indi.
O inerken, düzenli bir biçimde kaydı, görünüşü adımdan adıma değişti. Ne olduğunu fark eder etmez kendi çabalarımı gevşettim ve küçük etkilerini tersine çevirdim. Onu gördüğüm an değişmeye başlamıştım ve beni görünce onun da aynısını yaptığını tahmin ediyordum. Suyuma gitmek için ikinci kez, kendi evinde bu kadar ileriye gideceğini düşünmemiştim.
Merdivenin dibine ulaştığında değişim tamamlanmış, siyah pantolon ve kabarık kollu kırmızı gömlek giymiş harika bir kadın olmuştu. Bana yine baktı, gülümsedi, yaklaştı ve beni kucakladı.
Değişmeyi düşündüğüm, ama unuttuğumu söylemek münasebetsiz olacaktı. Ya da bu konu üzerine herhangi bir yorum.
Beni bir kol boyu uzağına iterek tepeden tırnağa süzdü, sonra başını salladı.
"Şiddetli bir egzersizden önce mi, yoksa sonra mı gündüz kıyafetlerinin içinde uyuyorsun?" diye sordu.

"Bu kırıcı oldu," dedim. “Yolda manzara seyretmek için durdum ve birkaç sorunla yüz yüze geldim."

"Bu yüzden mi geç kaldın?"

"Hayır. Galeriye girdiğim ve düşündüğümden daha uzun kaldığım için geç kaldım. Ve o kadar da geç değil."

Kolumu tuttu ve beni çevirdi.

"Seni affedeceğim," dedi, beni sağda, odanın karşısındaki aynalı kovukta bulunan gül rengi, yeşil ve altın benekli yol sütununa götürerek.

Yanıt beklendiğini hissetmedim, bu yüzden cevap vermedim. Kovuğa girerken, sütunda beni saat yönüne mi çevirecek, yoksa aksi yöne mi, görmek için ilgiyle izledim!

Zıt yöne. İlginç.

Üç yandan yansıdık, tekrar yansıdık. Terk ettiğimiz oda da öyle. Sütunun çevresinde attığımız her turla başka bir odaya geldik. Annem, bir yeraltı denizindeki kristal mağarada beni durduruncaya kadar kaleydoskopik değişimi izledim.

"Aklıma şenlik ateşleri, güneş yansımaları, işlemeli şamdanlar, belki hacim ve uzaklığın etkisiyle zaman zaman kıyıya, duvarlara ve siyah sulara gökkuşağı parçaları düşüren LED ekranlar gelirken, kristal ışıltılı aydınlıktaki saf beyaz kumların üstüne adım atarak, “Bu yeri düşünmeyeli uzun zaman oldu," dedim. Belki hacim ve uzaklığın bir etkisiydi.

Elimi tuttu ve beni sağda, biraz uzaktaki yükseltilmiş, korkuluklu bir platforma götürdü. Üzerinde hazırlanmış bir masa vardı. Bir başka servis masasında muhtelif örtülü tabaklar bekliyordu. Küçük bir merdiveni tırmandık, oturmasına yardım ettim ve yan kapıdaki cicileri kontrol etmeye gittim.

"Lütfen otur, Merlin," dedi. “Ben servis yaparım."

"Sorun değil," diye yanıt verdim, bir kapağı kaldırarak. “Zaten buradayım. İlk tur servisi ben yapayım."

Ayağa kalktı.

"O zaman büfe tarzı," dedi.

"Peki."

Tabaklarımızı doldurduk ve masaya geçtik. Oturmamızdan saniyeler sonra suyun üzerinde çakan parlak bir ışık bize doğru geldi, mağaranın kubbeli tavanını, bizi sindiren dev bir hayvanın kaburgalı içi gibi aydınlattı.

"O kadar kuruntulu görünmene gerek yok. Buraya kadar gelemeyeceklerini biliyorsun."
"Gök gürültüsü beklemek iştahımı donduruyor," dedim.
Uzak bir gök gürültüsü yuvarlanırken güldü.
"Ve bu her şeyi yoluna sokuyor, öyle mi?" diye sordu.
"Evet," diye yanıt verdim, çatalımı kaldırarak.
"Yaşamın bize verdiği akrabalar tuhaf," dedi.
Ona baktım, yüz ifadesini okumaya çalıştım, ama yapamadım. Bu yüzden, “Evet," dedim.
Bir an beni inceledi, ama ben de bir şey belli etmiyordum.
Bu yüzden, “Çocukken, kısa yanıtlar vermeye başlaman inadının tuttuğuna işaretti," dedi.
"Evet," dedim.
Yemeye başladık. Kıpırtısız, karanlık denizin üzerinde daha fazla parıltılar oldu. Sonuncusunun ışığı altında, siyah yelkenleri açılmış ve şişmiş, uzak bir gemi gördüğümü sandım.
"Mandor’la sabahki randevuna gittin mi?"
"Evet."
"O nasıl?"
"İyi."
"Seni rahatsız eden bir şey mi var, Merlin?"
"Pek çok şey."
"Annene anlat."
"Ya o da bir parçasıysa?"
"Olmasam hayal kırıklığına uğrardım. Yine de, *ty’iga* meselesini bana daha ne kadar hatırlatacaksın? Doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım. Hâlâ öyle olduğunu düşünüyorum “
Başımı salladım ve çiğnemeye devam ettim. Bir süre sonra, “Son devirde bunu açıkça ifade ettin," dedim.
Sular küçük bir şapırtı çıkardı. Masamızın üzerinden, yüzünden bir renk yelpazesi geçti.
"Başka bir şey mi var?" diye sordu.
"Neden sen söylemiyorsun?" dedim.
Bakışlarını hissettim. Gözlerine baktım.
"Ne demek istediğini anlamıyorum," diye yanıt verdi.

"Logrus'un zeka sahibi olduğunu biliyor musun? Ve Desen'in de?" dedim.

"Mandor sana bunu mu söyledi?" diye sordu.

"Evet. Ama o söylemeden ben zaten biliyordum."

"Nasıl?"

"Temasa geçtik."

"Sen ve Desen mi? Sen ve Logrus mu?"

"İkisi de."

"Ne amaçla?"

"Ben, kullanılmam amacıyla, derdim. Bir güç mücadelesi sürdürüyorlar. Benden taraf seçmemi istediler."

"Hangisini seçtin?"

"Hiçbirini. Neden?"

"Bana söylemeliydin."

"Neden?"

"Tavsiye için. Muhtemelen yardım için."

"Evrenin Güçlerine karşı mı? Senin bağların ne kadar sağlam, Anne?"

Gülümsedi.

"Benim gibi birinin, nasıl çalıştıklarına dair özel bilgilere sahip olması olası."

"Senin gibi biri..."

"Benim becerilerime sahip bir büyücü."

"Ne kadar iyisin, Anne?"

"Daha iyi olabileceklerini sanmıyorum, Merlin."

"En son aile duyar, herhalde. O zaman neden beni Suhuy'a göndermek yerine kendin eğitmedin?"

"İyi bir öğretmen değilim. İnsanları eğitmekten hoşlanmam."

"Jasra'yı eğittin."

Başını sağa eğdi ve gözlerini kıstı.

"Mandor sana bunu da mı söyledi?" diye sordu.

"Hayır."

"Kim o zaman?"

"Ne fark eder?"

"Çok," diye yanıt verdi. "Çünkü son karşılaştığımızda bunu bildiğini sanmıyorum."

Aniden, Suhuy’un dairesinde Jasra hakkında bir şey söylediğini hatırladım, onu tanıdığını ima eden bir şey, normalde uyanmamı sağlayacak bir şey. Ama o sırada beynim farklı yönde işliyordu ve frenler tuhaf sesler çıkarırken gök gürültülü bir fırtına içinde yokuş aşağı gidiyordum. Ona neden fark edeceğini sormak üzereyken anladım. Kimden öğrendiğimi soruyordu, çünkü son görüşmemizden bu yana kimlerle konuşmuş olabileceğim hakkında endişeleniyordu. Luke’un Desen hayaletinden bahsetmek politik bir hareket olmayacakmış gibi geldi, bu yüzden, “Tamam, Mandor ağzından kaçırdı," dedim “ve sonra unutmamı istedi."

"Başka bir deyişle," dedi, “bilginin bana ulaşmasını bekliyordu. Neden bu şekilde yaptı? Merak ettim. Adam lanet ölçüde ince çalışıyor."

"Belki yalnızca ağzından kaçmıştır."

"Mandor ağzından hiçbir şey kaçırmaz. Onu asla kendine düşman etme, oğlum."

"Aynı kişiden mi bahsediyoruz?"

Parmaklarını şıklattı.

"Elbette," dedi. “Onu yalnızca çocukken tanıyordun. Bunun peşinden gittin. O zamandan bu yana onu yalnızca birkaç kez gördün. Evet, incelikli, sinsi ve tehlikelidir."

"Hep iyi anlaştık."

"Elbette. İyi bir sebep olmadan kimseye düşman olmaz."

Omuzlarımı silktim ve yemeye devam ettim.

Bir süre sonra, “İddiaya girerim o da benim hakkımda benzer yorumlar yapmıştır," dedi.

"Yaptığını hatırlamıyorum," diye yanıt verdim.

"Kaçamaklı yanıtlar üzerine ders de mi verdi?"

"Hayır, ama son zamanlarda kendi kendime öğrenmem gerektiğini hissettim."

"Kuşkusuz, Amber’de birkaç ders almışsındır."

"Almışsam bile, öyle incelikliydiler ki, fark etmedim."

"Vay vay. Artık senin için endişelenmem gerekmiyor olabilir mi?"

"Hiç sanmam."

"Ee, Desen ya da Logrus senden ne istiyor olabilir?"

"Söyledim zaten -taraf seçmemi."

"Hangisini tercih ettiğine karar vermek o kadar mı zor?"

"Hangisinden daha az nefret ettiğime karar vermek o kadar zor."

"Çünkü onlar, senin deyişinle, güç mücadeleleri sırasında insanları kullanıyor, öyle mi?"
"Kesinlikle öyle."
Kahkaha attı. Sonra, “Tanrıların biz geri kalanlardan daha iyi olmadığını göstermekle birlikte," dedi, “en azından, daha kötü de olmadığını gösteriyor. Burada insan ahlak anlayışının kaynağını görebilirsin. Hiç olmamasından daha iyi. Eğer bu temel, taraf seçmek için yeterli değilse, o zaman bırak başka düşünceler öne çıksın. Hem, sen Kaos’un oğullarından birisin."
"Ve Amber’in," dedim.
"Saraylar’da büyüdün."
"Ve Amber’de yaşadım. Oradaki akrabalarım da buradakiler kadar çok."
"Yani o kadar mı yakın?"
"Olmasaydı, her şey daha kolay olurdu."
"Bu durumda," dedi, “ters çevirmelisin."
"Ne demek istiyorsun?"
"Hangisinin sana daha cazip geldiğini değil, hangisinin senin için daha fazla şey yapacağını sor."
Fırtına yakına yuvarlanırken güzel bir yeşil çay içtim. Koyumuzun sularında bir şey şıpırdadı.
"Tamam," dedim, “soruyorum."
Öne eğildi, gülümsedi, gözleri karardı. Yüzü ve şekli üzerinde hep mutlak kontrolü vardır, onları ruh hallerine uydurur. Aynı kişi olduğu açıktı, ama zaman zaman çocukluktan yeni çıkmış gibi, başka zamanlarda olgun ve güzel bir kadın gibi görünmeyi tercih ederdi. Genellikle arada bir yerdeydi.
Ama şimdi, hatlarına belli bir zamansızlık niteliği gelmişti. Yaştan çok Zaman’ın özü- ve aniden gerçek yaşını hiç bilmediğimi fark ettim. Kadim bir güç peçesi gibi bir şey yüzüne örtülürken izledim.
"Logrus," dedi, “seni büyüklüğe götürecek."
Bakmaya devam ettim.
"Ne tür büyüklük?" diye sordum.
"Sen ne tür olmasını istersin?"
"Tek başına büyüklük istediğimi sanmıyorum. Bir şey tasarlamayı değil, mühendis olmayı istemeyi akla getiriyor ya da yazmayı değil, yazar olmak

istemeyi. Bu bir yan ürün olmalı, kendi başına bir şey değil. Aksi halde, yalnızca bir ego sarhoşluğu olur."

"Ama onu kazanmışsan -hak etmişsen- sahip olman gerekmez mi?"

"Herhalde. Ama ben şimdiye dek bir şey yapmadım" -bakışlarım karanlık suların içinde, fırtınadan kaçarmış gibi hareket eden parlak bir ışık halkasına takıldı- “belki o kategoriye girebilecek garip bir alet parçası dışında."

"Elbette, gençsin," dedi “ve gerekli nitelikleri tek başına taşıman kastedilen zamanlar beklediğimden çabuk geldi."

Bir fincan kahve çağırmak için büyü kullansam buna kızar mıydı? Evet, sanırım. Kızardı. Bu yüzden bir kadeh şaraba karar verdim. Doldurup bir yudum alırken, “Korkarım neden bahsettiğini anlamıyorum," dedim.

Başını salladı.

"İç gözlemle öğrenebileceğin bir şey değil bu," dedi yavaşça “ve kimse bu olasılıktan sana bahsetme düşüncesizliğini göstermemiştir."

"Sen neden bahsediyorsun, anne?"

"Tahttan. Kaos Sarayları’nda hükmetmekten."

"Mandor bu konuda düşünmemi önermişti," dedim.

"Tamam. Mandor dışında kimse bahsetme düşüncesizliğini göstermemiştir."

"Annelerin oğulların başarılı olduğunu görmekten hoşlandığını anlıyorum, ama ne yazık ki bahsettiğin meslek için gerekli beceri, yetenek ve eğitime ek olarak, arzudan da yoksunum."

Parmaklarını önünde birleştirdi ve üstünden bana baktı.

"Düşündüğünden daha niteliklisin ve arzularının bu konuyla hiçbir ilgisi yok."

"İlgili taraf ben isem, aynı fikirde değilim."

"Buradaki ve Amber’deki dostlarını ve akrabalarını korumanın tek yolu olsa bile mi?"

Şaraptan bir yudum daha aldım.

"Onları korumak mı? Neye karşı?"

"Desen, Gölge’nin orta bölgelerini kendi imgesinde yeniden tanımlamak istiyor. Muhtemelen artık bunu yapabilecek kadar güçlü."

"Amber ve Saraylar’dan bahsediyorsun, Gölge’den değil."

"Logrus bu saldırıya karşı direnmeli. Rakibiyle doğrudan yüzleşirse büyük olasılıkla kaybedeceğinden, Amber’e saldırmak için stratejik olarak

ajanlar kullanması gerekecek. Elbette, en etkili ajanlar Saraylar'ın şampiyonları olacak."

"Bu çılgınlık!" dedim. "Daha iyi bir yol olmalı!"

"Herhalde," diye yanıt verdi. "Tahtı kabul et ve emirleri sen ver."

"Yeterince bilgim yok."

"Elbette, sana bilgi verilecek."

"Ya normal tahta çıkma sırası?"

"Bu senin sorunun değil."

"Bunun nasıl başarılacağıyla ilgilendiğimi düşünüyorum. Mesela, ölümlerin çoğunu sana ve Mandor'a mı borçluyum?"

"İkimiz de Sawall Evi'nden olduğumuzdan, sorun kuramsal oluyor."

"Yani bu konuda işbirliği mi yaptınız?"

"Anlaşamadığımız konular var," dedi. "ve yöntemler hakkındaki sınırı ben çiziyorum."

İçimi çektim ve bir yudum daha içtim. Karanlık suların üzerindeki fırtına kötüleşmişti. Eğer yüzeyin altındaki o tuhaf ışık görüntüsü gerçekten de Hayaletçark ise, neyin peşinde olduğunu merak ediyordum. Şimşekler düzenli bir arka plan oluşturmaya başlamıştı ve gök gürültüleri fon müziği gibi devam ediyordu.

"Gerekli niteliklere tek başıma sahip olacağım zamanlardan bahsederken ne demek istedin?" dedim.

"Şimdiki zaman ve yakın gelecek," dedi "ve yaklaşan çatışma."

"Hayır," diye karşılık verdim, "ben gerekli niteliklere tek başına sahip olmamın 'kastedilmesinden' bahsediyorum. Nasıl oluyor?"

Şimşek yüzünden olmalıydı, çünkü onun kızardığını daha önce hiç görmemiştim.

"İki büyük kanı birleştiriyorsun," dedi. "Teknik olarak, Oberon'un ve Eric'in hükümdarlıkları arasında -kısa bir süre için- baban Amber Kralı oldu."

"Oberon o sıralar hâlâ hayatta olduğuna ve tahttan çekilmediğine göre, iki hükümdarlık da geçerli sayılmamalı," diye karşılık verdim. "Oberon'un gerçek ardılı Random."

"Tahttan çekilme iması lehine bir savunma yapılabilir," dedi.

"Bu yorumu tercih ediyorsun, değil mi?"

"Elbette."

Fırtınayı izledim. Biraz şarap içtim.

"Bu yüzden mi Corwin’in çocuğunu taşımak istedin?" diye sordum.

"Çocuğun burada hükmetmek için gerekli niteliklere tek başına sahip olacağı konusunda Logrus beni temin etti."

"Ama babam senin için hiç o kadar önemli olmadı, değil mi?"

Bakışlarını kaçırdı, artık ışık çemberinin bize doğru ilerlediği ve şimşeklerin arkasında yağdığı yere baktı.

"Bu soruyu sormaya hakkın yok," dedi.

"Bunu biliyorum. Ama doğru, değil mi?"

"Yanılıyorsun. Benim için çok önemliydi."

"Ama beylik anlamda değil."

"Ben beylik biri değilim."

"Ben bir üreme deneyinin sonucuydum. Logrus, sana bir şey verecek eşi seçti. Neyi?"

Işık halkası yakına yüzdü. Fırtına onu takip ederek kıyıya, daha önce bir fırtınanın yaklaştığını görmediğim kadar çok yaklaştı.

"İdeal bir Kaos Lordu," dedi, “hükmetmeye layık."

"Bir şekilde bundan daha fazlası olduğunu hissediyorum," dedim.

Parlak halka yıldırımlardan kaçınarak sudan çıktı ve kumların üzerinde bize doğru fırladı. Annem son yorumuma karşılık vermişse de, ben duymadım. Devam edegelen gök gürültüleri sağır ediciydi.

Işık yükseltiye geldi, ayağımın yanında durdu.

"Baba, beni koruyabilir misin?" diye sordu Hayalet gök gürültülerinin arasındaki sessizlikte.

"Sol bileğime gel," dedim.

O yerini bularak Frakir’in görüntüsüne bürünürken Dara bakakaldı. Bu arada, son çakan şimşek kaybolmadı, bir süre suyun kenarında cızırdayan bir bitki sapı gibi durdu. Sonra küçülerek bir top oldu ve bir süre havada süzüldükten sonra bize doğru geldi. Yaklaşırken, yapısı değişmeye başladı.

Masamızın yanına ulaştığında, parlak, yanıp sönen Logrus İmgesi olmuştu.

"Prenses Dara, Prens Merlin," dedi, en son Amber Şatosu’ndaki karşılaşmada duyduğum o korkunç ses, “sizi yemekte rahatsız etmek istemezdim, ama o şey gerekli kıldı." İmgenin çentikli bir dalı sol bileğime doğru savruldu.

"Gölgeye kayma yeteneğimi bloke ediyor," dedi Hayalet.

"Onu bana ver!"

"Neden?" diye sordum.

"O şey Logrus'u yürüdü," dedi ses. Sözcüklerin tizliği, hacmi ve aksanı gelişigüzel değişiyordu.

Aklıma, Logrus için Dara'nın ima ettiği kadar önemliysem, ona meydan okuyabileceğim geldi. Bu yüzden, "Kuramsal olarak her isteyene açık," diye karşılık verdim.

"Kendi kurallarımı kendim koyarım, Merlin ve senin Hayaletçark'ın beni daha önce de kızdırdı. Şimdi onu ele geçireceğim."

"Hayır," dedim, zihnimi çubukluya kaydırıp Desen'in hükmettiği bir yere hemen taşınmak için bir yol bularak. "Kendi yarattığım şeyi o kadar kolay teslim etmem."

İmge'nin parlaklığı arttı.

Bunun üzerine Dara ayağa kalktı ve benimle onun arasına girdi.

"Dur," dedi. "Bir oyuncaktan alacağın intikamdan daha önemli meseleler var. Kaos gelinini getirmesi için kuzenlerim Hendrakeleri gönderdim. Eğer bu planın başarılı olmasını istiyorsan, onlara yardım etmeni öneririm."

"Prens Brand hakkındaki planını ve onu tuzağa düşürmek için Jasra adındaki bayanı kullanmanı hatırlıyorum. Bana başarısız olması imkansız demiştin."

"O seni arzu ettiğin güce daha önce görmediğin kadar yaklaştırdı, ihtiyar Yılan."

"Bu doğru," diye kabul etti İmge.

"Ve Göz'ün taşıyıcısı, Jasra'dan çok daha basit bir varlık."

İmge onun yanından kayıp geçti, kendini bir dizi simgeye dönüştüren minik bir güneş oldu.

"Merlin, zamanı geldiğinde tahta geçip bana hizmet edecek misin?"

"Güç dengesini düzeltmek için gereken her şeyi yapacağım," diye yanıt verdim.

"Benim sorduğum bu değildi! Benim belirlediğim koşullar altında tahta geçecek misin?"

"Eğer işleri düzeltmek için gerekliyse," diye yanıt verdim.

"Benim için yeterli," dedi. "Oyuncağın sende kalsın."

Dara yana çekildi ve İmge solmadan önce ona yaklaştı.

"Ona Luke, Corwin ve yeni Desen'i sor," dedi ve sonra kayboldu.

Dara bana dönüp baktı.

"Bana bir kadeh şarap doldur," dedi.

Bunu yaptım. Kadehi kaldırdı ve bir yudum aldı.

"Bana Luke, Corwin ve yeni Desen’den bahset," dedi.

"Sen bana Jasra ve Brand’den bahset," diye karşılık verdim.

"Hayır. Sen önce konuşacaksın," dedi.

"Pekala," dedim. “Onların Desen hayaleti olduklarını belirtmeyi ihmal etti. Luke’unki buraya gelirken göründü. Beni bu alemden ayrılmaya ikna etmek için Desen tarafından gönderilmiş. Luke’tan kurtulmak için Logrus Lord Borel’inkini gönderdi."

"Luke Rinaldo mu? Jasra ile Brand’in oğlu, Coral’ın kocası ve Kashfa Kralı?"

"Çok iyi. Şimdi sen bana bütün o meseleleri anlat. Brand’i tuzağa düşürmek ve onu saptığı yola götürmek için Jasra’yı mı kullandın."

"Zaten o yola sapacaktı. Amaçlarını gerçekleştirecek gücü aramak için Saraylar’a geldi. Kadın yalnızca her şeyi onun için daha kolaylaştırdı."

"Bana öyle gelmemişti. Ama bu, babamın lanetinin bir etkisi olmadığı anlamına mı geliyor?"

"Hayır, yardımı oldu -metafizik açıdan- Kara Yol’un Amber’e uzanmasını kolaylaştırdı. Kral Rinaldo gitmeni istediyse, neden hâlâ buradasın? Saraylar’a sadakatin yüzünden mi?"

"Öğle yemeği için randevulaşmıştık ve çoktandır böyle bir şey yapmamıştık. Kaçırmak istemedim."

Hafifçe gülümsedi ve küçük bir yudum şarap aldı.

"Konuyu güzel değiştiriyorsun," dedi. “Artık ona dönelim. Borel’in hayaleti Rinaldo’nunkinden kurtuldu, anladığım kadarıyla."

"Tam olarak değil."

"Ne demek istiyorsun?"

"O sırada babamın hayaleti belirdi, Borel’inkini halletti ve gitmemize izin verdi."

"Yine mi? Corwin yine mi Borel’in hakkından geldi?"

Başımı salladım.

"Elbette, ikisi de ilk karşılaşmalarını hatırlamıyordu. Anıları ancak kayıt ânına kadar geliyor ve..."

"İlkeleri biliyorum. Sonra ne oldu?"

"Kaçtık," diye yanıt verdim “ve sonra ben buraya geldim."

"Yeni Desen’den bahsederken Logrus ne demek istedi?"

Babamın hayaleti anlaşılan orada yaratılmış. Eski Desen’de değil."

Gözleri aniden irileşerek dimdik oturdu.
"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu.
"Bana kendisi söyledi," diye yanıt verdim.
Sonra, arkamdaki, artık sessizleşmiş denize dikti gözlerini.
"Demek üçüncü bir güç de artık olaylarda yer alıyor," dedi.
"Bu hem büyüleyici, hem huzursuz edici. Onu çizdiği için adama lanet olsun!"
"Ondan gerçekten nefret ediyorsun, değil mi?" dedim.
Gözleri gözlerime odaklandı.
"O konuyu bırak!" diye emretti. “Şunun dışında," diye değiştirdi bir an sonra. “Yeni Desen’in hangi tarafı tuttuğu ya da planları hakkında bir şey belli etti mi? Luke’u korumak için onu göndermiş olması, eski Desen’in eylemini desteklediğini gösteriyor olabilir. Diğer yandan -ya baban tarafından yaratıldığından, ya da kendi amaçları için- sadece seni korumak gibi basit bir girişim de olabilir. O ne dedi?"
"Beni olduğum yerden uzaklaştırmak istediğini."
Başını salladı.
"Ve bunu yaptı," dedi. “Başka ne dedi? Önemli olabilecek herhangi bir şey oldu mu?"
"Seni sordu."
"Gerçekten mi? Bu kadar mı?"
"Kastettiğin buysa, özel bir mesajı yoktu."
"Anlıyorum."
Bakışlarını kaçırdı, bir süre sessiz kaldı. Sonra, “O hayaletler fazla dayanmıyor, değil mi?" dedi.
"Hayır," diye yanıt verdim.
"Bu sinir bozucu," dedi sonunda, “her şeye rağmen hâlâ bu meselede rol oynayabiliyor olması."
"O hayatta, değil mi, Anne?" dedim. “Ve sen nerede olduğunu biliyorsun."
"Ben onun bekçisi değilim, Merlin."
"Öyle olduğunu düşünüyorum."
"Bana bu şekilde karşı çıkman küstahlık."
"Ama çıkmalıyım," diye karşılık verdim. “Onu Saraylar’a ben uğurladım. Kesinlikle, barış anlaşması için diğerleriyle birlikte burada olmak istiyordu. Ama daha da fazlası, seni görmek istemiş olmalı. Aklında bir sürü

yanıtlanmamış soru vardı. Nereden geldiğin, neden ona geldiğin, neden o şekilde ayrıldığın..."

"Yeter!" diye haykırdı. “Bırak artık!"

Onu duymazdan geldim.

"Ve burada, Saraylar’da olduğunu biliyorum. Burada görülmüş. Seni aramış olmalı. Sonra ne oldu? Ona ne tür yanıtlar verdin?"

Bana öfkeyle bakarak ayağa kalktı.

"Bu kadar yeter, Merlin," dedi. “Seninle uygar bir sohbet yapmak imkansız görünüyor." ,

"O senin tutsağın mı, anne? Bir yere mi kilitledin, seni rahatsız edemeyeceği, planlarına karışamayacağı bir yere?"

Neredeyse sendeleyerek, hızla masadan uzaklaştı.

"Sefil çocuk!" dedi. “Tıpkı ona benziyorsun! Ona neden bu kadar benzemek zorundaydın?"

"Ondan korkuyorsun, değil mi?" dedim, aniden gerçeğin bu olabileceğini fark ederek. “Logrus yanındayken bile bir Amber Prensi’ni öldürmeye korkuyorsun. Onu bir yere kapattırdın ve kurtulup, en yeni planını mahvetmesinden korkuyor. Onu etkisiz kılmak için yaptıkların yüzünden uzun süredir korkuyordun."

"Akıl almaz!" dedi, ben masanın çevresinden dolanırken şaşarak. Yüzünde artık gerçek bir korku ifadesi vardı. “Sadece tahmin yürütüyorsun!" diye devam etti. “O öldü, Merlin! pes et! Beni rahat bırak! Bir daha asla ismini yanımda telaffuz etme! Evet, ondan nefret ediyorum. Hepimizi yok edecekti! Elinden gelse hâlâ edebilir!"

"Ölmedi," diye bildirdim.

"Bunu nasıl söyleyebilirsin?"

Ona, onunla konuştuğumu söyleme arzumu bastırdım.

"Ancak suçlu olanlar bu kadar kuvvetli tepki verir," dedim.

"O hayatta. Nerede?"

Ellerini kaldırdı, avuçlarını içe çevirdi, dirseklerini indirdi ve kollarını göğsünde çaprazladı. Korkusu gitmişti, öfkesi gitmişti. Tekrar konuştuğu zaman, sesinde daha çok alaycı bir şey vardı: “O zaman ara onu, Merlin. Evet, ara onu."

"Nerede?" diye sordum.

"Onu Kaos Çukuru’nda ara."

Sol ayağının yanında bir alev belirdi ve saatin ters yönünde bedeninin çevresinde dönmeye başladı. Sarmal çizerek yükseldi. Arkasında kırmızı kırmızı yanan bir ateş çizgisi bıraktı. Başının üstüne ulaştığı zaman, Dara tamamen içinde saklanmıştı. Sonra hafif bir hışırtıyla Dara'yı da yanında götürerek yok oldu.

Öne ilerledim ve diz çöktüm, biraz önce durduğu yeri yokladım. Biraz ılıktı, o kadar. Güzel büyü. Kimse bunu bana öğretmemişti. Düşününce, annemin giriş çıkışlarda hep bir alev kullandığını fark ettim.

"Hayalet?"

Bileğimden uzaklaşıp önümde havada süzülmeye başladı.

"Evet?"

"Hala Gölge yoluyla kendini taşıman yasak mı?"

"Hayır," dedi. "Logrus İmgesi gidince o da kalktı. Yolculuk yapabilirim. Gölgenin içine veya dışına, sana ulaşım sağlayabilirim. İster misin?"

"Evet. Beni yukarıdaki galeriye götür."

"Galeri mi? Logrus'un yerinden karanlık denizlere daldım, Baba. Buradaki arazinin neye, benzediğini bilmiyorum."

"Boş ver," dedim. "Kendim yaparım."

Çubukluyu eyleme geçirdim. Altı Çubuğundan enerjiler sarmal çizerek çıktı, Hayalet ve beni sardı, bizi Sanat Labirenti dediğim yere götürdü. Giderken bir ateş parıltısı denedim ama başardım mı bilmiyorum. İnsan merak ediyor, gerçekten iyi olanlar nasıl pratik yapıyorlar acaba?

Bölüm 7

Bizi yaşlı Sawall’ın en sevdiği yer olan o ürkütücü koridora naklettim. Bu bir heykel bahçesiydi, dışarıdan aydınlık gelmiyordu ve yalnızca büyük parçaların çevresinde küçük zemin aydınlatmaları vardı ve burayı benim en sevdiğim yere göre daha karanlık bir hâle getiriyordu. Zemini düzensizdi -içbükey, dışbükey, basamaklı, dalgalı- ve içbükeylik hâkimdi. Boyutlarını tahmin etmek güçtü, çünkü nerede durduğunuza bağlı olarak farklı büyüklükte ve şekilde görünüyordu. Sawall Lordu Gramble burasının dik yüzeylerden yoksun yapılmasını sağlamıştı ve bu işin benzersiz bir gölgeustalığı gerektirdiğine inanıyorum.

Gemisi olmayan karmaşık bir arma levhasına -Titanlar tarafından kullanılmaya uygun karmaşık bir müzik aletine- benzeyen şeyin yanında durdum ve ışık yarı görülen çerçevenin içinde karanlıktan karanlığa hayat gibi uzanan gümüş hatlara dönmüştü. Ben gezinirken duvar olarak gördüklerim zemine dönüşüyordu. Duvarlarda başka şeyler çıkıntı yapıyor, sarkıt gibi asılı duruyorlardı.

Ben ilerlerken oda şekil değiştiriyordu ve içinden bir rüzgar eserek iç çekişlere, mırıltılara, vızıltılara ve çınlamalara seslerine benziyordu. Üvey babam Gramble bu koridordan özellikle hoşlanırdı, ama benim için eşiğinden aşmak bir cesaret denemesi demekti. Ama büyüdükçe ben de buradan zevk almaya başladım, kısmen ergenliğimde zaman zaman sağladığı heyecan için. Ama şimdi -şimdi yalnızca, eski zamanların hatırına birkaç dakika dolanmak ve düşüncelerimi düzenlemek istiyordum. Ve düzenlenmeyi bekleyen çok düşünce vardı. Yetişkin hayatımın çoğu boyunca beni rahatsız eden şeyler artık açıklanmaya yakın görünüyordu. Aklımda dolaşan olasılıkların hepsinden hoşlanmıyordum. Yine de hangisi yüzeye çıkarsa çıksın, bilmemekten iyiydi.

"Baba?"

"Evet?"

"Burası neresi?" diye sordu Hayalet.

"Sawall Yolları’ndaki büyük sanat koleksiyonunun bir parçası," diye açıkladım. “Saraylar ve yakın Gölgeler’den insanlar bunu görmek için gelir.

Üvey babam için bir tutkuydu. Çocukken bu koridorlarda dolaşarak çok zaman geçirdim. Bu mekanda pek çok gizli yol vardır."

"Ya bu oda? Onda yanlış bir şey var."

"Evet ve hayır," dedim. “Sanırım 'yanlış' ile neyi kastettiğine bağlı."

"Algılarım şu anda tuhaf bir şekilde etkilenmiş durumda."

"Bunun sebebi burada mekanın, tuhaf bir origami figürü gibi katlanmış olması. Koridor göründüğünden çok daha büyüktür. İçinden birçok kez geçebilir ve her defasında sergilenen nesneleri değişik düzenleme içinde görebilirsin. Hatta içsel bir hareketi kapsıyor olabilir. Asla emin olamadım. Yalnızca Sawall kesin olarak biliyordu."

"Haklıymışım. Bunda yanlış bir şey var."

"Ben bu halini seviyorum."

Etrafa yayılmış, gümüş bir ağacın altındaki gümüş bir kütüğe oturdum.

"Nasıl katlandığını görmek istiyorum," dedi sonunda.

"Sen git."

O süzülerek uzaklaşırken, annemle yaptığım son görüşmeyi düşündüm. Mandor’un Desen ve Logrus arasındaki çatışma, babamın Desen’in şampiyonu ve Amber Kralı olarak düşünülmesiyle ilgili olarak söylediği ya da ima ettiği her şey aklıma geldi. Annem, bunu bir tahmin olarak değil, bir gerçek olarak biliyor muydu? Herhalde biliyordu, çünkü Logrus ile özel ilişkisinden hoşlanıyormuş gibi görünüyordu ve Logrus rakibinin önemli kararlarının farkında olmalıydı. Ama babamı sevmediğini itiraf etmişti. Onu, Desen’i bunca etkileyen genetik malzemesi için seçmiş gibi görünüyordu. Gerçekten de Logrus için bir şampiyon mu üretmek istemişti?

Sonucu düşününce güldüm. İyi bir silah eğitimi almamı sağlamıştı, ama babamın düzeyine yakın bile değildim. Ben büyücülüğü tercih ediyordum, ama Saraylar’da büyücülerin bini bir para idi. Sonunda, Amberlilerin tercih ettiği Gölge Yeryüzü’ndeki koleje sepetlemişti beni. Ama Berkeley’den Bilgisayar Mühendisliği derecesi de, bana Düzen’in güçlerine karşı Kaos sancağını kaldırmak için gereken nitelikleri kazandırmamıştı. Onun için tam bir hayal kırıklığı olmalıydım.

Çocukluğumu, bu mekanın çıkış yeri olarak hizmet ettiği bazı garip maceralarımı hatırladım. Gryll ve ben buraya gelirdik, Glait ayaklarımızın dibinde sürünüyor, bir koluma dolanmış ya da giysilerimin içinde bir yerde saklanıyor olurdu. Bir rüyada öğrendiğim o tuhaf haykırışı koparırdım ve bazen Kergma bize katılır, karanlığın katlarının arasından, kıvrık uzayın

yıpranmış bir yerinden sıçrayarak gelirdi. Kergma'nın ne olduğundan hatta cinsiyetinden bile emin değildim çünkü Kergma bir şekil değiştirendi ve uçar, sürünür, hoplar ya da bir dizi ilginç şekilde koşardı.

Bir dürtüyle o eski haykırışı seslendirdim. Elbette hiçbir şey olmadı ve bir süre sonra ne olduğunu anladım. En azından istediğimde hissettiğim kaybolmuş bir çocukluğa haykırıştı. Şimdi, şimdi hiçbir şeydim ne Amberli, ne Kaoslu ve kesinlikle her iki taraftaki akrabalarım için hayal kırıklığıydım. Ben başarısız bir deneydim. Kendim için istemiştim hiç, yalnızca öylesine olan bir şeydi. Birden gözlerim nemlendi ve hıçkırığımı bastırdım. Ve kendimi nasıl bir ruh haline sokacağımı asla öğrenemeyecektim çünkü o sırada dikkatim dağıldı.

Solumdaki duvarda yüksekte bir noktada kırmızı bir ışık alevlendi. Bir insan figürünün ayağının çevresinde küçük bir halka biçimindeydi.

"Merlin!" diye seslendi ve alevler daha da yükseldi. Onların ışığıyla, bana kendimi hatırlatan o tanıdık yüzü gördüm ve anlamı ölüm bile olsa hayatıma kattıkları için minnettar oldum.

Sol elimi kaldırdım ve çubukludan bir mavi ışık parıltısı istedim.

"Buradayım, Jurt!" diye seslendim ayağa kalkarak. Ben onu elektriğe çarpacak darbeyi hazırlarken onu meşgul edecek bir elektrik topu oluşturmaya başladım. Onu yok etmek için en emin yol bu gibi gözükmüştü. Beni öldürmeye kalkıştığı anların sayısını unutmuştum ve son bir ziyaretinden sonra kendimde bir girişimde bulunmaya karar vermiştim. Kaynak'ın ona yaptıklarına karşın sinir sistemini kızartmak onu öldürmenin en uygun yolu gibi görünüyordu. “Buradayım, Jurt!"

"Merlin? Konuşmak istiyorum."

"Ben istemiyorum. Çok fazla denedim ve artık söyleyecek hiçbir şeyim kalmadı. Silahla, büyüyle yumrukla ne olursa olsun artık bitsin."

İki elini de avuçlarını gösterecek biçimde havaya kaldırdı.

"Ateşkes!" diye bağırdı. "Bunu Sawall'da yapmak doğru olmaz."

"Bana vicdan meselesi yapma kardeşim!" diye bağırdım. Bunu söylerken bile söylediklerinde haklı olabileceğini fark ettim. Yaşlı adamın onayının onun için ne kadar önemli göründüğünü hatırladım. Dara'yı kendine düşman edecek bir şey yapmaktan ne kadar kaçındığını anladım. “Ne istiyorsun?"

"Konuşmak. Gerçekten," dedi. “ Ne yapmam gerek?"

"Benimle orada buluş." dedim. Işık küremi alüminyumdan ve camdan yapılmış koca bir deste gibi görünen yüzlerce dünyadan ışık yansıtan tanıdık bir nesnenin tepesine göndererek.

"Tamam," dedi.

Yürümeye başladım. Onunda yaklaştığını gördüm ve yönümü, yollarımız kesişmeyecek şekilde ayarladım. Ondan önce varmak için hızımı da artırdım.

"Numara yok," diye seslendi. “Ve sonuna dek götürmeye karar verirsek, dışarı çıkarız."

"Tamam."

Yapıya onun gireceği yerin ötesindeki köşeden girdim. Girer girmez altı imgemle karşılaştım.

"Neden burası?" dedi sesi yakında bir yerden geldi.

"Şangaylı Kadın diye bir film izlememişsindir sanırım?"

"Hayır."

"Aklıma, burada gezinirken konuşabileceğimiz ve bu yerin birbirimizi incitmememizi sağlayacağı geldi."

Bir köşeyi döndüm. Farklı yerlerde daha fazla ben vardı Biraz sonra, yakında bir yerde keskin bir nefes alındığını duydum. Ardından bir kıkırdama geldi.

"Anlamaya başlıyorum," dediğini duydum.

Üç adım ve bir dönüş daha. Durdum. İki tane o, iki tane ben vardık. Ama o bana bakmıyordu. Ağır ağır imgelerden birine uzandım. Döndü, beni gördü. Ağzı açıldı, geriledi ve kayboldu.

"Ne hakkında konuşmak istemiştin?" diye sordum, durarak.

"Nereden başlamam gerektiğini kestirmek güç."

"Yaşam bu."

"Dara’yı biraz kızdırdın..."

"Epey hızlısın. Yanından on, onbeş dakika önce ayrıldım. Burada, Sawall’da mı kalıyorsun?"

"Evet. Ve seninle öğle yemeği yiyeceğini biliyordum. Onu biraz önce, kısa bir süre için gördüm."

"Eh, o da beni biraz kızdırdı."

Bir başka köşeyi döndüm ve bir eşikten geçtiğimde hafifçe gülümsediğini gördüm.

"Bazen öyle olur, biliyorum," dedi. “Tatlı için Logrus’un uğradığını söyledi."
"Evet."
"Annem taht için seni seçmiş gibi göründüğünü söyledi."
Omuz silktiğimi gördüğünü umdum.
"Öyle görünüyor. Ancak ben istemiyorum."
"Ama sen yapacağını söyledin."
"Ancak güçler dengesini düzeltmenin başka yolu yoksa. Son çare gibi bir şey. Buna gelmeyeceğinden eminim."
"Ama Logrus seni seçti."
Bir başka omuz silkme.
"Tmer ve Tubble benden önde."
"Bu fark etmez. Onu ben istiyordum, biliyorsun."
"Biliyorum. Oldukça aptalca bir kariyer seçimi gibi görünüyor."
Aniden beni çevreledi.
"Artık öyle," diye onayladı. “Ancak, sen seçilmeden önce de bir süredir öyle görünmeye başlamıştı. Karşılaştığımız her kez bir üstünlüğüm olduğunu düşündüm ve her seferinde sen beni öldürmeye daha da yaklaştın."
"Gerçekten de gittikçe karmaşıklaştı."
"Son seferde -kilisede- Kashfa’da, sonunda seni öldüreceğimden emindim. Ama neredeyse sen benim işimi bitirecektin."
"Diyelim ki Dara ya da Mandor, Tmer ve Tubble’ı ortadan kaldırdı. Benim işimi senin halletmen gerekeceğini biliyordun, ama ya Despil?"
"Benim için çekilecekti."
"Ona sordun mu?"
"Hayır. Ama eminim."
İlerledim.
"Hep çok varsayımda bulundun, Jurt."
"Belki de haklısın," dedi, belirip yine kaybolarak. “Her durumda, fark etmez."
"Neden?"
"Vazgeçiyorum. Yarıştan çıktım. Cehenneme kadar yolu var."
"Nasıl oldu?"
"Logrus niyetini açıklamış olsa bile, endişelenmeye başlamıştım. Yalnızca senin beni öldürmenden korktuğum için değil. Kendim ve taht

hakkında düşünmeye başladım. Tâhttâ çıksam ne olacaktı? Onu elimde tutacak kadar yetenekli olduğumdan, eskisi kadar emin değilim." Yine döndüm ve kaşlarını çatmış, dudaklarını yalamakta olduğunu gördüm. “Alemi ciddi bir şekilde karıştırabilirdim," diye devam etti, “elbette iyi öğütler almazsam. Ve bunun Mandor ya da Dara’dan geleceğini biliyorsun. Sonunda bir kukla olacaktım, değil mi?"

"Muhtemelen. Ama beni çok meraklandırdın. Böyle düşünmeye ne zaman başladın? Kaynaktaki işleme denk geliyor olabilir mi? Ya benim müdahalem seni doğru yola daha da yaklaştırdıysa?"

"Bunda doğruluk payı olması mümkün," dedi. “Artık sonuna kadar gitmediğim için memnunum. Herhalde Brand’a yaptığı gibi beni de delirtirdi. Ama o da olmayabilirdi. Ya da bilmiyorum."

Şaşkın imgelerim iki yanda aynalarda ayak uydururken, sessiz koridor boyunca yürüdüm.

"O seni öldürmemi istemedi," dedi sonunda; sağımdan bir yerden.

"Julia mı?"

"Evet."

"O nasıl?"

"İyileşiyor. Aslında, oldukça hızlı iyileşiyor."

"Burada, Sawall’da mı?"

"Evet."

"Bak! Onu görmek isterim. Ama o da istemezse; anlarım. Maske’yi hançerlediğim zaman Julia olduğunu bilmiyordum ve üzgünüm."

"Aslında seni hiç incitmek istemedi. Onun kavgası Jasra ileydi. Seninle oynadığı, karmaşık bir oyundu. Sana senin kadar hatta daha da iyi olduğunu kanıtlamak istiyordu. Neden vazgeçtiğini sana göstermek istiyordu."

"Üzgünüm!" diye fısıldadım.

"Lütfen bana tek bir şeyi söyle." dedi. “Onu sevdin mi? Onu gerçekten hiç sevdin mi?"

Ona hemen yanıt vermedim. Sonuçta o soruyu kendime defalarca sormuş ve benim de bir yanıt için beklemem gerekmişti.

"Evet" dedim sonunda. “Ama çok geç olana kadar fark etmedim. Benim açımdan kötü zamanlama."

Biraz sonra “Peki sen?" diye sordum.

"Senin yaptığın hatayı yapmayacağım." diye yanıt verdi. "Beni tüm bu şeyler hakkında düşündürdü..."

"Anlıyorum. Eğer beni görmek istemezse, ona üzgün olduğumu söylediğimi ilet, her şey hakkında."

Yanıt gelmedi. Bir süre kıpırdamadan, bana yetişmesini umarak durdum, ama gelmedi.

Sonra, “Tamam," diye seslendim. “Beni ilgilendirdiği kadarıyla düellomuz bitti."

Tekrar hareket etmeye başladım. Bir süre sonra bir çıkışa geldim.

Orada devasa porselen bir surata bakarak duruyordu.

"İyi." dedi.

Yaklaştım.

"Dahası var." dedi, bana bakmadan.

"Öyle mi?"

"Sanırım deste depoluyorlar." dedi.

"Kim? Nasıl? Niye?"

"Annem ve Logrus," dedi. “Seni tahta çıkarmak için. Mücevherin gelini kim?"

"Sanırım bu Coral. Dara’nın bu terimi bir noktada kullandığını hatırlar gibiyim. Neden?"

"Geçen devir, Hendrakeli akrabalarına emirler verdiğini duydum. Kadını kaçırıp buraya getirmek için özel bir ekip gönderiyor. Senin kraliçen olacağı izlenimini edindim."

"Bu saçma," dedim. “Arkadaşım Luke ile evli. Şimdi Kashfa Kraliçesi."

Omuzlarını silkti.

"Yalnızca işittiklerimi söylüyorum," dedi. “Bu güçler dengesi meselesiyle ilgili."

Gerçekten. Bu olasılık aklıma gelmemişti, ama çok mantıklı geliyordu. Coral ile, Saraylar, otomatik olarak Hüküm Mücevheri’ni ya da bu çevrede bilinen ismiyle Yılanın Gözü’nü ele geçirmiş olacaktı ve o denge kesinlikle etkilenecekti. Amber için bir kayıp, Saraylar için bir kazanç. İstediğim şeyi gerçekleştirmeye, felaketi sonsuza dek erteleyecek ahengi sağlamaya yeterdi.

Buna izin veremeyecek olmam çok kötü. Zavallı kız, yanlış zamanda Amber’de olduğu için ve benden hoşlanmış göründüğü için fazla itilip kakılmıştı. Bir kez soyut bir felsefi sorunu düşündüğümü ve evet, çok kişinin iyiliği için bir masumu kurban etmenin sorun olmayacağına karar

verdiğimi hatırlıyorum. O zaman kolejdeydim ve bu, ilkelerle ilgili bir şeydi.

Ama Coral dostum, kuzenim ve teknik olarak sevgilimdi. Fakat bunu geçersiz kılacak koşullar altında ve bir kez daha hazırlıksız yakalanmamak için hislerimi aceleyle kontrol ettiğimde, ona âşık olabileceğimi anladım. Bütün bunlar, felsefenin gerçek dünyada bir puan daha kaybettiği anlamına geliyordu.

"Annem o insanları ne zaman gönderdi, Jurt?"

"Ne zaman gittiklerini bilmiyorum. Hatta gidip gitmediklerini bile," diye yanıtladı “ve zaman farkı düşünülünce, çoktan gidip dönmüş dahi olabilirler."

"Doğru," dedim ve “Lanet olsun!"

Döndü ve bana baktı.

"Başka açılardan da önemli, herhalde?" dedi.

"Onun için önemli ve o da benim için önemli," diye yanıt verdim.

Şaşkın bir yüz ifadesine büründü.

"Bu durumda," dedi, “neden onu sana getirmelerine izin vermiyorsun? Eğer tahta çıkarsan, işleri tatlandırır. Çıkmazsan, kız yanında olur."

"Büyücü olmayanların arasında bile hisleri saklamak zordur," dedim. “Benim doğru davranmam için rehin olarak tutulabilir."

"Ah. Bunun beni memnun ettiğini söylemekten nefret ediyorum. Demek istediğim... Bir başkasını sevdiğin için memnunum."

Başımı eğdim. Uzanıp ona dokunmak istedim, ama yapmadım.

Jurt, çocukken düşünürken bazen yaptığı gibi mırıldandı.

Sonra, “Onu onlardan önce bulmamız ve güvenli bir yere götürmemiz gerek," dedi. “Ya da çoktan ele geçirmişlerse, ellerinden kurtarmamız."

"'Biz' mi?"

Gülümsedi, nadir bir olay.

"Ne olduğumu biliyorsun. Zorluyumdur."

"Umarım öyledir," dedim. “Ama bunun arkasında iki Sawall kardeşin olduğunu söyleyecek tanıklar bulunursa ne olacağını biliyorsun, değil mi? Hendrakelerle aramızda kan davası olur.

"Onları buna ikna eden Dara olsa bile mi?"

"Tuzakmış gibi görünecek."

"Tamam," dedi. “Tanık yok,"

Kan davasını engellemenin bir sürü yaşamı kurtaracağım söyleyebilirdim ama o şekilde kastetmesem bile ikiyüzlüce görünecekti. Bunun yerine ,"Kaynak’ta kazandığın o güç," dedim, “sana 'canlı Koz Kartı' olarak nitelendiğini duyduğum bir şey verdi. Onu kullanarak Julia ile kendini de nakledebildin."

Başını salladı.

"Bizi buradan Kashfa’ya hızla götürebilir mi?"

Uzaktan gelen muazzam bir gong sesi havayı doldurdu.

"Kartların yaptığı, her şeyi yapabilirim." dedi “ve birini yanımda götürebilirim. Tek sorun, Koz Kartlarının menzilinin o kadar geniş olmaması. Bizi bir dizi sıçramayla nakletmek zorunda kalırım."

Gong sesi yine duyuldu.

"Neler oluyor?" diye sordum.

"Ses mi?" dedi. “Cenazenin başlamak üzere olduğunu bildiriyor. Kaos Saraylar’ın her yerinde duyulabiliyor."

"Kötü zamanlama."

"Belki, belki değil. Bana bir fikir verdi."

"Anlat."

"Hendrakelerin bazılarını öldürmemiz gerekecekse, suç işlendiği zaman başka yerde olduğumuza dair kanıtımız var.

"Nasıl?"

"Zaman diferansiyeli. Cenazeye gideriz orada görülürüz. Sonra, kaçarız işimizi görürüz, geri geliriz ve törenin kalanına katılırız"

"Zaman akışının buna izin vereceğini mi düşünüyorsun?"

"Şansımız olduğunu düşünüyorum, evet. Son zamanlarda çok sıçrayış yaptım. Zaman akışları konusunda uzmanlaşmaya başlıyorum."

"O zaman bir deneriz. Ne kadar kargaşa olursa, o kadar iyi."

Gong yine duyuldu.

Kırmızı, bizi dolduran yaşamın rengi, Kaos Sarayları’nda yas rengidir. Kendime uygun giysiler çağırmak için Logrus İmgesi’ni değil, çubukluyu kullandım. Şimdilik o Güçle, ne kadar sıradan; olursa olsun her tür ilişkiden kaçınmak istiyordum.

Sonra Jurt, katıldığı son cenazeden kalan, uygun giysiler barındıran odasına nakletti bizi. Ben de eski odamı gitmek için küçük, bir arzu duyuyordum. Belki acelem olmayan bir zaman...

Hızla yıkandık, tarandık, traş olduk ve giyindik. Sonra şekil değiştirdim. Jurt de, aynısını yaptı ve bunu cenaze için giyinmeden önce ayini tekrarladık. Gömlek, pantolon, ceket, pelerin, kısa çorap, bileklik, eşarp ve bandana kundakçı gibi görünüyorduk. Silahlar arkada bırakıldı. Dönerken uğrayıp, almayı düşünüyorduk.

"Hazır mısın?" diye sordu Jurt.

Evet.

Kolumu tuttu ve naklledildik, Dünyanın Sonu'ndaki Meydanın iç tarafındaki kenara ulaştık. Mavi gökyüzü, alayın geçeceği yolda dolanan yangın gibi bir yaşlı grubu üzerinde kararıyordu, Olabildiğince çok kişi tarafından, görülmeyi umarak aralarından geçtik. Birkaç eski tanıdık tarafından selamlandım.

Ne yazık ki bir süredir görmediklerinden çoğu durup konuşmak istiyordu. Jurt'un de benzer sorunları vardı. Aynı zamanda çoğu kişi, neden Thelbane'de, arkamızda, uzaktaki dev, camsı Kaos iğnesinde değil de burada olduğumuzu merak ediyordu. Gong yavaşça çalmaya devam ederken zaman zaman hava titreşiyordu. Gongun sesini yerde de hissediyordum, çünkü çalındığı yere yaklaşıyorduk. Yavaş yavaş Meydan'ı aştık, Çukur'un tam kıyısındaki dev, siyah taş yığınına yaklaştık. Kapısı donmuş alevden bir kemerdi, aşağı inen merdivenleri de öyle, her basamak, her tırabzan zamanda kısıtlanmış ateşten yapılmıştı. Altımızdaki kaba amfitiyatro da ateşle dekore edilmiş, kendini aydınlatan bir şeydi ve her şeyin sonundaki siyah bloğa bakıyordu. Arkasında duvar yoktu, yalnızca Çukur'un açık boşluğu ve her şeyin içinden geldiği şeyin tekilliği.

Henüz kimse içeri girmiyordu ve ateşten kapıların yanında durup, alayın takip edeceği yola baktık. Dost iblis suratlarına başlarımızı salladık, gong sesiyle titredik, gökyüzünün biraz daha kararmasını izledik. Aniden başım güçlü bir varlıkla doldu.

"Merlin!"

Mandor'un şekil değiştirmiş görüntüsü beynime doldu. Kırmızı kumaşla kaplı koluna doğru bakıyordu, eli görünmüyordu, muhtemelen Koz Kartımı inceliyor, uzun zamandır ilk kez sinirliye yakın bir yüz ifadesi kullanıyordu.

"Evet?" dedim.

Bakışları yanımdan geçti. İfadesi aniden değişti, kaşları kalktı, dudakları aralandı.

"Yanında Jurt mü var?" diye sordu.

"Bu doğru."
"Son sohbetimizden hatırladığım kadarıyla," dedi yavaşça, "aranız pekiyi değildi."
"Cenaze için anlaşmazlıklarımızı bir kenara bırakmaya karar verdik."
"Kulağa çok medeni gelse de, ne kadar akıllıca olduğundan emin değilim," dedi.
Gülümsedim.
"Ben ne yaptığımı biliyorum," dedim ona.
"Gerçekten mi?" dedi. “O zaman neden burada, Thelbane’de değil de katedraldesiniz?"
"Kimse bana Thelbane’de olmam gerektiğini söylemedi."
"Tuhaf," diye karşılık verdi. “Annen ikinize alaya katılmanız gerektiğini söyleyecekti."
Başımı iki yana salladım ve döndüm.
"Jurt, alaya katılmamız gerektiğini biliyor musun?" diye sordum.
"Hayır," dedi. “Bir yandan, mantıklı geliyor. Diğer yandan, kara gözlem var ve bu da dikkat çekmememiz gerektiğine işaret eder. Sana bunu söyleyen kim?"
"Mandor. Dara’nın bize söylemesi gerektiğini söylüyor."
"Bana söylemedi."
"Bunu duydun mu?" dedim Mandor’a.
"Evet. Artık fark etmez. İkiniz de gelin."
Diğer elini uzattı.
"Şimdi gitmemizi istiyor," dedim Jurt’e.
"Lanet olsun!" dedi Jurt sessizce ve yaklaştı.
Uzandım ve Jurt gelip omzumu tutarken Mandor’un elini yakaladım. İkimiz de öne adım attık ve Thelbane’in zemin katındaki şık, parlak ana salona geldik. Siyah, gri, yosun yeşili, koyu kırmızı bir yerdi, avizeleri sarkıtlara benziyordu, duvarlarda ateş heykelleri vardı, arkalarında pullu hayvan derileri asılıydı, havada su küreleri süzülüyordu, içlerinde yaratıklar yüzüyordu. Burası asiller, akrabalar saraylılarla doluydu ve hepsi salonun ortasındaki katafalkı çevresinde bir alev tarlası gibi dolanıyorlardı. Mandor bize bir şey söylerken gong sesi yine duyuldu.
Titreşimler sönünceye kadar bekledi, sonra yine konuştu.
"Dedim ki, Dara henüz gelmedi. Gidip saygılarınızı sunun ve Bances alaydaki yerinizi göstersin."

Katafalka doğru bir göz attığımda Tmer ve Tubble'ın yakınlarda olduğunu gördüm. Tmer Bances ile konuşuyordu, Tubble ise sırtı bize dönük biriyle. Aklıma korkunç bir düşünce geldi.

"Bu alayın," diye sordum, "güvenlik durumu nedir?"

Mandor gülümsedi.

"Oradaki gruba karışmış birkaç muhafız var," dedi "ve yolda daha fazlası bulunuyor. Birileri sizi her saniye izliyor olacak."

Duyup duymadığını görmek için Jurt'e baktım. Başını salladı.

"Teşekkürler."

Alçak sesle bir dizi küfür sıralayarak, peşimde Jurt, tabuta doğru ilerledim. Bir kopya üretmek için aklıma gelen tek yol Desen'i benim yerimi alacak bir hayalet göndermeye ikna etmekti. Ama Logrus onun yansıttığı enerjileri hemen fark ederdi. Ve öylesine terk edip gitsem, yokluğum yalnızca fark edilmekle kalmaz, muhtemelen takip edilirdim. Özellikle Dara toplantı istedikten sonra, bizzat Logrus tarafından. Sonra Logrus'un dengeyi yeniden sağlama çabasını engellemeye gittiğim öğrenilirdi ve Bok Koyu'nu besleyen ırmaklar zalim ve tehlikeli yerlerdir. Vazgeçilmez olduğumu düşünme hatasına düşmeyecektim.

"Bu işi nasıl yapacağız, Merlin?" dedi Jurt yumuşak sesle, ağır ağır ilerleyen kuyruğun sonunu bulduğumuzda.

Gong yine duyuldu, avizeleri titretti.

"Nasıl yapabiliriz, bilmiyorum," diye yanıt verdim. "Umabileceğim en iyi şey yürürken mesaj iletmenin bir yolunu bulmak."

"Buradan Koz Kartı ile yapılamaz," diye yanıt verdi. "Eh, belki mükemmel koşullar altında olabilir," diye değiştirdi, "ama bunca dikkat dağıtıcı şey arasında değil."

Bu konuda işime yarayacak bir büyü, bir gönderi, bir aracı düşünmeye çalıştım. Hayalet ideal olurdu. Elbette, Heykel Salonu'nun uzamsal asimetrilerini keşfetmeye gitmişti. Bu onu uzun zaman meşgul ederdi.

"Oraya oldukça hızlı gidebilirim," diye gönüllü oldu Jurt, "ve zaman farkı sayesinde kimse fark etmeden dönebilirim."

"Ve Kashfa'da, bunu söyleyebileceğin yalnızca iki kişi tanıyorsun," dedim. "Luke ve Coral. Biz birbirimizi öldürmeye çalışırken ikisi de kilisedeydi ve Luke'un babasının kılıcını çaldın. Aslında, adam seni görür görmez öldürmeye çalışır, kadın da yardım çığlıkları atmaya başlar."

Kuyruk biraz ilerledi.

"O zaman yardım istemem," dedi.

"Hı hı," dedim. “Zorlu olduğunu biliyorum, ama Hendrakeler profesyoneldir. Aynı zamanda, Coral’ın işbirliğine hiç açık olmayan bir kurban olacağını göreceksin."

"Sen büyücüsün," dedi Jurt. “Muhafızların kim olduğunu öğrenirsek, tüm alay boyunca bizi gördüklerini düşünmelerini sağlayacak bir büyü yapamaz mısın onlara? Sonra kayboluruz ve kimse anlamaz."

"Annemizin ya da ağabeyimizin muhafızların üzerine koruyucu büyüler yaptığını hissediyorum. Suikast için böylesine ideal bir zamanda, ben olsam yapardım. Buradaki güvenliği ben yönetiyor olsaydım, kimsenin adamlarımın kafasıyla uğraşmasını istemezdim."

Biraz daha ilerledik. Biraz yana eğilip boynumu uzattığım zaman, ihtişamlı giysiler içinde, göğsüne kırmızı-altın yılan konulmuş, alevden oluşturulmuş tabutunun içinde, ihtiyar Swayhill’in sıska iblis şeklini görebiliyordum. Oberon’un kadim düşmanı, sonunda ona katılmaya gidiyordu.

Yaklaşırken, aklıma bu soruna birden fazla yaklaşım olabileceği geldi. Belki de büyüsel açıdan deneyimsiz olanların yanında çok fazla zaman harcamıştım. Büyüye karşı büyü, çoklu karışık büyüler temelinde düşünmeyi bırakmıştım. Muhafızlar algılarıyla oynanmasına karşı korunuyorsa ne olmuş? Öyle olsun. Bunu aşmanın bir yolunu bul.

Gong yine duyuldu. Yankılar söndüğü zaman Jurt yaklaştı.

"Söylediğim şeylerden fazlası vardı," diye fısıldadı.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Sawall’da sana gelmemin bir sebebi de, korkmamdı," diye yanıt verdi.

"Neden?"

"Aralarından en az biri -Mandor ya da Dara- dengeden daha fazlasını istiyor, Logru için, Kaos için mutlak zafer istiyor. Buna gerçekten inanıyorum. Bunda sadece rol oynamak istemediğim gibi, olmasını da istemiyorum. Artık Gölge’yi ziyaret edebiliyorum ve yok olduğunu görmek istemiyorum. İki tarafın da zafer kazanmasını istemiyorum. Desen’in mutlak kontrolü de aynı ölçüde kötü olacaktır."

"İkisinden birinin bunu gerçekten istediğinden nasıl emin olabiliyorsun?"

"Daha önce Brand’le denediler, değil mi? O tüm düzeni yok etmek için yola çıkmıştı."

"Hayır," dedim. “Eski düzeni yok etmeyi, sonra yerine kendisininkini geçirmeyi planlıyordu. O bir devrimciydi, anarşist değil. Yarattığı Kaos’un içinde yeni bir Desen çizecekti. Kendi Desen’i, ama yine de gerçek bir Desen."

"Aldatıldı. Öyle bir şeyi başaramazdı."

"Deneyinceye kadar bilmesinin yolu yoktu ve fırsatı olmadı."

"Her durumda, korkarım birisi gerçekliğin fişini çekecek. Bu kaçırma gerçekleşirse, o yönde büyük bir adım olacak. Yokluğumuzu gizlemek için bir yol bulamazsan, bence yine de gidip şansımızı denemeliyiz."

"Henüz olmaz," dedim. “Bekle. Bir şey düşünüyorum. Bu kulağa nasıl geliyor? Muhafızları bulup halüsinasyon görmelerini sağlamayacağım. Bunun yerine, bir dönüşüm yapacağım.

Başka iki kişinin bizim gibi görünmesine sebep olacağım. Ben bunu yapar yapmaz sen bizi buradan nakledeceksin. Herkes onları biz sanacak; gidip işimize bakacağız ve gerekirse buraya döneceğiz."

"Sen yap, ben bizi buradan uzaklaştırayım."

"Tamam, önümüzdeki iki adama yapacağım. Bitirir bitirmez böyle işaret edeceğim," dedim, sol elimi omuz seviyesinden bel seviyesine indirerek" ve birimiz bir şey düşürmüş gibi ikimiz birden eğileceğiz. Sonra sen bizi nakledeceksin."

"Hazır olacağım."

Çubuklu bir dönüşüm büyüsü yapmamı kolaylaştırdı. Nesne bir büyü işlemcisi gibiydi. İki son ürünü verdim ve bir anda bin varyasyon yaparak son ürünü verdi. Klasik şekilde yapılsa uzun zamanımı alacak iki büyü. Onları asarken elimi kaldırdım ve yüzüğün Gölge’de hükmettiği sayısız güç kaynağından birine uzandım. Yapılara enerji verdim, değişimin başlamasını izledim, elimi indirdim ve öne eğildim.

Ardından bir anlık yükseklik korkusu geldi ve doğrulduğum zaman Jurt’un dairesindeydik. Güldüm ve Jurt omzuma bir şaplak attı.

Sonra hemen insan şekline ve giysilerine burunduk. Bu iş biter bitmez kolumu yine yakaladı ve bizi Ateş Kapısı’na nakletti. Bir an sonra, tekrar sıçradık ve bu sefer yeşil bir gökyüzü altındaki mavi vadiye bakan bir dağ zirvesine. Sonra bir kez daha, yıldızlarını giyen ya da çıkaran bir gökyüzü altında, derin bir geçidin üzerindeki yüksek bir köprüye.

"Tamam, şimdi," dedi ve çiyle ve muhtemelen bir fırtınanın kalıntılarıyla ıslanmış gri bir duvarın tepesinde duruyorduk.

Bulutlar doğuda alevleniyordu. Güneyde hafif bir esinti vardı.

Bu, Luke'un Kashfa'daki başkenti olan Jidrash'ın en içindeki bölgeyi çevreleyen duvardı. Altımızda dört dev bina -saray ve Meydan'ın karşısındaki Tekboynuz Tapınağı dahil ve bir dizi daha küçük bina vardı. Durduğumuz yerin çaprazında, Gryll'in beni kraliçeyle randevumdan alıp götürdüğü (ne kadar zaman geçmişti?) sarayın kanadı duruyordu. Sarmaşık tabakasının içinde, penceremizin kırık kepenklerini bile çıkartabiliyordum.

"Orada," dedim, işaret ederek. “Onu en son orada görmüştüm."

Göz açıp kapayıncaya kadar odanın içinde duruyorduk ve içerideki tek canlı bizlerdik. Ortalık düzeltilmiş, yatak yapılmıştı. Koz Kartlarımı çıkardım ve Coral'ınkini seçtim. Soğuyana kadar baktım, varlığını hissettim ve uzandım.

Oradaydı, ama değildi. İnsanın rüyada ya da sarhoşlukta karşılaştığı bağlantısız varlıktı. Elimi kartın üzerinden geçirdim ve kararsız iletişimi kırdım.

"Ne oldu?" diye sordu Jurt.

"Sanırım uyuşturucu verilmiş," diye yanıt verdim.

"O zaman çoktan ele geçirmişler gibi görünüyor," dedi.

"Onu o durumda takip etmenin yolu var mı?"

"Yan binada ve ilaç almış da olabilir," dedim. “Ben yanından ayrılırken iyi değildi."

"Şimdi ne olacak?"

"Her durumda, Luke ile konuşmalıyız," dedim, kartını arayarak.

Kartı açar açmaz ona ulaştım.

"Merlin! Ne cehennemdesin?" diye sordu.

"Saraydaysan, yan odada," dedim.

Yatak kenarı olduğunu fark ettiğim yerden doğruldu, uzun kollu, yeşil bir gömlek alıp giydi ve yara koleksiyonunu örttü.

Yatakta, yanında birini gördüğümü sandım. O tarafa bir şeyler mırıldandı, ama işitemedim.

"Konuşmalıyız," dedi, elini pas rengi saçlarından geçirerek.

"Beni yanına al."

"Tamam," dedim. “Ama ilk önce, kardeşim Jurt'un burada olduğunu bilsen iyi olur."

"Babamın kılıcı yanında mı?"

"Ah! Hayır."

"Sanırım onu şimdi öldürmem," dedi, gömleğini kemerine sokuşturarak. Aniden elini uzattı. Tuttum. Öne adım attı ve aramıza katıldı.

Bölüm 8

Luke bana sırıttı, Jurt’e kaşlarını çattı.

"Nerelerdeydin?" diye sordu.

"Kaos Sarayları’nda," diye yanıtladım. “Swayhill’in ölümü üzerine buradan çağrıldım. Cenaze sürüyor. Coral’ın tehlikede olduğunu öğrenince gizlice kaçtık."

"Artık bunu biliyorum," dedi Luke. “O gitti. Kaçırıldı, sanırım."

"Bu ne zaman oldu?"

"Tahminime göre, önceki gece. Sen bu konuda ne biliyorsun?"

Jurt’e bir göz attım. “Zaman farkı," dedi.

"Desen ve Logrus arasında süren oyunda birkaç puan alma fırsatı veriyordu," diye açıkladım. “Bu yüzden peşine Kaos’un ajanları gönderildi. Ama onu sağlam istiyorlar. Ona dokunmayacaklardır."

"Onu niçin istiyorlar?"

"Hüküm Mücevheri anatomisinin bir parçası olduğundan, Thelbane Kraliçesi olmaya özellikle uygun olduğunu düşünüyorlar."

"Yeni kral kim olacak?"

Aniden yüzüm kızardı.

"Şey, peşine takılan insanların aklında bu iş için ben varım," diye yanıt verdim.

"Hey, tebrikler!" dedi. “Artık bu kadar çok eğlenen tek kişi ben olmayacağım."

"Ne demek istiyorsun?"

"Krallık işi hiçbir boka değmez, dostum. Keşke baştan bu işin içine çekilmeseydim. Herkes zamanının bir parçasını istiyor ve onlar istemediği zaman, yine de birileri nerede olduğunu bilmek zorunda."

"Lanet olsun, daha yeni taç giydin. Biraz durulması için bir şans ver."

"'Yeni mi? Bir aydan fazla oldu!"

"Zaman farkı," diye tekrarladı Jurt.

"Hadi gelin. Size birer fincan kahve ısmarlayayım," dedi Luke. "Burada kahve var mı?"

"İçmem şart, dostum. Bu taraftan." Bizi kapıdan çıkardı, sola döndü ve merdivenden aşağı indirdi.

"Sen odada hükmetmek ve Coral'ın arzu edilen kraliçe olması hakkında konuşurken, aklıma komik bir şey geldi," dedi. Burada kral ben olduğuma göre, evliliği hemen iptal ettirebilirim. Şimdi, sen kraliçen olarak Coral'ı istiyorsun, ben de Amber ile Altın Halka Anlaşması'nı yapmak istiyorum. Sanırım herkesi mutlu edecek bir yol biliyorum."

"Bundan daha karmaşık, Luke. Ben işi istemiyorum ve Saraylar'daki akrabalarım Coral'ı ele geçirirse bizler için çok kötü olur. Son zamanlarda çok şey öğrendim."

"Mesela?" dedi Luke, sarayın arkasına giden patikaya açılan bir kapıyı iterek.

Jurt'e bir göz attım.

"O da korkuyor," dedim. "Bu yüzden bugünlerde can ciğer kuzu sarmasıyız."

Jurt başını salladı.

"Brand'in Saraylardan kaynaklanan bir plana kurban gitmiş olması mümkün," dedi, "orada hâlâ canlı olan bir fikrin parçası olarak."

"Kahvaltı etsek daha iyi olacak," dedi Luke. "Arkaya dolaşıp mutfağa gidelim."

Bahçedeki patikada onu takip ettik.

Ve gün çevremizde aydınlanırken yedik ve konuştuk. Luke Coral'ın Koz Kartını tekrar denemem için ısrar etti, denedim ve sonuç aynı oldu. Sonra küfretti, başını salladı ve "Zamanlamanız oldukça iyi. Onu yakalayan adamların batıya doğru siyah bir yoldan gittikleri raporlandı."

"Mantıklı geliyor," dedim.

"Henüz Saraylar'a ulaşamadıklarını düşünmek için sebebim var."

"Öyle mi?"

"Sizlerin kullandığı o kara yolların yabancılar için tehlikeli olduğunu anlıyorum," dedi. "Ama bundan kalanları size gösterebilirim. Artık siyah bir patika, aslında. Onu takip etmek istiyorum, ama o kadar uzun süre uzaklaşabileceğimi sanmıyorum. Bir de, beni yoldan korumanın bir yolu var mı?"

"Üzerinde yolculuk ederken yanımızda bulunman yeterli," dedi Jurt.

Ayağa kalktım. Aşçı ve iki bulaşıkçı bize doğru baktı.

"Tanışmanı istediğim biri var, Luke," dedim ona. "Hemen şimdi."

"Neden olmasın?" dedi ayağa kalkarak. "Nerede?"

"Yürüyüşe çıkalım," dedim.

"Elbette."
Kalktık, hizmetkarların kapısına yöneldik.
"Demek, gönüllü bir suç ortağı ya da büyülü bir saatli bomba olarak, annem babamın Amber’i ele geçirmeye -ve sonuçta dünyayı değiştirmeye- yönelmesine sebep olmuş olabilir," dedi Luke.
"Eh, onun da annene temiz ellerle gelmediğini anlıyorum," dedim.
"Doğru, ama başlangıçta planlarının ne kadar girift olduğunu merak ediyorum," diye yüksek sesle düşündü Luke. “Bir aydır işittiğim en neşe verici şey bu."
Sarayın yanı boyunca uzanan küçük, üstü örtülü bir yürüyüş yoluna çıktık. Luke durdu ve çevresine bakındı.
"Nerede o?" diye sordu.
"Burada değil," dedim. “Kralı kaçırdığımı söyleyecek tanıklar olmayan bir çıkış yeri arıyordum yalnızca."
"Nereye gidiyoruz, Merlin?" diye sordu Jurt, ben çubuklunun merkezinden bir sarmal döndürür, on altı değişik güç kaynağından enerji çekerken.
"Güzel fikir. Kaçır gitsin," diyordu Luke, Jurt ile birlikte sarmala yakalanırken.
Yüzüğü, kendimi Amber’den Kashfa’ya naklederken kullandığım gibi kullandım ve hedefi imgeden çok anılarımla oluşturdum. Ama bu sefer üç kişiydik ve gidilecek uzun, çok uzun bir yol vardı.
"Senin için bir anlaşma önerim var," dedim.
Bu, kaleydoskopa adım atmak ve 120 derecelik kübist kırılmalar ve yeniden birleştirmelerden geçmek gibiydi. Sonra diğer yanda, tepesi sislerin arasında kaybolmuş yüksek bir ağacın altında, radyosunda Renbourn’un “Dokuz Kız"ı çalan '57 model, beyaz kırmızı bir Chevy’nin yakınında çıktık.
Luke’un hayaleti ön koltuktan çıktı ve orijinaline baktı. Luke da bakışlarına karşılık verdi.
"Selam," dedim. “Birbirinizle tanışın. Gerçi tanıştırılmaya ihtiyacınız yok. Ortak çok noktanız var."
Jurt Desen’e baktı.
"Bu babamın düzenlemesi," dedim.
"Bunu tahmin edebilirdim," dedi Jurt. “Ama burada ne yapıyoruz?"

"Bir fikrim var. Ama Corwin’in de burada olacağını ve konuyu onunla tartışabileceğimi düşünmüştüm."

"Geldi ve yine gitti," dedi buraya ait olan Luke, beni duyarak.

"Not bıraktı mı, ya da ne zaman döneceğini söyledi mi?"

"Hayır."

"Lanet olsun! Bak, bir süre önce söylenen bir şey, siz Luke'ların bir süreliğine yer değiştirmek isteyebileceğinizi düşündürdü. Eğer bu Desen gitmene izin vermek için ikna edilebilirse."

Hayaleti buralardayken Luke demeye devam etmeye karar verdiğim Luke aniden neşelendi. İşleri karıştırmamak için kopyasına Rinaldo demeye karar verdim.

"Bu hiç kimsenin kaçırmaması gereken bir deneyim," dedi.

"O zaman neden ondan uzaklaşmak için can atıyorsun?" diye yanıt verdi Rinaldo.

"Merle’nin Coral’ı bulmasına yardım etmek için," dedi Luke. “Kaçırıldı da."

"Gerçekten mi? Kim kaçırdı?"

"Kaos’un ajanları."

"Hm." Rinaldo adımlamaya başladı. “Tamam, bu konuda benden daha fazla şey biliyorsun," dedi sonunda. “Eğer Corwin kısa süre sonra gelirse ve Desen bana izin verirse, elimden gelen her şekilde yardım ederim."

"Biz beklerken iz soğuyacak," dedi Luke.

"Anlamıyorsun," dedi Rinaldo. “Burada yapılacak bir işim var ve bırakıp gidemem. Bir yerlerde kral olmak için bile. Burada yaptığım şey daha önemli."

Luke bana baktı.

"Haklı," dedim. “O Desen’in koruyucusu. Diğer yandan, kimse Coral’ı incitmeyecek. Neden Jurt ve ben birkaç dakikalığına Saraylar’a kaçıp, cenazenin nasıl ilerlediğine bakmıyoruz? Biz oradayken Corwin gelebilir. Eminim siz ikiniz konuşacak bir sürü şey bulabilirsiniz."

"Siz gidin," dedi Luke bana.

"Evet," dedi Rinaldo. “Neler yapıyorduk, merak ettim."

Jurt’e baktım, başını salladı. Gidip yanında durdum.

"Direksiyona geçme sırası sende," dedim.

"Kısa süre sonra döneriz," dedim, ilk sıçrayış için solarken.

...Ve böylece Sawall Yolları'na döndük, iblis şekillerimizin üzerine kırmızı giysilerimizi geçirdik. Jurt bizi cenaze partisine götürmeden önce, iki benzerimizin yanında yürümemek için yüzlerimizi de değiştirdim.

Thelbane boştu. Ama dışarıyı kontrol ettiğimizde alayı meydanın dörtte birini geçmiş, durmuş ve kargaşa içinde bulduk.

"Eyvah!" dedi Jurt. “Ne yapmalıyım?"

"Bizi oraya götür," dedim ona.

Birkaç dakika sonra, kalabalığın eteklerindeydik. Swayhill'in alev alev tabutu yere indirilmiş, yanına bir muhafız dikilmişti. Dikkatim onun sağında, belki altı metre ötedeki bir gürültüler düğümüne çekildi. Bağrışlar vardı, yerde bir şey yatıyordu ve iki iblis şekli başkaları tarafından sıkı sıkı tutuluyordu. İki iblisin Jurt ve bana benzeyenler olduğunu görünce midem sıkıştı, İkisi de bir şeylere itiraz ediyordu.

Kalabalığı ittirerek ilerlerken büyülerimi çektim ve ikisinin kendi görüntülerine dönmesini sağladım. Bu olurken, en yakından duyulanı “Size söylemiştim," gibi olan daha fazla bağrışma oldu. Buna karşılık olarak, Mandor olduğunu fark ettiğim kişi, “Evet, onlar!" dedi. O iki şekille yerdeki şeyin arasında duruyordu.

"Bu bir hileydi!" dedi Mandor. “Dikkat dağıtmak için bir şey! Onları bırakın!"

Jurt ile beni maskeleyen büyüyü bırakmak için doğru zaman olduğuna karar verdim. Muhteşem kargaşa!

Biraz sonra Mandor beni gördü ve yaklaşmamı işaret etti.

Sağımdaki Jurt'un tanıdığı biriyle konuşmayı bıraktığını gördüm.

"Merlin!" dedi, yaklaşır yaklaşmaz. “Bu konuda ne biliyorsun?"

"Hiçbir şey," dedim. “Jurt'le arkalardaydık. Ne olduğunu bile bilmiyorum."

"Birisi iki güvenlik muhafızına senin ve Jurt'un görüntülerini vermiş. Suikastçı saldırırken kargaşa yaratmak için olduğu açık. Muhafız oldukları konusunda ısrar ederek öne koşmuşlar. Ama olmadıkları görülüyordu. Akıllıca özellikle de sen ve Jurt onların kara gözlem listesindeyken."

"Anlıyorum," diye onayladım, bir katilin kaçmasına yardım mı ettiğimi merak ederek sordum. “Kim vuruldu?"

"Tmer, çok profesyonel bir hançer darbesiyle," diye açıkladı sol gözkapağı seğirerek. Hafif bir göz kırpma mı? Ya anlamı? “Ve bir anda ölmüş."

Pelerinlerinden sedye yapan dört kişi cesedi kaldırdı. Onlar birkaç adım yürüdükten sonra, ötelerinde bir başka düğüm gördüm.

Şaşkın ifademi gören Mandor arkasına baktı.

"Daha fazla güvenlik," dedi. “Tubble’ın çevresini alıyorlar. Sanırım şimdilik buradan çıkarılmasını isteyeceğim. Sen ve Jurt’ün de. Daha sonra tapınağa gelebilirsiniz. Orada daha fazla güvenlik olmasını sağlayacağım."

"Tamam," dedim. “Dara burada mı?"

Çevresine bakındı.

"Onu görmedim. Bilmiyorum da. Gitseniz iyi olacak."

Başımı salladım. Dönerken, sağımda yarı tanıdık bir yüz gördüm. Uzun boylu, kara gözlüydü, rengarenk bir mücevher sarmalından sallanan çiçeksi bir şekle dönüşüyordu. İsmini daha önce de hatırlamaya çalışmış, ama başaramamıştım. Ama onu görünce tekrar aklıma geldi. Yaklaştım.

"Bir süreliğine gitmem gerek," dedim. “Ama merhaba dernek istedim, Gilva."

"Hatırlıyorsun. Merak etmiştim."

"Elbette."

"Nasılsın, Merlin?"

İçimi çektim. Gülümserken kürklü, yarı insan bir katılık kazandı.

"Ben de," dedi. “Bütün bunlar halledilince memnun olacağım."

"Evet. Dinle, seni görmek istiyorum. Pek çok sebebim var. Hangi zaman iyi olur?"

"Şey, cenazeden sonra dilediğin an, sanırım. Konu ne?"

"Şimdi zamanım yok. Mandor sinirli sinirli bakıyor. Daha sonra görüşürüz."

"Evet, Görüşürüz, Merlin."

Jurt’un yanına seğirttim ve dirseğini yakaladım.

"Gitmemiz emredildi," dedim. “Güvenlik açısından."

"Tamam." Konuştuğu adama döndü. “Teşekkürler. Daha sonra görüşürüz," dedi ona.

Dünya kayıp gitti. Yeni bir tanesi belirdi: Jurt’un dairesi.

Giysilerimiz her yere saçılmıştı.

"Bizim için iyi zamanlama. Tmer için kötü," dedi.

"Doğru."

"İki numara olmak nasıl bir his?" diye sordu, bir kez daha değiştirirken - hem giysilerimizi, hem şeklimizi.

"Senin sıranı da ilerletiyor," dedim.
"Onun senin adına öldüğünü hissediyorum, ağabey, benim değil."
"Umarım öyle değildir," dedim.
Kahkaha attı.
"Sen ve Tubble arasında bir şey."
"Öyle olsaydı, çoktan ölmüş olurdum," dedim. “Eğer haklıysan, aslında Sawall ile Chanicut arasında."
"Komik olmaz mıydı, Merlin, sırf şu anda en güvenli yer olduğu için peşinden dolaşıyorsam?" diye sordu. “Eminim bizim muhafızlarımız ve suikastçılarımız Chanicut’ınkilerden daha iyidir. Ya bekliyorsam ve son çabamı Tubble’ın yoldan çekileceği zamana saklıyorsam? Sonra, sen bana güvenirken, sırtını bana dönersin ve Taht!"
Ona baktım. Gülümsüyordu, ama aynı zamanda beni inceliyor gibiydi.
Şaka yapar gibi, “Sorun değil, senin olsun," demek üzereydim. Ama o sırada merak ettim: Şaka bile olsa, ikimiz arasında seçim yapmak gerekse... Tek seçenek biz isek, bu koşullar altında tahta geçeceğim birden aklıma geldi. Onu yarı yolun ötesinde karşılamaya ve kuşku duyduğum halde kuşkusuzmuş gibi davranmaya karar vermiştim. Ama elimde değildi. Onca gönül alıcı konuşmasına ve görünürdeki işbirliğine rağmen, ömür boyu süren bir alışkanlığı kırmak kolay değildir. Ona zorunlu olduğumdan daha fazla güvenmeye ikna edemiyordum kendimi.
"Bunu Logrus’a söyle," dedim.
Yüzünde bir korku ifadesi belirdi -gözleri irileşti, bakışları yere kaydı, sırtı hafifçe kamburlaştı- sonra, “Onunla gerçekten anlaştınız, değil mi?" diye sordu.
"Bir anlaşma var gibi, ama yalnızca tek yönlü," dedim.
"Ne demek istiyorsun?"
"Hiçbir tarafın dünyamızı mahvetmesine yardım etmeyeceğim."
"Logrus’a kazık atmaya hazırmışsın gibi görünüyor."
Parmağımı dudaklarıma götürdüm.
"Amber kanın yüzünden olmalı," dedi sonra. “Hepsinin biraz deli olduğunu duymuştum."
"Belki de öyledir," dedim.
"Babanın yapacağı bir şey gibi geliyor kulağa."
"Onun hakkında ne biliyorsun?"
"Bilirsin, herkesin en sevdiği bir Amber hikayesi vardır."

"Burada kimse bana birini anlatmadı."
"Elbette anlatmaz -düşününce."
"Yarım kan olmam yüzünden falan mı?" dedim.
Omuzlarını silkti. Sonra, “Eh, evet."
Çizmelerimi çektim.
"O yeni Desen’le her ne yapıyorsan," dedi, “herhalde eskisini çok mutlu etmeyecek."
"Kuşkusuz haklısın," diye onayladım.
"Yani Logrus peşine düştüğünde korumak için ona koşamayacaksın."
"Sanırım hayır."
"...Ve ikisi de peşine düşerse, yenisi onlara karşı direnemeyecek."
"Sence herhangi bir şey için bir araya gelirler mi?"
"Bilmesi güç. Vahşi bir oyun oynuyorsun. Umarım ne yaptığını biliyorsundur."
"Ben de," dedim, ayağa kalkarak. “Benim sıram."
Çubukluyu daha önce hiç denemediğim bir düzeye çevirdim ve bizi oraya tek sıçrayışta götürdüm.
Luke ve Rinaldo hâlâ konuşuyorlardı. Onları giysilerinden ayırt edebiliyordum. Corwin görünürlerde yoktu.
Biz belirince ikisi de el salladı.
"Saraylar’da her şey nasıl?" diye sordu Luke.
"Karışık," diye yanıt verdi Jurt. “Ne kadardır yoktuk?"
"Altı saat, sanırım," diye yanıt verdi Rinaldo.
"Corwin’den haber yok mu?"
"Yok," dedi Luke. “Ama bu arada, birbirimizle epey şey hallettik. Rinaldo buradaki Desen’le iletişime geçti. Corwin döner dönmez onu serbest bırakacak ve onu beslemeye devam edecek."
"Bu konuda..." dedi Jurt.
"Evet?" diye sordu Rinaldo.
"Siz gidip cam gözlü hanımefendiyi bulurken ben burada kalıp Rinaldo’nun işini devralabilirim."
"Neden?" diye sordu Rinaldo.
"Çünkü ikiniz birlikte daha iyi iş çıkarırsınız ve ben de kendimi çok yerde hissedeceğimden daha güvende hissederim."
"Bunun kabul edilebilir olup olmadığını görmem gerek," dedi Rinaldo.
"Bak bakalım," dedi Jurt.

Desen’e doğru yürüdü. Babamın döndüğünü görmeyi umarak sisi her yönde araştırdım. Jurt arabayı ve “Los Animales"ten bir Bruce Dunlap parçası çalmakta olduğu radyoyu inceledi.

"Baban geri gelip benden görevi devralırsa," dedi Jurt, “cenazeye dönüp, sen orada değilsen senin için bahaneler sunarım. Sen geri dönersen ve ben yoksam, sen de aynısını yap. Tamam mı?"

"Evet," dedim, aramızda sis kümeleri yükselirken. “Ve hangimiz önce serbest kalırsa ve söyleyecek bir şeyi olursa..."

"Evet," diye kabul etti. “Sen beni aramazsan ben seni aramaya gelirim."

"Saraylar’dayken kılıcımı almamışsındır, değil mi?" diye sordu Luke.

"Zamanım olmadı," diye yanıt verdi Jurt.

"Bir sonraki gidişinde, zaman ayırmanı dilerim."

"Tamam, tamam," dedi Jurt.

Rinaldo Desen’den uzaklaştı ve yanımıza döndü.

"İşe alındın," dedi Jurt’e. “Benimle gel. Sana göstermek istediğim bir kaynak var. Ve erzak deposu ve silahlar."

Luke döndü ve onların solumuza yönelmesini izledi.

"Üzgünüm," dedi yumuşak sesle, “ama ona hâlâ güvenmiyorum."

"Üzülme. Ben de güvenmiyorum. Onu çok uzun zamandır tanıyorum. Ama şu anda birbirimize güvenmek için, uzun zamandır olmadığı kadar iyi sebeplerimiz var."

"Bu Desen’in yerini öğrenmesine izin vermenin ve sonra onu Desen’le yalnız bırakmanın iyi bir fikir olup olmadığını merak ediyorum."

"Desen’in ne yaptığını bildiğinden ve kendine bakabileceğinden eminim."

İki parmağını kaldırarak çaprazladı.

"Kopyama ihtiyacım olmasaydı buna karşı çıkardım," dedi.

Döndükleri zaman, aniden dj’in bariton sesi geldi ve “Akla yakın, zamanlama her şeydir. Yol koşulları iyi. Yolculuk etmek için güzel bir gün," dedi. Ardından, bir zamanlar Random’ın çaldığını duyduğumdan emin olduğum bir davul solo başladı.

"Şu andan itibaren görev senin," dedi Rinaldo Jurt’e. Bize başını salladı. “Ne zaman isterseniz."

Çubukluyla bizi aldım ve Kashfa’ya götürdüm. Jidrash’ta alaca karanlıktı ve daha önce kardeşimle birlikte geldiğimiz aynı duvarın tepesindeydik.

"Ve demek sonunda," dedi Rinaldo, kasabaya bakarak.

"Evet," diye karşılık verdi Luke. “Tamamen senin bir süreliğine." Sonra, “Merle, bizi daireme sıçratmaya ne dersin?"

Yüzümü bulutların turuncuya dönüştüğü batıya çevirdim, çoğunun mor mor asılı durduğu yukarıya baktım.

"Bunu yapmadan önce, Luke," dedim, “kalan gün ışığını kullanarak o kara yola bakmak istiyorum."

Başını salladı.

"Güzel fikir. Tamam, bizi şuraya götür."

İşareti güneybatıdaki tepelik bir araziyi gösteriyordu. Hepimizi oraya çubukladım ve böylece bu eylem için ihtiyaç duyduğumu düşündüğüm bir fiil yaratmış oldum. Kaos’un gücü böyledir işte.

Küçük bir tepeye vardığımızda, uzak yamacına doğru Luke’u takip ettik.

"Bu taraftan," dedi.

Uzun gölgeler çevremizi almıştı, ama onların loşluğuyla Saraylar’dan gelen yolculuk ipliğinin siyahlığı arasında fark vardır.

"Tam buradaydı," dedi Luke sonunda, iki kayanın arasındaki bir yere geldiğimizde.

O tarafa ilerledim, ama özel bir şey hissetmedim.

"Burası olduğundan emin misin?" diye sordum.

"Evet."

On, yirmi adım daha ilerledim.

"Eğer gerçekten buradaydıysa, artık kaybolmuş," dedim ona. “Elbette... acaba ne kadardır uzaktaydık."

Luke parmaklarını şıklattı.

"Zamanlama," dedi. “Bizi daireme götür."

Güne bir veda öpücüğü verdik, önden bir kol gönderdim ve karanlık duvarda yolumuzu açtım. Daha önce Coral ile birlikte işgal ettiğimiz odaya adım attık.

"Yeterince yakın mı?" diye sordum. “Odalarının nerede olduğundan emin değilim."

"Gelin," dedi ve bizi dışarı, sola, merdivene götürdü. “Mevcut uzmana danışma zamanı. Merle, bu adamın görüntüsü hakkında bir şeyler yap, olmaz mı? İyi bir şeyin çok fazla görünmesi yorumlara yol açabilir."

Kolaydı ve ilk defa birini evdeki büyük Oberon portresine benzetiyordum.

Luke içeri girmeden önce kapıyı çaldı. Öteden bir yerden, tanıdık bir ses ismini söyledi.

"Yanımda bazı dostlar var," dedi.

"İçeri getir," dedi ses.

Luke kapıyı açtı ve denileni yaptı.

"İkiniz de Nayda'yı tanıyorsunuz," dedi Luke. "Nayda, bu benim kopyam. Birlikteyken ona Rinaldo, bana Luke diyelim. Merle ve ben kız kardeşini aramaya gittiğimizde buradaki işlerimi yürütecek."

Nayda'nın şaşkın bakışına karşılık olarak Rinaldo'yu eski haline getirdim.

Kızın üzerinde siyah pantolon ve zümrüt rengi bir bluz vardı ve saçları aynı renk yeşil bir eşarpla arkada bağlanmıştı. Bizi selamlarken gülümsedi. Bana bakarken parmak ucunu hafifçe, neredeyse kayıtsız bir şekilde dudaklarına dokundurdu.

Hemen başımı salladım.

"Umarım Amber'de yaşadığın talihsizlikleri unutmuşsundur," dedim. "Elbette, kötü bir zamanda oradaydın."

"Elbette," diye karşılık verdi. "Tamamen iyileştim, teşekkür ederim. Sorman çok nazikçe. Ve daha sonra yol gösterdiğin için de teşekkürler. Son iki gündür Luke'u alıp götüren sendin, anladığım kadarıyla."

"Gerçekten o kadar oldu mu?" dedim.

"Oldu, bayım."

"Bunun için üzgünüm, hayatım," dedi Luke, kadının elini sıkıp, gözlerine uzun uzun bakarak.

"Bu izin neden solduğunu açıklar," dedim.

Rinaldo Nayda'nın elini tuttu ve süslü bir selam vererek öptü.

"Tanıdığım o küçük kızın bu kadar değişmiş olması şaşırtıcı," dedi.

"Öyle mi?"

"Luke'un görünüşüne ek olarak anılarını da paylaşıyorum," diye açıkladı.

"Sende insanca olmayan bir şey olduğunu anlamıştım," dedi Nayda. "Seni ateş kanlı bir adam olarak görüyorum."

"Peki bunu nasıl görüyor olabilirsin?" diye sordu Rinaldo.

"Kendine has yöntemleri var," dedi Luke ama ben daha çok kız kardeşiyle psişik bir bağı olduğunu düşünmüştüm. Görünüşe göre dahası varmış."

Nayda başını salladı.

"Bahsi geçmişken, umarım bunu, Coral’ı bulmamız için kullanabilirsin," diye devam etti Luke. “İz yok oldu ve bir uyuşturucu ya da büyü, Koz Kartı iletişimini engelliyor. Yardımına ihtiyacımız olacak."

"Evet," diye yanıt verdi Nayda, “ama şu anda tehlikede değil."

"Güzel," dedi Luke. “Bu durumda, yiyecek ısmarlayacağım ve bu yakışıklı adama bugünlerde Kashfa’da neler olup bittiğini anlatacağım."

"Luke," dedim. “Benim cenazenin kalanına katılmak üzere Saraylar’a dönmem için ideal bir zaman gibi görünüyor."

"Ne kadar sürer, Merle?"

"Bilmiyorum," diye yanıt verdim.

"Herhalde yarın sabaha kadar dönmüş olursun."

"Ben de öyle düşünüyorum. Ama dönmezsem ne olacak?"

"Sen olmadan aramaya başlamamız gerektiğini hissediyorum."

"Ama ilk önce bana ulaşmaya çalış."

"Elbette. Daha sonra görüşürüz."

Uzam pelerinime sarındım ve Kashfa’yı silkeleyip attım.

Tekrar açtığım zaman, Jurt’un Sawall’daki odasındaydım.

Gerindim, esnedim. Yalnız olduğumdan emin olmak için hızla odada göz gezdirdim. Pelerinimi çıkarıp yatağın üzerine attım. Gömleğimin düğmelerini çözerken odayı adımlaya başladım.

Dur. Bu da neydi? Aynı zamanda, nerede?

Birkaç adım geri yürüdüm. Küçük kardeşimin odasında hiç o kadar zaman harcamamıştım, ama hissettiğim şeyi hatırlardım.

Duvarla, koyu renk, neredeyse siyah ahşaptan bir dolabın oluşturduğu köşede bir masa ve bir sandalye vardı. Sandalyenin üzerinde diz çöküp masanın üzerinden uzandığım zaman onu hissedebiliyordum. Bir yolun varlığı, taşımaya yetecek kadar güçlü değil, ama. Yani...

Sağa kaydım, dolabı açtım. Elbette, içeride olmalıydı. Ne kadar süre önce Jurt’un bunu yerleştirdiğini merak ettim. Aynı zamanda, odayı bu şekilde karıştırdığım için kendimi tuhaf hissediyordum. Yine de, bir sürü üzüntü ve rahatsızlık için Jurt’un bana borcu vardı. Birkaç sır ve biraz işbirliği defteri temizlemiyordu. Henüz ona güvenmeyi öğrenmemiştim ve bana tuzak hazırlıyor olması mümkündü. Görgü kuralları, diye karar verdim, basiret adına feda edilebilir. Giysileri kenara ittim, dolabın arkasına giden yolu açtım.

Artık kuvvetle hissedebiliyordum. Giysileri son bir kez itmem, arkayı çabucak karıştırmam sonucunda, odağını buldum. Beni götürmesine izin verdim.

Öne çekiş gerçekleşince, arkamdaki giysilerin baskısı beni hafifçe itti. Bu, artı birinin (bizzat Jurt mü?) beceriksiz bir gölgeustalığı işi çıkarmış ve sonuç olarak zemin düzeyleri arasında uyumsuzluğa yol açmış olması, hedefe vardığımda yere düşmenle sebep oldu.

En azından, keskin kazıklarla ya da asitle dolu bir çukura düşmemiştim. Ya da açlıktan ölmek üzere bir yaratığın inine.

Hayır, yeşil taş döşeli bir zemindi ve düşerken kendimi toparladım. Ve çevremde titreşen ışıktan, bir sürü mumun yanmakta olduğunu tahmin ettim.

Başımı kaldırmadan önce hepsinin yeşil olacağını biliyordum.

Yanılmamıştım da. Ne bu, ne de başka şeyler hakkında.

Burası babama adanan yere benziyordu, mumlardan daha parlak bir ışık kaynağı olan bir kemer vardı. Ama buradaki sunağın üzerinde resim yoktu. Bunda, içinde bir sürü yeşil ve biraz kırmızı olan vitraylı bir pencere vardı.

Konusu Brand idi.

Ayağa kalktım ve odayı aştım. Üzerinde, kınından birkaç santim çekilmiş, Werewindle yatıyordu.

Uzandım ve kılıcı kavradım, ilk dürtüm, durumu düzeltmek amacıyla onu Luke'a vermek için yanımda götürmek olmuştu. Sonra tereddüt ettim. Bu cenazede takabileceğim bir şey değildi. Onu şimdi alsam, başka bir yere saklamak zorunda kalacaktım ve şu anda zaten çok iyi saklanmış durumdaydı. Ama düşünürken elimi üzerinde tuttum. Grayswandir'in verdiğine benzer bir güç hissi veriyordu, ama daha aydınlık, daha az trajik, daha az düşünmeye zorlayıcıydı. İronik. Bir kahraman için ideal kılıç gibi görünüyordu.

Çevreme bakındım. Solumdaki kitap kürsüsünde bir kitap, arkamda, yerde beş köşeli bir yıldız vardı ve yeşilin farklı tonlarında işlenmişti. Havada bir koku vardı. Yeni söndürülmüş odun ateşi gibi. Duvarda bir delik açsam ne bulacağımı merak ettim. Bu küçük mabet bir dağın tepesinde miydi? Bir gölün altında mıydı? Yeraltında mıydı? Yoksa gökyüzünde bir yerde süzülüyor muydu?

Neyi temsil ediyordu? Dini bir şeye benziyordu. Ve Benedict, Corwin ve Brand'e adanmış olanları biliyordum. Bazı yurttaşlarım ve akrabalarım

onlara hayranlık ve saygı mı duyuyordu? Yoksa daha kötücül bir şeye adanmış gizli mabetler miydi bunlar?

Elimi Werewindle'dan çektim, beş köşeli yıldıza yaklaştım.

Logrus imgem uğursuz hiçbir şeye işaret etmedi, fakat çubukluyla derin bir tarama uzun zaman önce yok edilmiş büyülü bir işlemin kalıntılarını buldu. Ama izler, nasıl bir şey olduğunu anlamama izin vermeyecek kadar solmuştu. Bunu daha fazla araştırmam ve daha berrak bir resim çıkarmam mümkün görünse de, aynı zamanda böyle bir işlemin gerektireceği zamana sahip olmadığımın da farkındaydım.

Gönülsüzce yolun bulunduğu yere çekildim. Bu yerler ilgili kişileri etkilemek için mi kullanılmıştı?

Başımı iki yana salladım. Bunun çözümünü başka bir güne bırakacaktım. Yolu buldum ve kendimi ona teslim ettim.

Dönüşümde de sendeledim.

Bir elimle çerçeveyi, diğeriyle bir giysiyi yakalayarak düşmekten kurtuldum, doğruldum ve dışarı adım attım. Sonra giysileri yerlerine kaydırdım ve kapakları kapattım.

Hemen soyundum, bir yandan da şeklimi değiştirdim ve bir kez daha yas giysilerime burundum. Çubuklunun yakınlarında bir eylem hissettim ve ilk kez onun şeklini değiştirmek ve parmağımın değişimine uyum sağlamak için pek çok kaynaktan enerji çektiğini gördüm. Bunu daha önce de defalarca yaptığı açıktı, ama süreci ilk kez fark ediyordum. Bu ilgi çekiciydi, aletin, isteğim dışında, kendi iradesiyle eyleme geçebildiğini gösteriyordu.

Aslında bu nesnenin ne olduğunu, nereden geldiğini bilmiyordum. Yanımda tutuyordum, çünkü büyük bir güç kaynağı ve artık korktuğum Logrus'un kullanımına karşı iyi bir alternatif gibi görünüyordu. Ama parmağıma iyi oturmak için şekil değiştirmesini izlerken kuşku duydum. Ya bir şekilde, tam da yanlış anda bana saldıracak bir bubi tuzağıysa?

Yüzüğü birkaç kez parmağımda döndürdüm. Zihnimle içine girdim, ama bunun boş bir çaba olduğunu biliyordum. Her hattın kaynağına gitmek, yolda gizli büyüler var mı, diye kontrol etmek yüzyıllar alırdı. Bu bir İsviçre saatinin içine girmek gibiydi. Özel imalat. Tasarımının güzelliği ve yaratımına harcanan emek karşısında etkilenmiştim. Kolayca, bir dizi koşula karşılık verecek gizli emirler içeriyor olabilirdi. Yine de henüz uygunsuz bir şey yapmamıştı. Ve alternatifi Logrus'u kullanmaktı. İnsanın

tanımadığı şeytanı tercih etmesi konusunda gerçek bir örnek olduğu aklıma geldi.

Homurdanarak giysilerimi düzelttim, dikkatimi Yılan Tapınağı'na odakladım, çubukludan beni girişine götürmesini istedim. Ondan hiç kuşku duymamışım gibi, onda paranoyaya yol açacak yeni bir şey aramamışım gibi, hızla ve kibarca bunu gerçekleştirdi.

Ve bir süre orada, Çukur'a açılan Kenar'da, Dünyanın Sonundaki Meydan'ın dış kenarında bulunan Yılan Katedrali'nde, donmuş alevlerden kapıların dışında güzel bir günde insanın, evrenin yaratılışını ya da sonunu izleyebileceği yerde hiçbir şey yapmadan bekledim ve taç yaprakları gibi katlanan ve açılan uzayda yıldızların kaynaşmasını seyrettim; sanki hayatım değişmek üzereymiş gibi, düşüncelerim California'ya, okula, Güneşpatlaması'nda Luke, Gail ve Julia ile yelken açmamıza, savaşın sonuna yakın babamla oturmamıza, Villa Bayle ile Amberin doğusundaki bağların arasında at binmemize, Coral'a şehri gösterdiğim rüzgarlı akşamüstüne, o günkü tuhaf olaylara döndü. Dönüp pullu elimi kaldırdım, ötesindeki Thelbane kulesine baktım ve "içimdeki otlaklarda, ne doğuda ne batıda, savaşmaktan vazgeçmiyorlar," diye düşündüm. Ne süreyle, ne süreyle...? Duygusallık hamle yaptığında her zamanki gibi ironi üçe karşı bir favoridir.

Tekrar dönerek, Kaos Kralı'nın son anlarını görmek için içeri girdim.

Bölüm 9

Aşağı, aşağı, yığına doğru, dışkı yığınının içine, zamanın ve uzamın sonlarına açılan pencereye, sonda hiçbir şeyin görülmeyeceği yere gittim, asla sönmemiş sonsuz alevlerden duvarların arasına, bedenlerimden birinin içinde, Madde Ağacına Asılı Yılanın Kitabı'nı okuyan sese doğru yürüdüm ve sonunda karanlığın önündeki mağaraya ulaştım. Gittikçe genişleyen, kırmızı giysilere bürünmüş yas tutanlardan oluşan yarım daireler, okuyucuya ve yanında durduğu muazzam katafalka bakıyordu. İçinde, yas tutanların bıraktığı kırmızı çiçeklerle yarı yarıya kaplanmış olan Swayhill açıkça görülebiliyordu, birkaç adım arkalarında, Çukur'un önünde kırmızı mumlar titreşiyordu. Herkes mağaranın en gerisinde duran, Yılanın Yüksek Rahibi Amblerashlı Bances'i dinliyordu. Sözleri sanki yanımda telaffuz ediliyormuş gibi duyuluyordu, çünkü Kaos'un akustiği iyidir. Boş bir yayda, arkasına bakan herkesin beni fark edebileceği bir yere oturdum ve tanıdık yüzler aradım, Dara, Mandor ve Tubble'ın ön sırada oturduğunu gördüm, bu, zamanı geldiğinde Bances'in tabutu kenardan sonsuzluğa kaydırmasına yardım edeceklerini gösteriyordu ve bölünmüş yüreğimde bundan önce katıldığım son cenazeyi hatırladım. Amber'de, denizin yanında, Caine'in cenazesi ve yine Bloom'u ve zihnin bu gibi durumlarda nasıl gezindiğini düşündüm.

Çevremi araştırdım. Jurt görünürlerde yoktu. Hendrakeli Gilva birkaç sıra önümdeydi. Bakışlarımı Kenar'ın ötesindeki derin karanlığa kaydırdım. Sanki dışarıya değil aşağıya doğru bakıyor gibiydim. Bu mekanda böyle terimlerin gerçekten anlamı varsa. Zaman zaman, oradan oraya fırlayan ışık noktaları ve yuvarlanan yığınlar seçebiliyordum. Bunlar bir süre benim için bir tür Rorschach görevi gördü ve karanlık kelebekler, bulutlar, yüz çiftleri manzarası önünde yarı sızdım. Dalgınlığımı neyin bozduğunu merak ederek doğrulup oturdum.

Sessizlikti. Bances okumayı bitirmişti.

Öne eğilip Gilva'ya bir şeyler fısıldamak üzereyken Bances Uğurlama'ya başladı. Uygun karşılıkların hepsini hatırladığımı keşfedince şaşırdım.

İlahi kabarır, odaklanırken, Mandor, Dara ve Tubble'ın ayağa kalktığını gördüm. Öne ilerlediler, tabutun yanındaki Bances'e katıldılar. Dara ve

Mandor ayakucunda, Tubble ve Bances başucunda. Yardımcılar bölmelerinden kalktılar ve mumları söndürmeye başladılar. Sonunda Kenar’da, Bances’in arkasındaki tek büyük mum kalmıştı. Bu noktada hepimiz ayağa kalktık.

İlahi sona erdiğinde, alev mozaiklerinin iki yandaki duvarda titreşen ürkütücü ebedi ışıkları, aşağıdaki hareketleri sezmeme yetecek kadar aydınlık veriyordu.

Dört şekil hafifçe eğildi, tahminime göre tabutun kulplarını tuttular. Sonra doğrularak kenara doğru ilerlediler. Bir yardımcı öne çıktı ve onlar geçerken son mumun yanında durdu.

Swayhill’in cesedi Kaos’a gönderilirken söndürmeye hazırlandı.

Yarım düzine adım kaldı... Üç... İki...

Bances ve Tubble kenarda diz çöktüler, tabutu taştaki bir oyuğa yerleştirdiler, bu arada Bances son bir ayin cümlesi söyledi, Dara ve Mandor ayakta kaldı.

Dua bitti, bir küfür işittim. Mandor öne atılır gibi oldu. Dara yana doğru sendeledi. Tabut yere düşerken bir klank sesi duydum. Yardımcının eli çoktan hareket etmeye başlamıştı ve mum o anda söndü. Bunu, tabut öne kayarken bir sürtünme sesi, daha fazla küfür ve Kenardan çekilen gölgeli bir şekil takip etti...

Sonra bir feıyat işitildi. Şişman bir siluet düştü ve yok oldu. Feryat azaldı, azaldı, azaldı...

Sol yumruğumu kaldırdım, çubuklunun, bir köpük pipetinin kabarcık yaratması gibi, beyaz ışıktan bir küre yaratmasını sağladım. Yukarıda süzülmesi için bıraktığım zaman yaklaşık bir metre çapındaydı. Aniden ortalık anlamsız konuşmalarla doldu. Başka büyücüler benimle beraber en sevdikleri aydınlatmaları yarattıklarından, tapınak şimdi düzinelerce ışık kaynağı tarafından aşırı aydınlatılmıştı.

Gözlerimi kıstığım zaman Bances, Mandor ve Dara’nın, Kenar’ın yakınında konuşmakta olduklarını gördüm. Tubble ve Swayhill’in cesedi artık aramızda değildi.

Diğer yas tutanlar çoktan harekete geçmişlerdi. Buradaki zamanımın oldukça kısıtlı olduğunu fark ederek ben de harekete geçtim.

Boş sıranın üzerinden atladım, sağa kaydım ve Gilva’nın hâlâ insan omzuna dokundum.

"Merlin!" dedi, hemen dönerek. “Tubble- düştü- değil mi?"

"Öyle göründüğü kesin," dedim.
"Şimdi ne olacak?"
"Gitmek zorundayım," dedim, “hemen."
"Neden?"
"Birisi birazdan taht sırasını düşünmeye başlayacak ve korumaya boğulacağım," dedim. “Şu anda buna izin veremem."
"Neden?"
"Açıklayacak zaman yok. Ama seninle konuşmak istiyorum. Seni şimdi ödünç alabilir miyim?"
Çevremizde dolananlar vardı.
"Elbette efendim," dedi. Görünüşe göre o da tahta çıkma sırasını düşünmüştü.
"Kes şunu," dedim, çubuklunun yaydığı enerji sarmalları bizi yakaladı ve uzağa taşıdı.
Metal ağaç ormanına çıktık ve Gilva kolumu tutup çevresine bakındı.
"Lordum, burası neresi?" diye sordu.
"Söylemesem daha iyi," diye yanıt verdim, “biraz sonra sebebini anlayacaksın. Seninle son konuştuğumda tek bir sorum vardı. Ama şimdi iki tane var ve burası hem sorularımdan birinde rol oynuyor, hem de çoğunlukla boş oluyor."
"Sorun," dedi, bana dönerek. “Yardım etmeye çalışırım. Ama eğer önemliyse, yanıtlayacak en iyi kişi-"
"Evet, önemli. Ama Belissa’dan randevu alacak zamanım yok. Babam Corwin’le ilgili."
"Evet?"
"Desendüşüşü Savaşı’nda Hendrakeli Borel’i öldüren oydu."
"Ben de öyle biliyorum," dedi.
"Savaştan sonra, Anlaşma üzerinde çalışmak için buraya, Saraylar’a gelen kraliyet ekibine katıldı."
"Evet," dedi kız. “Bunu biliyorum,"
"Bundan kısa süre sonra kayboldu ve kimse nereye gittiğini bilmiyor. Bir süre, ölmüş olduğunu düşündüm. Ama daha sonra, hayatta olduğuna ve bir yere kapatılmış bulunduğuna dair işaretler aldım. Bana bu konuda bir şeyler söyleyebilir misin?"
Hızla sırtını döndü.
"İma ettiğinizi düşündüğüm şeylere alındım," dedi.

"Üzgünüm," dedim, “ama sormak zorundayım."

"Bizimki onurlu bir Ev’dir," dedi. “Savaşın sonuçlarını kabul ederiz. Savaş bittiği zaman, her şeyi arkamızda bırakırız."

"Özür dilerim," dedim. “Akrabayız, biliyorsun, annemin tarafından."

"Evet, biliyorum," dedi dönerek. “Bu kadar mı, Prens Merlin?"

"Evet," diye yanıt verdim. “Seni nereye göndereyim?"

Bir süre sessiz kaldı, sonra, “İki soru var demiştiniz," dedi.

"Unut gitsin. İkincisi hakkında fikrimi değiştirdim."

Tekrar döndü.

"Neden? Neden unutayım? Ailemin onurunu koruduğum için mi?"

"Hayır, sana inandığım için."

"Ve?"

"Bir fikir edinmek için başkasını rahatsız edeceğim."

"Tehlikeli olduğunu ve bana sormamaya karar verdiğinizi mi kastediyorsunuz?"

"Onu anlamıyorum, bu yüzden tehlikeli olabilir."

"Beni yine gücendirmek mi istiyorsunuz?"

"Tanrı korusun!"

"Bana sorunuzu sorun."

"Göstermek zorundayım."

"Gösterin."

"Bir ağaca tırmanmayı gerektirse bile mi?"

"Ne gerekirse."

"Beni takip et."

Onu ağaca götürdüm ve tırmandık. Mevcut şeklimde son derece kolay bir şeydi. Gilva tam arkamdaydı.

"Orada bir yol var," dedim. “Beni götürmesine izin vereceğim. Yana kaymam için birkaç saniye ver."

Biraz daha tırmandım ve nakledildim. Yana adım attım ve hızla küçük mabede göz gezdirdim. Hiçbir şey değişmemiş gibiydi.

Sonra Gilva yanımda belirdi. Sertçe nefes aldığını duydum.

"Ah, tanrım!" dedi.

"Neye baktığımı biliyorum," dedim, “ama ne gördüğümü bilmiyorum. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Bu bir mabet," dedi, “Amber’in kraliyet ailesinden birinin ruhuna adanmış."

"Evet, babam Corwin," diye onayladım. “İşte baktığım bu. Ama ne görüyorum? Neden Saraylarda böyle bir şey olsun?"

Ağır ağır ilerledi, babamın sunağını inceledi.

"Sana söylesem de olur, diye ekledim, “dönüşümden beri gördüğüm ilk mabet değil."

Uzandı ve Grayswandir’in kabzasına dokundu. Sunağın altını araştırarak bir mum demeti buldu. Gümüş bir tanesini çekti, bir dizi şamdandan birinin yuvasına geçirdi, başka bir tanesinden yaktı ve Grayswandir’in yanına koydu. Bunu yaparken bir şeyler mırıldandı, ama sözcükleri ayırt edemedim.

Tekrar bana döndüğü zaman gülümsüyordu.

"İkimiz de burada büyüdük," dedim. “Nasıl oluyor da sen bütün bunları bilirken ben bilmiyorum?"

"Yanıt çok basit, Lordum," dedi. “Siz savaştan hemen sonra başka topraklarda eğitim görmek için ayrıldınız. Bu siz yokken olan bir şeyin işareti."

Uzandı, kolumu tuttu ve bir sıraya götürdü.

"Kimse savaşı kaybedeceğimizi düşünmüyordu," dedi, "ama Amber’in dikkate değer bir rakip olacağı uzun zamandır konuşuluyordu." Oturduk. “Daha sonra, savaşa yol açan politikalar ve onu izleyen anlaşma üzerine büyük çalkantılar çıktı," diye devam etti. “Ama hiçbir Ev ya da grup kraliyet koalisyonunu indirmeyi umut edemezdi. Kenar Lordlarının ne kadar muhafazakar olduklarını bilirsiniz. Taht’a karşı bir çoğunluk toplamak için çok, çok daha fazlası gerekirdi. Bunun yerine, rahatsızlıkları bir başka şekil aldı. Savaştan kalan Amber andaçları üzerine canlı bir ticaret doğdu. İnsanlar fatihlerimize hayranlık beslemeye başladı. Amber’in kraliyet ailesinin biyografileri çok iyi satmaya başladı. Kült gibi bir şey şekillendi. Buna benzer, erdemleri birilerine cazip gelen Amberlilere adanmış özel mabetler belirdi."

Yüzümü inceleyerek durdu.

"Çok fazla din kokuyordu," diye devam etti sonra “ve hatırlanamayacak kadar uzun süredir Saraylar’daki tek önemli din Yılanın Yolu olmuştur. Bu yüzden Svvayhill, açık siyasi sebeplerden, Amber kültünü sapkınca ilan ederek yasakladı. Bunun bir hata olduğu anlaşıldı. Hiçbir şey yapmasaydı çabucak geçecekti. Aslında bilmiyorum, elbette. Ama yasaklamak onu yeraltına itti, insanlar onu başkaldırının bir simgesi gibi görerek ciddiye

almaya başladı. Evler arasında kaç tane kült mabedi vardı, bilmiyorum, ama bunun öyle olduğu açık."

"Büyüleyici bir sosyolojik olgu," dedim “ve sizin kült figürünüz Benedict."

Güldü.

"Bunu tahmin etmek güç değil," dedi.

"Aslında, mabedi bana ağabeyim Mandor tasvir etti. Hendrakelerdeki bir partide yanlışlıkla, ne olduğunu bilmeden girdiğini iddia etti."

Kıkırdadı.

"Sizi sınıyor olmalı," dedi. “Uzun süredir bu uygulama herkesçe biliniyordu. Ve onun da kültist olduğunu biliyorum."

"Gerçekten mi? Bunu nereden biliyorsun?"

"Eski günlerde, yasaklanmadan önce saklamıyordu."

"Peki kişisel hamisi kim olabilir?" dedim.

"Prenses Fiona," diye yanıt verdi.

Gittikçe daha merak uyandırıcı oluyor...

"Ona adanmış mabedini gördün mü?" diye sordum.

"Evet. Yasaktan önce, kraliyet politikasından hoşnut kalmadığın zaman dostların için bir tören düzenlemek genel bir uygulamaydı."

"Ya yasaktan sonra?"

"Herkes mabetlerini yok ettiğini ilan etti. Ama sanırım çoğu gizli yerlere aktarıldı."

"Ya dostlar için tören düzenleme uygulaması?"

"Herhalde bahsettiğiniz dostun ne kadar yakın olduğuna bakar. Amber kültünün ne kadar organize olduğunu bilmiyorum." Geniş bir el hareketi yaptı. “Ama böyle bir yer yasadışı. Nerede olduğumuzu bilmemem iyi bir şey."

"Sanırım öyle," dedim. “Ya kült figürüyle gerçek şey arasındaki ilişki? Mandor’un Fiona’dan gerçekten hoşlandığını söyleyebilirim. Onunla tanıştı ve ben oradaydım, gördüm. Tanıdığını başka biri azizine ait bir şeyi çaldı ve mabedinde saklıyor. Ve bu..." ayağa kalktım, sunağa yaklaştım ve Corwin’in kılıcını aldım. “ gerçek şey. Grayswandir’i yakından gördüm, dokundum, elimde tuttum. Bu o. Ama varmaya çalıştığım şey, babam yok ve onu gördüğüm son seferde kılıcını takıyordu. Azizini tutsak etmek bu kültün ilkelerine uygun mu?"

"Böyle bir şeyi hiç duymadım," dedi. “Ama neden olmasın, bilmiyorum. Saygı gösterilen aslında o kişinin ruhu. Kişinin tutsak edilmemesi için sebep yok."

"Ya da öldürülmesi."

"Ya da öldürülmesi," diye kabul etti.

"O zaman bunlar ne kadar büyüleyici olursa olsun," dedim, sunağa sırtımı dönerek, “aslında babamı bulmama yardım etmiyor."

Karanlık ve aydınlık döşeme taşlarının üzerinde, bir Kafkas halısı tarzında stilize Amber Desen’ini aşarak yanına döndüm.

Sağımda, uzak uçta Kaos deseni vardı.

"Kılıcın burada olmasını sorumlu kişiye sormalısınız," dedi, ayağa kalkarak.

"Sorumlu olduğuna inandığım kişiye sordum bile. Yanıtı tatminkar değildi."

Onu ağaca giden yola götürmek için kolunu tuttum ve aniden çok yakınımda duruyordu.

"Bir sonraki kralımıza her şekilde hizmet etmek isterim," dedi. “Normalde Ev’imiz adına konuşamasam da, Hendrake’in sorumlu kişiye baskı uygulamanıza yardım edeceğinden eminim."

"Teşekkürler," dedim ve kucaklaştık. Pulları serindi. Sivri dişleri insan kulağımı parçalardı, ama iblis şeklindeyken yalnızca küçük bir ısırıktı. “Bu konuda yardıma ihtiyacım olursa seninle yine konuşurum."

"Her durumda konuşun benimle."

Bir süreliğine sarılmak ve birisinin sana sarılması güzeldi ve biz de bunu yaptık. Ta ki yolun yakınında bir gölge kımıltısı görünceye kadar.

"Merlin Effendiss."

"Glait!"

"Evetss. Bu tarafa geldiğinissi gördüm. İnssan veya ibliss biçiminde, küçük ya da büyük, ssissi tanıyorum."

"Merlin, bu ne?" diye sordu Gilva.

"Eski bir dost," dedim. “Glait, Gilva ile tanış."

"Memnun oldumss. Birinin yaklaştığını haber vermek için geldimss."

"Kim?"

"Prensess Dara."

"Ah, tarınm!" dedi Gilva.

"Nerede olduğumuzu tahmin ettin," dedim ona. “Kendine sakla."

"Kelleme değer veririm, Lordum. Şimdi ne yapacağız?"

"Glait, bana gel," dedim, diz çöküp kolumu uzatarak.

Yaratık koluma aktı ve rahat bir pozisyon buldu. Ayağa kalktım ve diğer kolumla Gilva'yı tuttum. İrademi çubukluya aktardım.

Sonra tereddüt ettim.

Ne cehennemde olduğumuzu bilmiyordum. Gerçekte, fiziksel olarak, coğrafi olarak. Bir yol sizi yan kapıya da gönderebilir, başlangıç noktasından binlerce kilometre öteye, ya da Gölge'de bir yere de. Yolu kullanmazsak çubuklunun nerede olduğumuzu anlaması ve sonra geri dönüş yolunu bulması zaman alacaktı. Aşırı uzun, bundan emindim.

Onu bizi görünmez yapmak için kullanabilirdim. Ama annemin büyücü duyarlılığının görselin ötesindeki düzeyde varlığımızı fark edeceğinden korkuyordum.

En yakın duvara döndüm ve çubuklunun güç hatlarından biri üzerinde, duyularımı ötesine uzattım. Su altında, bir lav denizi üzerinde ya da bataklıkta değildik. Ormanlık bir alan gibiydi.

Bu yüzden duvara doğru yürüdüm ve oraya vardığımızda hepimizi içinden geçirdim.

Birkaç adım sonra, gölgeli bir korulukta, arkama baktım ve altından şarkılar gelmeyen çimenli bir yamaç gördüm. Mavi bir gökyüzü altındaydık ve turuncu güneş zirvesine yaklaşıyordu.

Çevremizde kuş ve böcek sesleri vardı.

"İlik!" diye bağırdı Glait, kolumdan çözüldü ve otların arasında kayboldu.

"Fazla oyalanma!" diye tısladım, sesimi alçak tutmaya çalışarak ve Gilva'yı tepeden uzaklaştırdım.

"Merlin," dedi, "öğrendiğim şeyler beni korkuttu."

"Sen kimseye söylemezsen ben de söylemem," dedim. "Dilersen, seni cenazeye geri göndermeden önce anılarını silebilirim."

"Hayır, bırakın kalsınlar. Daha fazlasının olmasını dilerdim."

"Yerimizi öğrenip, yokluğun hissedilmeden seni geri göndereceğim."

"Dostunuz avlanırken beklerim."

Tmer ve Tubble'ın bu ölümlü ebedi sarmaldan kayıp gitmesi üzerine, "...belki sizi bir daha göremem," diye devam etmesini bekliyordum. Ama hayır, o ciddi, iyi terbiye görmüş savaşçı bir kızdı -daha sonra enli kılıcının

kabzasında otuzdan fazla çentik olduğunu öğrenecektim- ve olası müstakbel kralının huzurunda tatsız gerçekleri ifade etme dürtüsünü aşmıştı.

Glait uygun bir süre sonra geri döndüğünde, “Teşekkürler Gilva," dedim. “Şimdi seni cenazeye göndereceğim. Birileri bizi bir arada görmüş ve nerede olduğumu merak ediyorlarsa onlara saklandığımı söyle."

"Saklanacak bir yere ihtiyacınız varsa..."

"Belki daha sonra seninle konuşurum," dedim ve onu her şeyin kenarındaki tapınağa gönderdim.

"Güssel fare," dedi Glait, ben insan şekline bürünmeye başladığımda. (Benim için iblise dönüşmekten daha kolaydır.)

"Seni Sawall'ın heykel bahçesine göndermek istiyorum," dedim.

"Neden orassı, Merlin Effendi?"

"Bir süre beklemen ve zeka sahibi bir ışık halkası görüp göremeyeceğini anlaman için. Görürsen, ona Hayaletçark olarak hitap et ve bana gelmesini söyle."

"Sseni nerede aramassmı ssöyleyeyim?"

"Bunu bilmiyorum, ama bu tür şeylerde iyidir."

"O ssaman beni gönderss. Ve daha büyük bir şey sseni yemesse, bir gece gel ve hikayeni bana anlatss."

"Olur."

Yılanı ağacına geri asmak bir anlık işti. Ne zaman şaka yaptığından hiç emin olamıyordum, sürüngen mizah anlayışı epey tuhaftır.

Yeni giysiler çağırdım ve gri ve mor renklere burundum.

Sonra kendime uzun ve kısa kılıçlar getirttim.

Annemin mabedinde neyin peşinde olduğunu merak ediyordum, ama onu gözetlemeye çalışmamaya karar verdim. Çubukluyu kaldırdım ve bir süre baktım, sonra indirdim. Ne kadar zaman geçtiğinden ve Luke’un hâlâ orada olduğundan emin değilken kendimi Kashfa’ya naklettirmek işe yaramazdı.

Yas giysilerimde taşıdığım Koz Kartlarımı çektim ve kutularından çıkardım.

Luke’unkini seçtim, odaklandım. Fazla zaman geçmeden soğudu ve Luke’un varlığını hissettim.

"Evet?" dedi. “Sen misin, Merle?" O sırada imgesi yüzdü, değişti. At üzerinde olduğunu ve kısmen mahvolmuş, kısmen normal bir arazide ilerlediğini gösterdi.

"Evet," diye yanıt verdim. “Artık Kashfa’da olmadığını anlıyorum."

"Doğru," dedi. “Sen neredesin?"

"Gölge’de bir yerde. Ya sen?"

"Biliyorsam ne olayım," diye karşılık verdi. “Günlerdir bu kara yolu takip ediyoruz. Ben de ancak 'Gölge’de bir yerde,' diyebilirim."

"Ah, onu buldunuz mu?"

"Nayda buldu. Ben bir şey görmedim, ama o yol gösterdi. Bir süre sonra yolu görmeye başladım. Harika bir iz sürücü bu kız."

"Şimdi yanında mı?"

"Evet. Onlara yaklaştığımızı söylüyor."

"O zaman beni yanına alsan iyi olacak."

"Gel."

Elini uzattı. Uzandım, elini tuttum, bir adım attım, elini bıraktım, yanlarına yürümeye başladım. Arkada bir yük atı vardı.

Luke’un diğer yanında, at üstünde olan kıza, “Selam, Nayda!" diye seslendim. Onun sağ önünde, siyah bir at üzerinde iri bir şekil vardı.

Nayda gülümsedi.

"Merlin," dedi. “Merhaba."

"Merle’ye ne oldu?" dedim.

"Öyle istiyorsan."

Siyah atın üzerindeki şekil döndü ve bana baktı. Çubukludan refleksle fırlayan ölüm darbesini durdurdum. O kadar hızlı tepki vermişti ki, beni korkutmuştu. Aramızdaki hava bulanıklaştı, çarpışmadan kaçınmak için asfaltı kavrayan bir arabanın tiz gıcırtısıyla doldu.

İri yarı, sarışın bir orospu çocuğuydu ve üzerinde sarı bir gömlek, siyah pantolon, siyah çizmeler ve bir sürü keskin alet vardı. Tekboynuz’u parçalayan Aslan madalyonu geniş göğsünde sıçrıyordu. Onu her gördüğümde ya da adını duyduğumda, kötü işlerin peşindeydi ve bir seferinde Luke’u öldürmesine ramak kalmıştı. Bir paralı askerdi, Eregnor'dan gelen bir Robin Hood figürü ve Amber’in yeminli düşmanı, eski kral Oberon’un gayri meşru oğlu. Altın Halka’nın içinde kellesine ödül vaat edildiğini sanıyordum. Diğer yandan, o ve Luke yıllardır dosttu ve Luke adamın o kadar da kötü olmadığına yemin etmişti. O benim Dalt amcamdı ve aşırı hızlı hareket ederse, gerilen kaslarının gömleğini yırtacağını düşünüyordum.

"...Ve askeri danışmanım Dalt’ı hatırlıyorsun," dedi Luke.

"Hatırlıyorum," dedim.

Dalt aramızdaki siyah çizgilerin duman gibi solmasına baktı. Sonra gülümsedi, birazcık.

"Merlin," dedi, “Amber’in oğlu, Kaos Prensi, mezarımı kazan adam."

"Bu da ne?" diye sordu Luke.

"Küçük bir kişisel hamle," diye yanıt verdim. “İyi bir hafızan var, Dalt - yüzler için."

Güldü.

"Kendini kazan mezar gibi bir şeyi unutmak zor," dedi.

"Ama seninle kavgam yok, Merlin."

"Benim de seninle yok. Şimdilik," dedim.

Homurdandı, ben de homurdanarak karşılık verdim ve tanıştırılmışız saydım. Luke’a döndüm.

"Yol sizin için sorun yaratıyor mu?" diye sordum.

"Hayır," diye yanıt verdi. “Kara Yol hakkında işittiğim hikayelere hiç benzemiyor. Zaman zaman kasvetli görünüyor, ama bizi tehdit eden hiçbir şey çıkmadı." Aşağıya baktı ve güldü.

"Elbette, yalnızca birkaç metre genişliğinde," diye ekledi “ve şimdiye dek en geniş yeri burası."

"Yine de," dedim, duyularımı açıp Logrus görüşümle belirtileri inceleyerek. “Bir şeylerin tehdit etmesi gerektiğini düşünürdüm."

"Herhalde şanslıydık," dedi.

Nayda yine güldü ve kendimi aptal gibi hissettim. Bir *ty’iga*’nın varlığı, Düzen aleminde Kaos yolunun kötü etkilerini kuşkusuz benim varlığım kadar önleyecekti.

"Herhalde gerçekten de biraz şansımız varmış," dedim.

"Bir ata ihtiyacın olacak, Merle," dedi Luke.

"Sanırım haklısın," diye onayladım.

Logrus büyüsü kullanıp bulunduğum yere dikkat çekmekten korkuyordum. Ama çubuklunun benzer şekilde kullanılabileceğini çoktan öğrenmiştim ve iredemle içine girdim, uzandım, uzandım, bağlantı kurdum ve çağırdım...

"Birazdan gelir," dedim. “Kaçanlara yaklaştığımız hakkında bir şeyler mi söylemiştin?"

"Nayda öyle diyor," diye açıkladı. “Kız kardeşiyle şaşırtıcı bir uyumu var. Yolun kendisine karşı büyük bir duyarlılık bahsetmiyorum bile."

"İblisler hakkında da çok şey biliyor," diye ekledi.

"Ah, iblislerle karşılaşacak mıyız?" diye sordum Nayda'ya

"Coral'ı kaçıranlar Saraylar'dan iblis şeklindeki savaşçılardı," dedi. "İlerideki kuleye yönelmişler gibi görünüyor."

"Ne kadar uzakta?" diye sordum.

"Gölge'de, kestirmeden gittiğimiz için bilmesi güç," diye yanıt verdi.

Kararmış otlardan oluşan ve üzerine doğru sarkan her ağaçta ve çalıda aynı etkiyi yapan yol, şimdi tepelik bir arazide dolana dolana gidiyordu ve üzerine çıkıp indiğim zaman, her ayrılışımda daha sıcak geldiğini fark etmiştim. Kashfa çevresinde görünmezken, parlak ve daha burada bu noktaya erişmişti. Logrus'un bölgesine ne kadar girdiğimizin göstergesi.

Bir sonraki dönemecin biraz ötesinde, sağ taraftan bir kişneme duydum.

"Affedersiniz," dedim. "Teslimat zamanı" ve yoldan ayrıldım, oval yapraklı ağaçlardan oluşan koruluuğa girdim.

İleriden kişneme ve ayak vurma sesleri geliyordu, gölgeli patikada sese doğru yürüdüm.

"Bekle!" diye seslendi Luke. "Birbirimizden ayrılmamalıyız."

Ama koruluk oldukça yoğundu ve at üzerinde giren birinin ilerlemesi kolay olmayacaktı, bu yüzden, "Endişelenme!" diye seslendim ve ilerledim.

...Ve elbette, bunun için buradaydı.

Eyerlenmiş, gemlenmiş, dizginleri yoğun bitki örtüsüne takılmış, at dilinde küfrediyor, başını bir yandan diğerine sallıyor, ön ayağıyla toprağı eşeliyordu. Durdum ve bakakaldım.

Çevresinde oluşan değişimler yüzünden yarı çılgına dönmüş bir hayvanın sırtında Gölge'ye dalmaktansa, adidaslarımı çekip koşarak gitmeyi tercih edermiş görünümünü vermiş olabilirdim. Veya bisiklete binerek. Ya da pogo sopası üzerinde sıçrayarak.

Bu görünüm yanlış da olmazdı. Bu şeylere binmeyi bilmediğimden değildi. Aslında, özellikle onlardan hiç hoşlanmazdım. İtiraf etmeliyim, Julian'ın Morgenstern'i, Babamın Yıldız'ı, Benedict'in Glemdenning'i gibi harika atlardan birine hiç binmedim. Ömür, güç ve dayanıklılık açısından biz Amberliler çoğu gölge sakini karşısında neysek, onlarda ölümlü atlarla karşılaştırıldıklarında, öyledirler.

Çevreye bakındım, ama yaralı bir binici göremedim...

"Merlin!" diye seslendi Luke, ama benim dikkatim yakınımdaki şeye odaklanmıştı. Onu daha fazla sinirlendirmek istemediğimden ağır ağır yaklaştım. "İyi misin?"

Basit bir at siparişi vermiştim. Yol arkadaşlarıma ayak uydurabilmem için herhangi saman yakıtlı yaşlı bir şey işe yarardı.

Kendimi kesinlikle harika bir hayvana bakarken bulmuştum. Kapları gibi turuncu ve siyah çizgileri vardı. Bu haliyle, kırmızı ve siyah çizgileri olan Glemdenning'e benziyordu. Benedict'in atının nereden geldiğini bilmiyordum ve bunun büyülü bir yerden gelmesinden memnundum.

Ağır ağır ilerledim.

"Merle! Sorun mu var?"

Yanıt vermek için bağırıp zavallı hayvanı korkutmak istemiyordum. Elimi hafifçe boynuna koydum.

"Tamam," dedim. “Senden hoşlandım. Bunu çözeceğim ve dost olacağız, tamam mı?"

Dizginleri çözerken oyalandım, diğer elimle boynunu ve omuzlarını okşadım. Serbest kaldığı zaman dizginleri çekmeye çalışmadı, beni inceliyor gibiydi.

"Hadi gel," dedim, dizginleri alarak, “bu taraftan."

Onu geldiğim yönden götürürken, yol boyunca konuştum.

Koruluktan çıktığımızda ondan gerçekten hoşlandığımı fark ettim. O sırada, elinde kılıcı, Luke ile karşılaştım.

"Tanrım!" dedi. “Bu kadar uzun sürmesine şaşmamak gerek! Onu boyamak için oyalandın!"

"Beğendin mi?"

"Bundan kurtulmak istersen, sana iyi bir teklif yapabilirim."

"Ondan kurtulmak isteyeceğimi sanmıyorum," dedim.

"Adı ne?"

"Kaplan," dedim düşünmeden, sonra ata bindim.

Yola yöneldiğimiz zaman Dalt bile atıma zevke benzer bir şeyle baktı. Nayda uzandı ve siyah-turuncu yelesini okşadı.

"Şimdi zamanında yetişebiliriz," dedi, “acele edersek."

Ata bindim ve Kaplan'ı yola çıkardım. Babamın, kara yolun hayvanlar üzerinde nasıl ürkütücü etkileri olduğu hakkındaki hikayelerini hatırlayarak, tepki vermesini bekliyordum.

Ama onu rahatsız etmiş gibi görünmüyordu ve tutmakta olduğumu fark ettiğim nefesi verdim.

"Ne için zamanında?" diye sordum, hepimiz yerlerimizi alırken Luke başta, Dalt arkasında, sağda, Nayda yolun solunda, arkada, ben onun

sağında ve daha arkada.

"Kesin olarak bilemiyorum," dedi, “çünkü hâlâ uyuşturulmuş durumda. Ama artık hareket etmediğini biliyorum ve onu kaçıranların kuleye sığındığını ve yolun orada daha geniş olduğunu hissediyorum."

"Hm," dedim. “Bu yolun gittiğiniz mesafeye göre ne hızda genişlediğini fark etmiş olamazsınız, değil mi?"

"Ben edebiyattaydım," dedi gülümseyerek. “Unuttun mu?"

Sonra aniden döndü, Luke’un olduğu yere baktı. Hâlâ bir at boyu ilerideydi ve bakışları önündeydi ama biraz önce arkasına bakmıştı.

"Lanet olsun sana!" dedi Nayda yumuşak sesle. “Aynı anda ikinizle birden olmak okul hakkında düşünmeme sebep oluyor. Sonra bu şekilde konuşmaya başlıyorum."

"İngilizce," dedim.

"Bunu İngilizce mi söyledim?"

"Evet."

"Kahretsin! Bir daha yakalarsan bana yardım et, olmaz mı?"

"Elbette," dedim. “Dara’nın sana verdiği bir iş olmasına rağmen zevk alır gibiydin. Ve herhalde Berkeley’den derecesi olan tek *ty’iga* sensin."

"Evet, zevk aldım. Hanginiz kimdiniz, bilmediğim halde. Luke ve seninle, okulda geçirdiğim günler hayatımdaki en mutlu günlerdi. Yıllarca annelerinizin isimlerini öğrenmeye çalıştım, böylece kimin korunması gerektiğini bilecektim. Ama ikiniz de o kadar uyanıktınız ki."

"Genlerimizde var, herhalde," dedim. “Ben de Vinta Bayle olarak arkadaşlığından hoşlandım. Diğerleri olarak beni korumanı takdir ediyorum."

"Luke seni yıllık öldürme girişimlerine başladığı zaman acı çektim," dedi. “Eğer korumam gereken, Dara’nın oğlu o olsa fark etmiyor olmalıydı. Ama ediyordu. İkinizi de çok seviyordum. Tek bildiğim ikinizin de Amber kanından geldiğinizdi. İkinizin de zarar görmesini istemiyordum. En zoru sen gittiğin zamandı. Luke’un seni öldürmek için New Mexico dağlarına çektiğinden emindim. O sırada, aradığım kişinin sen olduğun yolunda güçlü kuşkularım vardı, ama emin değildim. Luke’a âşıktım, Dan Martinez’in bedenini ele geçirmiştim ve bir silah taşıyordum. Sizi her yerde takip etmeye çalıştım. Sana zarar vermeye kalkışırsa, beni kontrol eden *geasın* sevdiğim adamı vurmama sebep olacağını biliyordum."

"Yine de ilk önce sen ateş ettin. Biz yalnızca yolun kenarında durmuş konuşuyorduk. O kendini savunmak için ateş etti."

"Biliyorum. Ama her şey senin tehlike içinde olduğuna işaret eder gibiydi. Seni öldürmek için, ideal zamanda mükemmel bir yere götürmüştü."

"Hayır," dedim. “Senin atışın uzaktan geçti ve takip eden şey için kendini açıkta bıraktın."

"Ne demek istediğini anlamıyorum."

"Luke’u vurmak zorunda kalma sorununu, onun seni vurmasını sağlayarak çözdün."

"*Geas* altındayken bunu yapamazdım."

"Belki bilinçli olarak değil," dedim. “Bu yüzden *geasları* daha güçlü bir şey baskın çıktı."

"Buna gerçekten inanıyor musun?"

"Evet, ve artık itiraf edebilirsin. *Geastan* kurtuldun. Annem söyledi. Sen söyledin sanırım."

Başını salladı. “Ne zaman, nasıl çözüldüğünü tam olarak bilmiyorum," dedi. “Ama gitti. Gerçi tehdit edilsen seni yine de korurum. Senin ve Luke’un gerçekten dost olması güzel ve.."

"Ee, o zaman neden saklıyorsun?" diye sözünü kestim.

"Neden ona Gail olduğunu söylemiyorsun? Büyük bir sürpriz olur. Hoş bir şekilde."

"Anlamıyorsun," dedi. “Beni terk etti, unuttun mu? Şimdi bir şansım daha var. Eskiden olduğu gibi. Benden çok hoşlanıyor. 'Ben aslında terk ettiğin kızım,' dernekten korkuyorum. Onu, beni neden terk ettiğini düşünmeye götürebilir ve ilk seferinde haklı olduğuna karar vermesine sebep olabilir."

"Bu saçma," dedim. “Sana ne sebep gösterdi, bilmiyorum. Bana hiç anlatmadı. Yalnızca tartıştığınızı söyledi. Ama gösterdiği sebeplerin sahte olduğu muhakkak. Senden hoşlanıyordu, biliyorum. Seni aslında Amber’in oğullarından biri ve kötü bir iş için eve dönmek üzere olduğu için bıraktığından eminim. Resimde normal bir gölge kızı olduğunu düşündüğü biri için yer yoktu. Rolünü çok iyi oynadın."

"Sen Julia’yı bu yüzden mi terk ettin?" diye sordu.

"Hayır," dedim.

"Özür dilerim."

Konuşmaya başladığımızdan bu yana kara yolun otuz santim kadar genişlediğini fark ettim. O sırada bir matematik problemini çözmem gerekiyordu.

Bölüm 10

Böylece at sürdük. Bir şehir sokağında, korna sesleri arasında altı adım, kara yolumuzun kenarında patinaj izleri, yumuşak yeşil bir denizin kenarında, siyah bir kumsalda sekiz yüz metre, solumuzda kıpırdanan palmiyeler; kararmış bir kar tarlası; taştan bir köprünün altında, yolumuz ölü, kararmış bir ırmak yatağı; sonra bir ova; sonra yine orman ve Kaplan hiç ürkmedi, Dalt çizmeli ayağını savurup bir arabanın ön camını kırdığı, bir anteni büktüğü zaman bile.

Yol genişlemeye devam etti, üzerine ilk çıktığım zamana göre neredeyse iki kat genişti. Artık içinde daha fazla çıplak ağaç vardı, yolun bir iki metre ötesindeki aydınlık arkadaşlarının negatifleri gibi görünüyorlardı. Aydınlıktaki ağaçların yaprakları ve dalları düzenli olarak kıpırdanıyordu, ama hiç rüzgar hissetmiyorduk. Seslerde -bizim seslerimiz, atların toynakları- bir şekilde suskundu. Öğle ortası da olsa gece yarısı da defalarca dışına yaptığımız kısa gezintilere rağmen- yolumuz, birkaç adım önümüzde daimi, dalgalı bir alaca karanlık havası kazanmıştı. Kararmış ağaçlara ölü görünüşlü kuşlar tünemişti, ama bazen kıpırdıyor gibiydiler ve ara sıra kulağımıza gelen gaklama sesleri onlara ait olabilirdi.

Bir seferinde, sağımızda bir yangın belirdi; bir başkasında, solumuzdaki bir buzulun eteklerinden geçtik. Yolumuz genişlemeye devam ediyordu. Corwin’in tasvir ettiği, savaş zamanının 'Büyük Kara Yol’una hiç benzemiyordu, ama hepimizin yan yana at sürmesine yetecek kadar genişti.

"Luke," dedim bir süre sonra.

"Evet?" diye yanıt verdi solumdan. Nayda şimdi sağımda at sürüyordu ve Dalt da onun sağındaydı. “Ne oldu?"

"Ben kral olmak istemiyorum."

"Ben de," dedi. “Seni ne kadar zorluyorlar?"

"Korkarım dönersem beni yakalayıp tahta oturtacaklar. Önümdeki herkes aniden öldü. Planları beni tahta dikmek, Coral’la evlendirmek-"

"Hı hı," dedi “ve bu konuda iki sorum var. İlki, işe yarar mı?"

"Logrus yarayacağını düşünüyor, en azından bir süreliğine ki politika da böyle bir şey, zaten."

"İkincisi," dedi, “eğer o yer hakkında, benim Kashfa hakkında hissettiğim gibi hissediyorsan, elinden geliyorsa cehennemin dibine gitmesine izin vermeyeceksin. Senin kişisel olarak bedbaht olman pahasına. Ama tahtı istemiyorsun, bu yüzden alternatif bir çare düşünmüş olmalısın. Nedir?"

Yok aniden sola dönüp, yamaç yukarı yönelirken başımı salladım. Küçük ve karanlık bir şey yolumuzdan kaçtı.

"Bir düşüncem var. Tam bir fikir bile değil," dedim “ve onu babamla tartışmak istiyorum."

"Zor iş," dedi. “Hayatta olduğundan emin misin?"

"Kısa süre önce onunla konuştum. Kısa bir sohbet. Bir yerlerde tutsak edilmiş. Kesin olarak bildiğim tek şey Saraylar’ın yakınlarında olduğu. Çünkü ona Koz Kartıyla yalnızca oradan ulaşabiliyorum."

"Bana bu iletişimi anlat," dedi.

Ben de anlattım, siyah kuş dahil her şeyi.

"Onu kurtarmak zor olacak gibi," dedi. “Ve arkasında annen olduğunu düşünüyorsun, öyle mi?"

"Evet."

"Annesiyle sorun yaşayan yalnız benim sanıyordum. Ama seninkinin benimkini eğittiği düşünülünce mantıklı geliyor."

"Nasıl oldu da biz bu kadar normal çıktık?" dedim.

Birkaç saniye bana baktı, sonra kahkahaya boğuldu.

"Eh, ama kendimi normal hissediyorum," dedim.

"Elbette," dedi o zaman çabucak “ve önemli olan da bu. Söylesene, güçlere açıkça karşı çıkman gerekirse, Dara’yı alt edebileceğini düşünüyor musun?"

"Bilmek güç," dedim. “Çubuklu sayesinde eskiye göre daha güçlüyüm. Ama onun çok iyi olduğunu düşünmeye başlıyorum."

"Çubuklu da ne?"

Ona o hikayeyi de anlattım.

"Demek kilisede Jurt ile savaşırken onun için o kadar hızlıydın?" dedi.

"Bu doğru."

"Bir bakalım."

Yüzüğü çıkarmaya çalıştım, ama parmak boğumumdan geçmedi. Bu yüzden elimi uzatmakla yetindim. Luke uzandı.

Parmakları yüzüğün birkaç santim üzerinde durdu.

"Beni uzak tutuyor, Merle. Koruyucu küçük şeytan."

"Lanet olsun," dedim, “boş yere şekil değiştiren olmadım."

Yüzüğü tuttum, aniden parmağımı daralttım ve yüzüğü çıkardım. “Al."

Biz sıçrayarak ilerlerken yüzüğü sol avcımda tuttu ve kısık gözlerle inceledi. Aniden başını döndü. O şeyden uzaklaşma semptomları mı? Kendimi dik durmaya zorladım, nefesimi düzenledim, belli etmemeye çalıştım.

"Ağır," dedi Luke sonunda. “Onun gücünü hissedebiliyorum. Başka şeyleri de. Ama beni içeri bırakmıyor."

Uzandım, elini çekti.

"Onu çevremizdeki havada hissedebiliyorum," dedi. “Merle, bu şey onu takan herkesi büyülüyor."

Omuzlarımı silktim.

"Evet," dedim. “Fakat büyüsü iyi huylu. Bana zarar verecek hiçbir şey yapmadı ve birkaç kez faydası oldu."

"Ama bu kadar tuhaf bir şekilde eline geçen bir şeye güvenebilir misin? Neredeyse hileyle, seni bu konuda uyarmaya kalkınca Frakir’i terk etmene yol açtı ve tek bildiğin onu taktığından beri davranışlarını etkiliyor olabileceği."

"Başta biraz kafamın karıştığını itiraf ediyorum," dedim, "ama çektiği enerji seviyelerine alışma dönemi olduğunu düşünüyorum. Bir süre önce normale döndüm."

"Nasıl emin olabilirsin? Belki beynini yıkamıştır."

"Sana beyni yıkanmış gibi mi görünüyorum?"

"Hayır. Yalnızca ben olsam, bu kadar şüphe uyandırıcı özellikleri olan bir şeye güvenmezdim, demeye çalışıyorum."

"Anladım," dedim, elimi uzatarak. “Ama şimdiye dek faydaları varsayımsal tehlikelerinden fazlaydı. Uyarıyı aldım say. Riski kabul ediyorum."

Yüzüğü uzattı.

"Tuhaf davranmana sebep olursa kafana vururum ve yüzüğü çıkarırım."

"Yeterince açık," dedim, yüzüğü hemen parmağıma geçirerek. O anda, kontrol hatları yeniden kurulurken tüm bedenimde bir enerji kabarması hissettim.

"Bilgiyi annenden zorla alabileceğinden emin değilsen," dedi Luke, “Corwin’i nasıl bulup kurtaracaksın?"

"Bazı fikirler kendiliğinden ortaya çıkıyor," dedim. “En kolay yolu kapıya tekme yöntemi olur. Yani çubuklunun tüm kanallarını açarım ve yeni bir Koz Kartı iletişimi denerim. Bir açıklık bulur bulmaz tüm gücümle saldırırım, beni durdurmaya çalışan her tür büyüyü engellerim ve yakarım."

"Tehlikeli olabilir gibi geliyor."

"Bunu yapmak için tehlikeli olmayacak yol aklıma gelmiyor."

"O zaman neden denemedin?"

"Aklıma yeni geldi ve o zamandan bu yana fırsatım olmadı."

"Nasıl yaparsan yap, yardıma ihtiyacın olacak," dedi. “Beni de hesaba kat."

"Teşekkürler, Luke. Ben-"

"Şimdi, şu krallık meselesi hakkında," dedi. “Tahta çıkmayı reddedersen ne olur? Sırada kim var?"

"Sawall Evi’ne geldiğinde işler biraz karışıyor," dedim. “Aslında Ev’imizde ilk hak Mandor’un. Ama yıllar önce sırasından feragat etti."

"Neden?"

"Sanırım hükmetmeye uygun olmadığını söyledi."

"Alınma, Merle. Ama aranızda bu işe en uygun o gibi görünüyor. “

"Ah, kuşkusuz," diye karşılık verdim. “Ama Evlerin çoğunda onun gibi biri vardır. Evin bir ismen lideri vardır, bir de gerçek lideri, bir tane gösteriş için, bir tane entrika için. Mandor sahne arkasındaki iklimden daha çok hoşlanıyor."

"Sizin Ev’de iki tane varmış gibi görünüyor," dedi.

"Bu konuda emin değilim," dedim. “Dara’nın babasının Evinde -Helgram- ya da annesinkinde -Hendrake- ne konumda olduğunu bilmiyorum. Ama bir sonraki kral oradan çıkacaksa, Sawall Evi’ndeki güç mücadelesine katılmaya değer. Yine de, Mandor hakkında ne kadar çok şey öğrenirsem, böyle bir mücadele o kadar ürkütücü geliyor. İşbirliği yaptıklarını tahmin ediyorum."

"Sırada senin olduğunu anlıyorum, sonra da Jurt."

"Aslında benden sonra kardeşim Despil var. Jurt Despil’in muhtemelen onun için çekileceğini söyledi, ama bence o kendi kuruntusu. Ben çekileceğinden o kadar emin değilim. Her durumda, Jurt artık ilgilenmediğini söylüyor."

"Ha! Bence yalnızca farklı bir yaklaşım deniyor. Onu her seferinde yendin ve şimdi seninle arasını düzeltmeye çalışıyor. Umarım o çubuklu

arkanı koruyordun"

"Bilmiyorum," dedim. “Ona inanmak isterim. Ama bunun kolay olmamasını sağlamak için çok zaman harcadı."

"Diyelim ki hepiniz reddettiniz. Sırada kim var?"

"Emin değilim," dedim, “ama sanırım o zaman Hendrakelere geçer."

"Lanet olsun," dedi Luke. “Amber kadar çarpık bir yer, değil mi?"

"Aslında ikisi de çarpık değil. İpleri tutmayı öğreninceye kadar biraz karmaşık yalnızca."

"Bak ne diyeceğim. Ben dinleyeyim, sen şimdiye dek anlatmadığın her şeyi anlat, olmaz mı?"

"Güzel fikir."

Böylece uzun zaman konuştum, yemek ve su çağırmak için ara verdim. İki kez durduk ve bu sürede ne kadar yorulduğumu fark ettim. Luke’a anlatırken, aklıma yine bütün bunları Random’a da aktarmam gerektiği geldi. Ama iletişime geçersem ve anlatmayı denersem, Amber’e dönmemi emredeceğinden emindim. Ve rakibi olmama ramak kalmış olmasına rağmen, kralın doğrudan verdiği bir emre itaatsizlik edemezdim.

"Yaklaşıyoruz," diye bildirdi Nayda bir süre sonra ve yolumuzun, neredeyse kızın tasvir ettiği biçimde, daha da genişlemiş olduğunu fark ettim. Sistemime bir miktar enerji çektim, sindirdim ve ilerlemeye devam ettim.

Kısa süre sonra Nayda, “Çok daha yaklaştık," dedi.

"Köşe başında gibi mi?" diye sordu Luke.

"Olabilir," diye yanıt verdi Nayda. “Coral’ın bulunduğu durum yüzünden daha kesin söyleyemiyorum."

Ama bir süre sonra uzaktan bağrışmalar duyduk.

Luke dizginleri çekti.

"Kule hakkında bir şeyler," dedi.

Nayda başını salladı.

"Ona yönelmiş ve içeride mi saklanıyorlar, yoksa kendilerini mi savunuyorlar?"

"Hepsi," dedi Nayda. “Şimdi anlıyorum. Onu kaçıranlar takip edilmiş ve sığınacak bir yere yönelmişler. Oraya ulaşmışlar ve şimdi oradalar."

"Nasıl bu kadar kesin konuşabiliyorsun?"

Bana hızlı bir bakış fırlattı. *Ty’iga* güçleri dışında bir açıklama istediğini anladım.

"Çubukluyu kullanıyordum," dedim, “belki ona daha açık bir görüş sağlayabilirim, diye."

"Güzel," dedi Luke. “Neyle karşı karşıya olduğumuzu anlayabilmemiz için biraz daha güçlendirebilir misin?"

"Deneyebilirim," derken, gözlerimi sorarak Nayda’ya doğru kıstım. Çok hafif bir baş sallamayla karşılık verdi.

Bunu nasıl yapacağımdan emin değildim, bu yüzden, bir süre önce içime çektiğim kadar enerjiyi ona akıttım.

"Evet," dedi biraz sonra, “Coral ve onu kaçıranlar -altı taneler, sanırım- yakındaki kuleye sığınmışlar. Saldırı altındalar."

"Saldıranlar kaç kişi?" diye sordu Luke.

"Az," dedi. “Oldukça az. Sana sayı veremem."

"Gidip bakalım," dedi Luke ve önden ilerledi. Dalt arkasındaydı.

"Üç ya da dört," diye fısıldadı Nayda bana, “ama hepsi Desen hayaleti. Muhtemelen evden bu kadar uzakta, Kara Yol’un üzerinde ancak bu kadarını besleyebiliyor."

"Of," dedim. “Bu işi zorlaştırıyor."

"Nasıl?"

"İki yanda da akrabalarım var demek."

"Aynı zamanda, Amber’in hayaletleri ve Saraylar’ın iblisleri yalnızca ajan, demek, ve bu aslında Logrus ile Desen arasında bir mücadele."

"Lanet olsun! Elbette!" dedim. “Kolayca böyle bir şeye dönüşebilir. Luke’u neyin içine girmek üzere olduğumuz konusunda uyarmak zorunda kalacağım."

"Yapamazsın! Benim ne olduğumu açıklamadan yapamazsın!"

"Ona benim öğrendiğimi söyleyeceğim. Aniden yeni bir büyü bulduğumu."

"Ama sonra ne olacak? Hangi taraftasın? Ne yapacağız?"

"Hiçbir tarafta değilim," dedim. “Tek başınayız ve ikisine de karşıyız."

"Sen delisin! Saklanabileceğin hiçbir yer yok, Merle! Güçler, evreni aralarında paylaşmışlar!"

"Luke!" diye bağırdım. “İleriyi araştırdım, saldırganların Desen hayaletleri olduğunu öğrendim!"

"Deme!" dedi. “Sence taraf tutmalı mıyız? Muhtemelen Desen’in Coral’ı evine götürmesi, Saraylar’ın ele geçirmesinden daha iyi. Sen ne dersin?"

"O şekilde kullanılmamalı," dedim. “Onu ikisinden de uzaklaştıralım."

"Duygularına katılıyorum," dedi. “Ama ya başarılı olursak?Bir meteorun bana çarpmasını, ya da en yakın okyanusun dibine nakledilmeyi istemiyorum."

"Anlayabildiğim kadarıyla, çubuklu gücünü Desen’den ya da Logrus’tan almıyor. Kaynakları Gölge’nin her yerine dağılmış."

"Ee? Değil ikisiyle, bir tanesiyle bile başa çıkamayacağından eminim."

"Hayır, ama onu kaçmak için kullanabilirim. Bizi takip etmeye kalkarlarsa birbirlerinin ayaklarına dolanırlar."

"Ama sonunda bizi bulurlar, değil mi?"

"Belki, belki de değil," dedim. “Bazı fikirlerim var, ama zamanımız daralıyor."

"Dalt, bunları dinledin mi?" diye sordu Luke.

"Dinledim," diye yanıtladı Dalt.

"Gitmek istersen, şimdi git."

"Ve Tekboynuz’un kuyruğunu bükme fırsatını kaçırayım, öyle mi?" dedi. “Devam et!"

Devam ettik ve biz hızla yaklaşırken bağrışmalar yükseldi.

Ama içinde belli bir zamansızlık hissi vardı -sesler boğuktu ve ortalık loştu- sanki hep burada at binmiştik ve hep böyle sürecektik. Sonra bir dönemeci dolandık ve uzakta kulenin tepesini gördüm, daha fazla bağrışma duydum. Bir sonraki dönemece yaklaşırken yavaşladık, daha ihtiyatlı ilerlemeye başladık, küçük, kara fidanlardan bir kümenin arasından geçtik.

Sonunda durduk, atlarımızdan indik, yürüyerek devam ettik. Son dalların oluşturduğu perdeyi kenara ittik ve hafif bir yamaçtan aşağı, kararmış, kumlu bir düzlüğün ötesindeki üç katlı, ince pencereli ve dar bir giriş kapısı olan gri kuleyi gördük. Dibindeki tabloyu anlayabilmemiz zaman aldı.

Kulenin girişinin iki yanında iblis şeklinde iki kişi vardı. Silahlıydılar ve dikkatleri önlerinde, kumların üzerinde devam eden çekişmeye çevrilmiş gibiydi. Bu küçük arenanın uzak ucunda, iki yanda tanıdık şekiller duruyordu: Benedict ifadesiz bir yüzle çenesini sıvazlıyordu; Eric çömelmiş, gülümsüyordu; Caine düşünmeden bir hançeri elden ele geçiriyordu ve yüzünde alaylı bir ifade vardı. Birden kulenin tepesinden boynuzlu iki iblisin öne eğildiğini, bakışlarının Amber hayaletleri üzerinde olduğunu fark ettim.

Çemberin ortasında Gerard, Hendrake’in kendi boyunda, ama daha enli, iblis suratlı oğullarından birinin karşısındaydı. Chinaway’in kendisi gibi

görünüyordu, kendi öldürdüğü iki yüz kişinin kafataslarından oluşan bir koleksiyonu olduğu söylenirdi. Gerard'ın bin kadar parçadan oluşan kupa, bira bardağı, içki boynuzu koleksiyonunu tercih ederdim, ama hayaletin bir İngiliz sokağında yürüyecek, seni ağaç âşığı, eğer ne demek istediğimi anlıyorsanız.

İkisi de bele kadar soyunmuştu ve çevrelerindeki kumların karışıklığına bakılırsa mücadele bir süredir devam etmekteydi.

Chinaway Gerard'a çelme takmaya çalıştı, Gerard arkasına dolanırken onun kolunu ve başını yakaladı ve yana devirdi. İblis lordu ayaklarının üzerine düştü ve hemen kollarını uzatarak, elleri önünde kıvrımlı bir desen çizerek atıldı. Gerard hazır durumda beklemekle yetindi. Chinaway uzun tırnaklı parmaklarını Gerard'ın gözlerine doğru savurdu ve kaburgalarının üzerine bir darbe indirdi. Gerard onun omzunu yakaladı, Chinaway düşerken kalçasının çevresinden kavradı.

"Bekleyelim," dedi Dalt yumuşak sesle. "İzlemek istiyorum."

Luke ve ben başlarımızı salladık. Gerard Chinaway'in kafasını yakaladı, Chinaway diğer kolunu Gerard'ın beline sardı.

Öylece durdular, biri beyaz ve pürüzsüz, diğeri kırmızı ve pullu, derilerinin altında kasları şişiyordu. Ciğerleri körük gibi çalışıyordu.

"Bu iş uzamış gibi görünüyor," diye fısıldadı Luke "ve şampiyona karşı şampiyon çıkararak çözmeye karar vermişler."

"Öyle görünüyor," dedim.

"O zaman Coral içeride olmalı. Sen ne dersin?"

"Bir dakika bekle."

Yapıyı hızla araştırdım, içeride iki kişi buldum. Sonra başımı salladım.

"O ve tek bir nöbetçi, bence."

Gerard ve Chinaway hâlâ heykel gibi duruyorlardı.

"Coral'ı almak için en iyi zaman bu olabilir," dedi Luke, "herkes dövüşü izlerken."

"Muhtemelen haklısın," dedim ona. "Bakalım kendimi görünmez kılabiliyor muyum? Bu işleri kolaylaştırır."

"Tamam," dedi çeyrek dakika sonra. "Her ne yaptıysan, işe yaradı. Yok oldun."

"Gerçekten de öyle," dedim. "Birazdan dönerim."

"Onu nasıl çıkaracaksın?"

"Buna onu bulduktan sonra karar vereceğim. Siz hazır olun."

Kumları bozmamaya dikkat ederek ağır ağır hareket ettim.

Çemberin kenarından dolandım, Caine'in arkasından geçtim.

Ses çıkarmadan, devamlı çevremi kontrol ederek kulenin kapısına yaklaştım. Gerard ve Chinaway hâlâ az önceki gibi duruyorlardı. Kilitlenmiş ve birbirlerine muazzam basınçlar uygulayarak.

Nöbetçilerin arasından geçtim, kulenin loş içine girdim.

Çıplak toprak zemini olan tek bir yuvarlak odadan oluşuyordu. Her yarık pencerenin altında taştan kaideler vardı. Bir merdiven, tavandaki bir delikten ikinci kata çıkıyordu. Coral solumda, bir battaniyenin üzerinde yatıyordu; sözde onu koruyan kişi kaidenin üzerine çıkmış, en yakındaki pencereden dışarıdaki kavgayı izliyordu.

Yaklaştım, diz çöktüm, Coral'ın sol bileğini tuttum, nabzını kontrol ettim. Güçlü ve düzenliydi. Ama onu uyandırmamaya karar verdim. Bunun yerine onu battaniyeye sardım, kollarıma alıp kalktım.

Görünmezlik büyümü ona uzatmayı denemek üzereyken penceredeki nöbetçi döndü. Kızı kaldırırken ses çıkarmış olmalıydım.

Nöbetçi bir an tutsağın altında süzülmesine baktı. Sonra alarm verecek gibi ağzını açtı. Bana, sinir sistemini yüzüğümden bir akımla şok etmek dışında pek az seçenek bıraktı.

Ne yazık ki, o kaideden yere düşerken silahları takırdadı.

Yukarıdan hemen bir bağırtı geldi, ardından hızlı hareket gürültüleri duyuldu.

Dönüp kapıya seğirttim. Kapının darlığı yüzünden yavaşlayıp dönmek zorunda kaldım. Baygın bir Coral süzülerek geçince dışarıdaki nöbetçilerin ne düşüneceğini bilmiyordum, ancak içeride kısılı kalmak da istemiyordum. İleriye baktığım zaman Gerard ve Chinaway'in aynı pozisyonda durduklarını gördüm. Ama biraz sonra, ben bedenimi çevirip ilk adımımı atarken Gerard'dan ani, keskin bir kıvırma hareket geldi ve ardından bir sopanın kırılması gibi bir ses çıktı.

Gerard kollarını indirdi ve doğruldu. Chinaway'in bedeni, boynu doğal olmayan bir açı yaparak yanında yere düştü. Eric ve Caine alkışladı. Kapının yanındaki iki nöbetçi öne ilerledi.

Arkamda, içeride, odanın karşı tarafında merdiven takırdadı.

O taraftan bir bağırma duydum.

İki adım daha attım, döndüm ve sola yöneldim. Dışarıdaki nöbetçiler düşen arkadaşlarına doğru koşuyordu. Yarım düzine adım daha ve

takipçilerim kuleden çıkarken, arkamdan bağrışmalar duyuldu ve ölüm çemberinden de insan bağırtıları geldi.

Yükümle, koşarak onlardan kaçamayacağımı biliyordum ve bu konuda konsantre olmuş motor eylemlerim büyü yapmaya odaklanmamı engelliyordu.

Bu yüzden dizlerimin üzerine, çöktüm, Coral'ı önümde yere bıraktım, ayağa kalkmadan döndüm, sol yumruğumu uzattım, zihnimi yüzüğün derinliklerine daldırdım, şimdi birkaç adım ötede olan ve silahlarını kesip parçalamak üzere hazırlayan Hendrake komandolarını durdurmak için aşırı yöntemler çağırdım.

...Ve sonra ikisi birden alev aldı. Sanırım çığlık attılar, ama o sırada çok fazla gürültü vardı. İki adım daha belki ve kararmış ve titreyerek önümde yere düştüler. Elim, bunu yapan güçlere bu kadar yakın olmaktan dolayı titriyordu ve biraz önceki dövüşün olduğu kumlu yere ve oradan her ne gelebilecekse ona dönerken, düşünmeye ya da hissetmeye zamanım bile yoktu.

Öne atılan iki nöbetçiden biri Eric'in ayaklarının dibinde, dumanlar tüterek yatıyordu. Bir başkası -Caine'e saldırdığı belli olan- boğazına saplanan hançeri yakalamış, yarasından dışarı, yukarı-aşağı alevler fışkırtarak ağır ağır çöküyordu ve sonunda sırt üstü devrildi.

Caine, Eric ve Benedict hemen dönüp bana bakmaya başladılar. Üzerine mavi bir gömlek geçirmiş olan Gerard kılıç kemerinin tokasını bağlıyordu. Caine, “Peki siz kimsiniz, bayım?" derken o da döndü.

"Merlin," diye yanıt verdim, “Corwin'in oğlu."

Caine gerçekten şaşırmış görünüyordu.

"Corwin'in bir oğlu mu var?" diye sordu diğerlerine.

Eric omuzlarını silkti. Gerard, “Bilmiyorum," dedi. Ama Benedict beni inceledi.

"Bir benzerlik var," dedi.

"Doğru," diye onayladı Caine. “Pekala, evlat. Corwin'in oğlu bile olsan, alıp götürmeye çalıştığın o kadın bize ait. Biraz önce şu Kaoslulardan adil bir şekilde kazandık."

Bunun üzerine bana doğru yürümeye başladı. Bir an sonra Eric de ona katıldı. Sonra Gerard peşlerine takıldı. Yalnızca hayalet bile olsalar onlara zarar vermek istemiyordum, bu yüzden işaret ettim ve önlerinde, kuma bir çizgi çizildi. Çizgi hemen alev aldı.

Durdular.

Aniden solumda dev bir şekil belirdi. Dalt'tı ve elinde çıplak bir kılıç vardı. Bir an sonra Luke da ona katıldı. Sonra Nayda. Dördümüz, ateşin karşısındaki dört kişiyle karşı karşıya geldik.

"O artık bizim," dedi Dalt ve tek bir adım attı.

"Yanılıyorsun," dedi biri ve Eric silahını çekerek çizgiyi aştı.

Dalt Eric'ten birkaç santim daha uzundu ve daha uzağa ulaşabiliyordu. Hemen öne ilerledi. Taşıdığı o iri kılıçtan bir tür kesme hareketi bekliyordum, ama ucunu uzatarak saldırdı Eric, daha hafif silahını kullanarak yana çekildi ve kol altına girdi. Dalt kılıcının ucunu indirdi, sola kaydı ve savuşturdu. İki silah farklı tarzlar için yapılmıştı. Eric'inki meç cinsinin en ağırıydı, Dalt'ınki ise enli kılıçların en hafiflerinden. Dalt'ın kılıcı yeterince iri ve güçlü bir adam için tek elle kullanılabilecek bir silah olabilirdi. Benim onu iki elle kullanmam gerekirdi. Dalt o sırada kılıcını, Japon kılıç ustalarının *kiriage* dediği tarzda yukarı kesme hareketiyle savurdu. Eric geriledi ve kılıç yanından geçerken bilek kesme denedi. Dalt aniden sol elini kabzaya götürdü ve *naname giri* olarak bilinen, kör edici iki elli savurma yaptı. Eric çember çizmeye devam ederken bir kez daha bilek kesmeyi denedi.

Dalt aniden sağ elini açtı, sağ ayağı arkaya doğru yarım çember çizerek kaydı ve sol kolu öne çıktı, onu bir Avrupa en garde pozisyonunda bıraktı. Sonra o iri kol ve kılıç birden uzandı, Eric'in kılıcına içten çarptı ve ardından hemen atıldı.

Eric sağ ayağını solunun arkasına alarak arkaya sıçradı ve hamleyi savuşturdu. Fakat gardı kesilirken bir kıvılcım gördüm. Ama bir *sixtede* yanıltmaca yaptı, kılıcının ucunu takip eden savuşturmanın altına indirdi, kolunu *quartede* uzattı, doğruldu, savuşturma çapraz geçerken kılıcını sol omza yönelen bir durdurma hareketiyle kaldırdı, bileğini çevirdi ve Dalt'ın sol ön kolunu kesti.

Caine alkışladı, ama Dalt yalnızca ellerini bir araya getirdi, ayırdı, bunu yaparken küçük bir sıçrayışla sağ en garde pozisyonu aldı. Eric silahının ucuyla havada çemberler çizerek gülümsedi.

"Küçük, şirin bir dans etme alışkanlığın var," dedi.

Sonra Eric atıldı, savuşturuldu, geriledi, yana adım attı,

Dalt'ın diz kapağına bir tekme salladı, ıskaladı, sonra Dalt başını kesmeye çalışırken mükemmel bir zamanlamayla hareket etti. Sonra o da

Japon tarzına dönerek iri yarı adamın sağına döndü. Bir *kumatçi* egzersizinde gördüğüm bir manevra kendi kılıcını kaldırdı ve Dalt'ın darbesi geçerken indirdi.

Dalt'ın sağ ön kolu aniden ıslandı, Eric silahını çevirinceye kadar fark etmediğim bir şey. Eric kılıcını dışa, yukarı uzattı ve kabzayı uçtan ayıran koruyucu kısım parmak boğumlarını korurken, Dalt'ın çenesine bir yumruk indirdi. Sonra dizinin arkasından tekmeledi, sol omzuyla vurdu. Dalt sendeleyip düştü. Eric hemen böbreğini, dirseğini, kalçasını tekmeledi - sonuncusu dizini kaçırdığı için- Dalt'ın silahının üzerine ayağını koydu, kendisininkini savurarak adamın yüreğine doğrulttu.

Baştan beri Dalt'ın Eric'in kıçını tekmelemesini ummakta olduğumu fark ettim. O benim tarafımda olduğundan ve Eric olmadığından değil, Eric'in babama yaşattığı zor zamanlar yüzünden. Diğer yandan, çevrede kıç tekmeleme konusunda bu kadar yetenekli çok kişi olduğundan emin değildim. Ne yazık ki, diğer ikisi çizdiğim çizginin karşı tarafında duruyordu. Gerard onu güreşte yenerdi. Amber'de Silah Ustası olan Benedict onu her silahla yenerdi. Onlara karşı şansımız olduğunu düşünmüyordum, işin içinde Caine de varken değil. Bizim tarafımızda bir *ty'iga* olsa bile. Ve aniden Eric'e Dalt'ın üvey kardeşi olduğunu söylesem, bana inansa bile, indireceği darbeyi bu hiç yavaşlatmayacaktı.

Bu yüzden verebileceğim tek kararı verdim. Hem, onlar yalnızca birer Desen hayaletiydiler. Gerçek Benedict ve Gerard şu anda başka bir yerdeydi ve buradaki kopyalarına ne yaparsam yapayım, zarar görmeyeceklerdi. Eric ve Caine, elbette, uzun zaman önce ölmüşlerdi, Caine, Desendüşüşü Savaşı'nın kardeş katili kahramanıydı ve babasını öldürdüğü için Luke'un onu öldürmesinin ardından, Ana Meydan'da yeni bir heykelin konusu olmuştu. Ve elbette Eric, Kolvir'in eteklerinde bir kahraman gibi ölmüş, böylece, belki de, babamın ellerinde ölmekten kurtulmuştu. Ailemin kanlı tarihi kafamda yüzerken, ona bir dipnot eklemek için Hendrakelerden iki akrabamı yakan dalgayı tekrar çağırmak üzere çubukluyu kaldırdım.

Koluma bir beyzbol sopasıyla vurulmuş gibi hissettim. Çubukludan bir duman iplikçiği yükseldi. Bir an, dört amcam kıpırdamadan durdu. Ve beşinci amcam baygın kaldı.

Sonra Eric ağır ağır kılıcını kaldırdı. O kendininkini kaldırmaya devam ederken, Benedict, Caine ve Gerard kendi kılıçlarını çektiler. Eric kılıcını

yüzünün önünde tutarak dikildi. Diğerleri de aynısını yaptı. Bu, tuhaf bir selama benziyordu; Eric ile göz göze geldik.

"Seni tanıyorum," dedi.

Sonra hepsi hareketlerini tamamladılar, soldular, soldular, dumana dönüştüler ve uçup gittiler.

Dalt kanlar içindeydi, kolum ağrıyordu ve Luke soluğu kesilerek konuşmadan hemen önce ne olduğunu anlayabildim.

"Şurada," dedi Luke.

Ateşten çizgim bir süre önce sönmüştü, ama bıraktığı izin ötesinde, solan akrabalarımın biraz önce durduğu yerde hava pırıldamaya başladı.

"Bu Desen olmalı," dedim Luke’a, “ziyarete geliyor."

Bir an sonra Desen İmgesi önümüzde süzülmeye başladı.

"Merlin," dedi, “kesinlikle çok dolaşıyorsun."

"Son zamanlarda hayatım çok hareketlendi," dedim.

"Tavsiyeme uyup Saraylar’dan ayrılmışsın. Evet, sağduyulu bir hareket gibi görünüyordu."

"Ama buradaki amaçlarını anlamadım."

"Anlayacak ne var ki?"

"Coral isimli hanımefendiyi Logrus’un ajanlarından kurtardın."

"Bu doğru."

"Ama sonra onu benim ajanlarımdan da uzak tutmaya çalıştın."

"Bu da doğru."

"Şimdiye dek, güç dengemize katkıda bulunacak bir şey taşıdığını fark etmiş olmalısın."

"Evet."

"Yani ikimizden biri onu ele geçirmeli. Ama sen onu ikimize de reddediyorsun."

"Evet."

"Neden?"

"Benim önemsediğim o. Onun da hakları ve duyguları var. Sizler ona bir oyun taşı gibi davranıyorsunuz."

"Doğru. Onun kişiliğini tanıyorum, ama ne yazık ki her ikisi birden oldu."

"O zaman onu ikinize de reddediyorum, ikiniz de ona sahip olamayacaksınız ve böylece hiçbir şey değişmemiş olacak. Ama onu oyundan çıkaracağım."

"Merlin, sen ondan daha önemli bir taşsın, ama yine de yalnızca bir taşsın ve bana emir veremezsin. Anlıyor musun?"

"Senin için değerimin ne olduğunu anlıyorum," dedim.

"Sanmam," diye karşılık verdi.

O sırada Desen'in burada ne kadar güçlü olduğunu merak etmeye başlamıştım. Enerji harcaması açısından, kendini burada gösterebilmek için dört hayaletini serbest bırakması gerektiği açıktı. Çubuklunun bütün kanallarını açarak ona karşı koyabilir miydim? Yüzüğün kontrol ettiği her Gölge kaynağına aynı anda ulaşmayı hiç denememiştim. Bunu yaparsam ve çok hızlı hareket edersem, Desen tepki gösteremeden önce hepimizi buradan uzağa nakledebilir miydim? Yapamazsam, bizi durdurmak için yapacağı herhangi bir şeyi engelleyebilir miydim? Ve başarırsam -her durumda- nereye kaçmalıydık?

Sonunda, bu, Desen'in bana karşı tavrını nasıl etkilerdi? (...daha büyük bir şey tarafından yenmezsen, bir gece gel de hikayeni bana anlat.)

Ne olacaksa, diye karar verdim. *A la carte* listesine girmek için güzel bir gün.

Tüm kanalları açtım.

İyi bir hızda koşarken aniden on santim ötemde tuğladan bir duvar belirmiş gibi hissettim.

Çarptığımı sezdim ve kendimden geçtim.

Pürüzsüz, serin, taş bir yüzeyde yatıyordum. Zihnimde ve bedenimde korkunç bir enerji akımı vardı. Kaynaklarına uzandım, kontrol altına aldım, onları kafamın tepesini uçulmayacak bir şeye dönüştürdüm. Sonra hafifçe bir gözümü araladım.

Gökyüzü çok maviydi. Biraz ötede duran bir çift çizme gördüm, topukları bana dönüktü. Nayda'nın çizmeleri olduğunu fark ettim ve başımı biraz çevirdiğimde, giyenin de o olduğunu gördüm. Aynı zamanda, Dalt'ın birkaç metre ötemde, yere yayılmış olduğunu gördüm.

Nayda derin derin nefes alıyordu ve Logrus görüşüm, titreyen ellerinde tehditkar, solgun kırmızı bir ışık olduğunu gösterdi.

Sol dirseğime dayanarak doğruldum ve kızın etrafına bakındım. Belki üç metre ötemde duran Desen İmgesi ile aramda durduğunu gördüm.

Desen yeniden konuştuğu zaman, ilk defa eğlendiğini gösteren bir ifade kullandığını duydum: "Onu bana karşı koruyacaksın, öyle mi?"

"Evet," diye yanıt verdi Nayda.

"Neden?"

"Bunu o kadar uzun süre yaptım ki, gerçekten ihtiyacı varken yapmamak yazık olur."

"Çukurun Yaratığı, nerede durduğunu biliyor musun?" diye sordu Desen.

"Hayır," dedi Nayda.

Arkalarındaki, masmavi gökyüzüne baktım. Üstünde uzandığım yüzey belki oval şekilli, hiçliğe açılan düz bir kayaydı.

Ama başımı hızla çevirince, bir dağ yamacında olduğunu gördüm. Arkadaki sayısız karanlık girinti, mağaralar olabileceğini işaret ediyordu. Coral'ın arkamda yattığını gördüm. Taş düzlük birkaç yüz metre genişliğindeydi. Ve Nayda ile Desen İmgesi'nin ötesinde hareket vardı. Luke dizlerinin üzerinde doğrulmuştu.

Nayda'ya sorduğu soruyu ben yanıtlayabilirdim, ama bunu yapmam hiçbir kazanç sağlamayacaktı. Hele Nayda bizi tutsak eden varlığın dikkatini bu şekilde çekip bana zaman kazandırırken değil.

Solumda, taşın içinde altın-pembe kıvrımlar gördüm ve daha önce burada hiç bulunmasam da, babamın hikayesinden hatırladım ve buranın birincil Desen, Amberin altındaki daha derin gerçeklik düzeyi olduğunu anladım.

Dört ayak üzerine yuvarlandım ve denize, Desen'e doğru birkaç adım emekledim.

"Evrenin diğer ucundasın, *ty'iga*, en büyük güce sahip olduğum yerde."

Dalt inledi, yuvarlandı, doğrulup oturdu, gözlerini avuçlarıyla ovaladı.

Şimdi, işitme sınırında, Nayda'dan gelen titreşim gibi bir şey hissedebiliyordum ve tüm bedeni kırmızımsı bir parıltı kazanmıştı. Desen'e saldırırsa öleceğini biliyordum ve onu öldürürse Desen'e saldıracağımı da biliyordum.

Coral'dan bir inleme geldi.

"Dostlarımı incitmeyeceksin," dedi Nayda.

Çubukluyu kullanmadan Desen'in beni tokatlamasını ve bizi hemen kalesine nakletmesini düşündüm. Bu, orada, zayıf olduğu Logrus bölgesinde ona karşı bir şansım olduğu anlamına mı geliyordu?

"Çukurun Yaratığı," dedi Nayda'ya, "seninki gibi ölüme yazgılı, acınası bir hareket kahramanca olmaya yaklaşıyor. Sana karşı belli bir sevgi besliyorum. Keşke böyle bir dostum olsaydı. Hayır, dostlarına zarar vermeyeceğim. Ama Coral ve Merlin'i güç puanları olarak, kalanınızı siyasi

sebeplerden, rakibimle bu mücadelem sona erinceye kadar burada tutmalıyım."
"Tutmak mı?" dedi. "Burada mı?"
"Kayaların içinde rahat odalar var," dedi Desen.
Dikkatle ayağa kalktım, kemerimdeki hançeri yokladım.
Luke kalktı, Coral'ın yanına gitti ve yanında diz çöktü.
"Uyanık mısın?" diye sordu.
"Gibi," diye yanıt verdi Coral.
"Ayağa kalkabilir misin?"
"Belki."
"Sana yardım edeyim."
Luke Coral'a yardım ederken Dalt doğruldu. Ben Desen'e doğru yanaşmaya devam ettim. Tam da ona ihtiyacım varken Dworkin neredeydi?
"Arkanızdaki mağaralara girip odalarınızı inceleyebilirsiniz," dedi İmge. "Ama ilk önce o yüzüğü çıkarmalısın, Merlin."
"Hayır, şimdi bavulları açıp rahat etmenin zamanı değil," diye yanıt verdim. Hançerle sol avcumu yarıp son adımı attım.
"Fazla kalmayacağız."
Desen İmgesi'nden küçük bir gök gürültüsü yükseldi, ama şimşek gelmedi, geleceğini sanmıyordum da. Elimde ne tuttuğumu ve onu neyin üzerinde tuttuğumu gördükten sonra değil.
"Luke'un babasından öğrendiğim bir şey," diye açıkladım. "Konuşalım."
"Evet," dedi Desen İmgesi, "tıpkı mantıklı varlıklar gibi. Yastık ister miydiniz?"
O anda yakında üç yastık belirdi.
"Teşekkürler," dedim, yeşil bir tanesini çekerek. "Buzlu çay da hoşuma giderdi."
"Şeker alır mısın?"

Bölüm 11

Yastığın üzerine oturdum, hançer yanımda, sol elimi Desen'in üzerinde tuttum. Avcum kan doluydu. Desen İmgesi önümde, havada süzülüyordu. Coral, Nayda, Dalt ve Luke'u aniden unutmuş gibiydi. Sağ elimde tuttuğum buğulu bardaktaki sıvıyı yudumladım, buzların içinde taze bir nane filizi görünüyordu.

"Prens Merlin," dedi İmge, "bana arzunun ne olduğunu söyle ve bu konuyu çabucak çözelim. Hançerin ucuna koymak için bir peçete istemediğinden emin misin? Durup bir düşünürsen, pazarlık yeteneğini azaltmaz. Ama kazaları önleyebilir."

"Hayır, böyle iyi," dedim, kan dolu elimle yarım bir hareket yaparak. Avcumdaki kan kıpırdandı, kırmızı bir sızıntı bileğime aktı. "Yine de teşekküller."

Desen İmgesi titredi, kımıldamayı kesti.

"Prens Merlin, ne demek istediğini anlatmayı başardın," dedi. "Ama tehdidinin olası sonuçlarının farkında olduğundan emin değilim. Fiziksel desenimin üzerine düşecek birkaç damla kan evrenin işleyişini bozabilir."

Başımı salladım.

"Biliyorum," dedim.

"Pekala," diye yanıt verdi. "Taleplerini bildir."

"Özgürlüğümüz," dedim. "Bırak gidelim, ben de seni sağlam bırakayım."

"Bana pek az seçenek veriyorsun, ama aynısı arkadaşların için de geçerli."

"Ne demek istiyorsun?"

"Dalt'ı dilediğin an gönderebilirsin," dedi. "İblis hanımefendiyi de öyle. Ondan üzüntüyle vazgeçiyorum, bana iyi bir arkadaş olabilirdi."

Luke Nayda'ya baktı.

"Bu 'Çukurun Yaratığı', 'iblis hanımefendi' meselesi de ne?" diye sordu.

"Şey, benim hakkımda bilmediğin birkaç şey var..." diye karşılık verdi Nayda.

"Uzun bir hikaye mi?" diye sordu Luke.

"Evet."

"Ben de bir görev miyim? Yoksa benden gerçekten hoşlanıyor musun?"

"Sen görev değilsin ve senden gerçekten hoşlanıyorum."

"O zaman hikayeni sonra dinlerim," dedi Luke.

"Dediğim gibi, onu gönder," diye devam etti Desen. “Dalt’ı da. Ve Luke’u. Üçünü dilediğin yere göndermekten memnun olurum. Ama aklına, senin ve Coral’ın burada, muhtemelen başka herhangi bir yerde olduğundan daha güvende olacağı geldi mi?"

"Belki. Belki değil," diye yanıt verdim. “Coral, sen ne düşünüyorsun?"

"Beni buradan götür," dedi Coral.

"Bu fikir buraya kadar," dedim. “Şimdi-"

"Dur. Dostlarına karşı adil olmak istiyorsun, değil mi?"

"Elbette."

"O zaman onlara, düşünmemiş olabilecekleri bazı şeyleri söyleyeyim."

"Söyle."

"Hanımefendi," dedi Desen, “Kaos Sarayları’nda gözünü istiyorlar. Senin bu konu hakkındaki duyguların önemsiz. Bu ancak seni tutsak alarak başarılacaksa, o zaman yapılacaktır."

Coral yumuşak sesle güldü.

"Ve alternatifi senin tutsağın olmak, öyle mi?" diye sordu.

"Kendini bir konuk olarak düşün. Her tür konforu sağlayacağım. Elbette, ben bu durumdan kesinlikle kazançlı çıkacağım. Rakibime senin varlığını reddetmeye ek olarak. Bunu kabul ediyorum. Ama içimizden birini seçmelisin, aksi halde diğeri seni yakalayacak."

Coral’a baktım. Başını hafifçe iki yana salladı.

"Ee, ne olacak?" diye sordum.

Coral yanıma geldi ve elini omzuma koydu.

"Beni buradan götür," dedi.

"Onları duydun," dedim Desen’e. “Herkes gidiyor."

"Bir an daha bana tahammül edin," dedi Desen.

"Ne için?" diye sordum.

"Düşün. Logrus ile benim aramda seçim yapmak yalnızca politik bir mesele değil. Belli bir işi yapmak için o ya da bu kişiyi seçmek. Rakibim ve ben, evrenin düzenlenmesinde rol alan iki temel ilkeyi temsil ediyoruz. Bize pek çok dilden, pek çok disiplinden isimler, sıfatlar atfedebilirsiniz, ama temel olarak Düzen ve Kaos’u temsil ediyoruz. Apolloncu ve Diyonisusçu, dilersen; mantık ve duygu, tercihin buysa; delilik ve akılcılık; aydınlık ve karanlık; sinyal ve gürültü. Ama her ne kadar bunlara benzer bir sürü şey

bunu ifade ediyor gibi görünse de, ikimiz de bir diğerinin yok olmasını istemiyoruz. Sıcak ölüm ya da ateş topu, klasizm ya da anarşi, ikimiz de tek bir yolda ilerleriz ve diğeri olmasa çıkmazda oluruz. Bunu ikimiz de biliyoruz ve başlangıçtan bu yana oynadığımız oyun çok daha incelikli bir şey sonuçta, belki, ancak estetik olarak yargılanabilir.

"Şimdi, kadim rakibim karşısında, çağlardır ilk kez önemli bir üstünlük elde ettim. Artık tüm Gölge'de, bir tarihçinin hayalini gerçekleştirebilecek bir durumdayım. Asla unutulmayacak bir yüksek medeniyet ve kültür çağı. Eğer denge öbür yana dönerse, bunu ancak buz çağıyla karşılaştırılabilecek bir ayaklanma çağı takip edecek. Sizden oyun taşları olarak bahsettiğim zaman, amacım bu konudaki rollerinizi küçük görmek değildi. Çünkü bu, Mücevher ve kral olacak adamın büyük fark yaratacağı büyük bir akışkanlık zamanı. Benimle kalın, size bahsettiğim Altın Çağ'ı ve sizlerin de onun her parçası olmanızı garantileyeyim. Giderseniz, diğerleri sizi ele geçirecek Karanlık ve düzensizlik gelecek. Hangisini tercih ederdiniz?"

Luke gülümsedi.

"İşittiğim zaman iyi bir satıcıyı anlarım," dedi. "Birkaç seçeneğe indirge. Sonra seçimi kendilerinin yaptığını düşündür."

Coral omzumu sıktı.

"Gidiyoruz," dedim.

"Pekala," dedi İmge. "Bana nereye gitmek istediğinizi söyle, hepinizi oraya göndereyim."

"Hepimizi değil," dedi Luke aniden. "Yalnızca onları."

"Anlamıyorum. Ya sen?"

Luke hançerini çekti ve avcunu kesti. İlerledi, yanımda durdu, elini Desen'in üzerine uzattı.

"Gidersek, ancak üçümüz hedefe varırız," dedi, "o da varırsak. Sen arkadaşlarımı naklederken, ben burada kalıp sana arkadaşlık edeceğim."

"Bunu tatminkar bir biçimde yaptığımı nereden anlayacaksın?"

"Güzel soru," dedi. "Merle, üzerinde bir deste Koz Kartı var mı?"

"Evet."

Kartları çıkardım ve gösterdim.

"Benim kartım duruyor mu?"

"Son baktığımda duruyordu."

"O zaman çıkar ve hazır et. Yola çıkmadan önce bir sonraki hareketini planla. Gideceğin yere varıncaya kadar benimle iletişim halinde kal."

"Ya sen, Luke? Sonsuza dek Düzen’e kanlı bir tehdit olarak burada oturamazsın. Yalnızca geçici bir mücadele olur. Eninde sonunda yerinden ayrılman gerekir ve bunu yaptığında..."

"Destende hâlâ tuhaf kartlar var mı?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Bir zaman Kıyametin Koz Kartları olarak adlandırdıklarından."

Kartları karıştırdım. Çoğu destenin dibindeydi.

"Evet," dedim. “Çok güzel çizilmişler. Onları atamazdım."

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet. Bu kadar güzel şeyler yap, sana Amber’de bir sergi açayım."

"Ciddi misin? Sırf arkadaşın olduğum için!"

Desen İmgesi bir homurtu çıkardı.

"Herkes sanat eleştirmeni oldu," dedi Luke. “Tamam. Bütün Kıyametin Koz Kartlarını çek."

Yaptım.

"Onları biraz karıştır. Yüzlerini aşağıda tut, lütfen."

"Tamam."

"Yelpaze gibi aç."

Öne eğildi, bir kart seçti.

"Tamam," dedi. “İşimin başındayım. Hazır olduğunda, ona sizi nereye götüreceğini söyle. İletişimi kesme. Hey, Desen, ben de buzlu çay istiyorum."

Sağ ayağının yanında buğulu bir bardak belirdi. Luke eğildi, bardağı aldı ve yudumladı.

"Teşekkürler."

"Luke," dedi Nayda, “neler olup bittiğini anlamıyorum. Sana ne olacak?"

"Fazla bir şey değil," diye yanıt verdi. “Benim için ağlama, iblis kadın. Seninle daha sonra görüşeceğiz."

Bana baktı ve tek kaşını kaldırdı.

"Bizi Jidrash’a gönder," dedim, “Kashfa’da. Sarayla kilise arasındaki açıklığa."

Luke’un Koz Kartını nemli sol elimde, mırıldanan çubuklunun yanında tuttum. Luke, “Onu işittin," derken, kartın soğuduğunu hissettim.

Ve dünya sarmal oldu, açıldı ve Jidrash’ta serin, rüzgarlı bir sabahtı. Koz Kartından Luke’a baktım. Yüzükte kanal ardına kanal açtım.

"Dalt, seni burada bıraksam daha iyi," dedim. “Seni de, Nayda."

"Hayır," dedi iri yarı adam. Tam o sırada Nayda, “Bir dakika bekle," dedi.

"İkiniz de artık resimden çıktınız," diye açıkladım. “İki taraf da peşinizde değil. Ama Coral’ı güvenli bir yere götürmeliyim. Kendimi de."

"Sen eylem odağısın," dedi Nayda “ve sana yardım ederek Luke’a yardım etmiş olurum. Beni de götür."

"Ben de böyle hissediyorum," dedi Dalt. “Luke’a hâlâ büyük borcum var."

"Tamam," dedim. “Hey, Luke! Bütün bunları duydun mu?"

"Evet," dedi. “O zaman işimize baksak iyi olacak. Lanet olsun! Döktüm."

Koz Kartı karardı.

İntikam meleklerini, ateşten dilleri, şimşekleri ya da toprağın yarılmasını beklemedim. Hepimizi hemen Desenin nüfuz alanından çıkardım.

Büyük ağacın altındaki yeşil otların üzerine yayıldım. Sis kümeleri sürüklenip geçiyordu. Altımda babamın Desen’i kıvılcımlanıyordu. Jurt bağdaş kurmuş, arabanın kaputunun üzerinde oturuyordu. Kılıcı dizlerindeydi. Biz belirince yere sıçradı. Corwin görünürlerde yoktu.

"Neler oluyor?" diye sordu Jurt bana.

"Dayak yedim, kovalandım, itilip kakıldım. Zihnim yok olana kadar burada uzanıp sise bakacağım," dedim. “Coral, Nayda ve Dalt ile tanış. Hikayelerini dinle, kendininkini anlat, Jurt. Çok iyi, özel görüntüleri olmadığı sürece dünyanın sonu gelse bile uyandırma beni."

Solan gitar ve Sara K’nin uzak sesi eşliğinde dediğimi yaptım. Çimenler yumuşacıktı. Sisler beynimde dönüyordu. Siyaha soldu.

Ve sonra ve sonra... Ve sonra, bayım...

Yürüyordum. California’da sık sık gittiğim bir alışveriş merkezinde yürüyor, neredeyse süzülüyordum. Çocuk kümeleri, bebekli çiftler, paketler taşıyan kadınlar geçiyordu, sözleri bir müzik dükkanının hoparlörünün gürültüsüyle boğuluyordu.

Saksı içinde vahalar gölge yapıyor, yemek kokuları süzülüyor, indirim tabelaları vaatlerde bulunuyordu.

Yürüdüm. Eczanenin yanından. Ayakkabı mağazasının yanından. Şekerci dükkanının yanından...

Sola dönen dar koridor. Daha önce hiç fark etmemiştim.

Dönmeli...

Halı olması tuhaftı ve yüksek şamdanlarda mumlar, aplikler, dar dolapların tepesinde lambalar. Duvarlar yansımalarıyla pırıldıyordu. Arkama baktım.

Arka yoktu. Alışveriş merkezi yok olmuştu. Koridor o tarafta bir duvarla sona eriyordu. Üzerinde küçük bir duvar halısı asılıydı, üzerinde dokuz şekil bana bakıyordu. Omuzlarımı silktim ve tekrar döndüm.

"Hâlâ büyünden bir şeyler kalmış, dayı," dedim. “İşimize bakalım o zaman."

Yürüdüm. Şimdi sessizlikte. İleri. Aynaların pırıldadığı yere. Bu yeri uzun zaman önce görmüştüm, hatırlıyordum, ama düzeni -aniden anladım- Amber Şatosu’na has değildi. Tam oradaydı, hafızamın ucunda -bu taraftan geçen genç benliğim, biri eşliğinde- ama o anının bedeli burada kontrol kaybı olurdu, biliyordum. Gönülsüzce imgeyi salıverdim ve dikkatimi solumdaki küçük, oval aynaya çevirdim.

Gülümsedim. İmgem de öyle. Dilimi çıkardım ve aynı şekilde selamlandım.

Devam ettim. Ancak birkaç adım sonra imgemin iblis formunda olduğunu fark ettim. Ben insan şeklindeydim.

Sağımdan yumuşak bir boğaz temizleme sesi geldi. O tarafa döndüğüm zaman, siyah çerçeveli bir eşkenar dörtgenin içinde ağabeyim Mandor’u gördüm.

"Sevgili oğlum," dedi, “kral öldü. Tahta geçer geçmez çok yaşasın senin saygın kişiliğin. Dünyanın Sonu’nda taç giymek için acele etsen iyi olur. Mücevher’in gelini olsa da, olmasa da."

"Birkaç küçük sorunla karşılaştık," dedim.

"Şu anda çözmeye değecek bir şey değil. Saraylar’da bulunman çok daha önemli."

"Hayır, dostlarım önemli," dedim.

Dudaklarına bir anlık bir gülümseme dokundu.

"Dostlarını korumak ve düşmanlarına dilediğini yapmak için ideal bir konumda olacaksın," dedi.

"Döneceğim," dedim, “kısa süre sonra. Ama taç giymek için değil."

"Nasıl istersen, Merlin. Arzu edilen buradaki varlığın."

"Hiçbir söz vermiyorum," dedim.

Güldü ve ayna boşaldı.

Döndüm. Yürümeye devam ettim.

Daha fazla kahkaha. Soldan. Annemden.

Çiçek oymalı kırmızı bir çerçeveden bana bakıyordu. Yüz hatlarında çok alaycı bir ifade vardı.

"Onu Çukur’da ara!" dedi. “Onu Çukur’da ara!"

Geçtim, kahkahası arkamda devam etti.

"Hsst!"

Sağımda, yeşil çerçeveli uzun, dar bir ayna.

"Merlin Effendiss," dedi. “Aradımss, ama hayalet ışık bu taraftan geçmediss."

"Teşekkürler, Glait. Lütfen izlemeye devam et."

"Evetss. Bir gece yine sıcak bir yerde oturmalıyıss, ssüt içmeliyiss ve esski günlerden bahssetmeliyiss!"

"Bu güzel olur. Evet, yapmalıyız bunu. Daha büyük bir şey tarafından yenmezsek."

"S-s-s-s-s!"

Bu kahkaha olabilir miydi?

"İyi avlar, Glait."

"Evetss. S-s-s!"

...Ve devam. Yürüdüm.

"Amber’in oğlu. Çubukluyu takan..." soldaki gölgeli bir nişten.

Durdum ve baktım. Çerçeve beyaz, cam griydi. İçeride hiç karşılaşmadığım bir adam vardı. Gömleği siyahtı ve boynunda açıktı. Kahverengi deri yelek giyiyordu, saçları koyu sarıydı, gözleri belki yeşildi.

"Evet?"

"Amber’de bir çubuklu saklanmıştı," dedi, “senin bulman için. Büyük güçlere sahip. Aynı zamanda, onu takanın belli koşullar altında belli şekilde davranması için bir dizi büyü taşıyor."

"Bundan şüphelenmiştim," dedim. “Ne yapmak üzere hazırlanmış?"

"Daha önce Kaos Kralı Swayhill tarafından takılıyordu. Seçilen halefi tahta çıkmaya, belli bir şekilde davranmaya ve belli insanların önerilerine uymaya zorlayacak."

"Onlar kim peki?"

"Kahkaha atan ve 'Onu Çukur’da ara,' diye haykıran kadın. Senin geri dönmeni isteyen siyahlı adam."

"Dara ve Mandor. Bu büyüleri çubukluya onlar mı yaptı?"

"Evet öyle. Ve adam senin bulabilmen için bıraktı."

"Yüzükten şimdi vazgeçmek istemem," dedim, “tam da faydalı olurken. Büyüleri kaldırmanın yolu var mı?"

"Elbette. Ama senin için fark etmez."

"Neden?"

"Taktığın yüzük bahsettiğim yüzük değil."

"Anlamıyorum."

"Anlayacaksın. Asla korkma."

"Sen kimsin, bayım?"

"Adım Delwin ve asla karşılaşmayabiliriz. Bazı kadim güçler serbest kalmazsa, elbette."

Elini kaldırdı ve onun da bir çubuklu takmakta olduğunu gördüm. Onu bana doğru uzattı.

"Yüzüğünü benimkine dokundur," diye emretti. “O zaman seni bana getirmesi emredilebilir."

Benimkini kaldırdım ve cama doğru uzattım. Dokundukları anda bir ışık parıltısı oluştu ve Delwin yok oldu.

Kolumu indirdim. Yürümeye devam ettim. Bir dürtüyle bir çekmece dolabının önünde durdum ve çekmecesini açtım.

Bakakaldım. Anlaşılan bu yerin önüne geçmenin yolu yoktu. Çekmecede babamın küçük mabedinin minyatür bir kopyası vardı. Minik, renkli döşeme taşları, ufacık, yanan mumlar, hatta sunağın üzerinde oyuncak boyunda bir Grayswandir.

"Yanıt önünde duruyor, sevgili dostum," dedi tanıdığım, ama bilmediğim, gırtlaktan gelen bir ses.

Bakışlarımı, dolabın üzerinde asılı durduğunu fark etmediğim lavanta çerçeveli aynaya kaldırdım. İçindeki hanımefendinin uzun, kömür karası saçları vardı ve gözleri o kadar siyahtı ki, gözbebeklerinin nerede bittiğini, irislerin nerede başladığını seçemiyordum. Teni çok solgundu, belki de pembe göz farı ve dudak boyasıyla vurgulandığı için. O gözler...

"Rhanda!" dedim.

"Hatırlıyorsun! Beni hatırlıyorsun!"

"...ve kemik dansı oyunu günlerimizi," dedim. “Yetişkin ve çok güzelsin. Bir süre önce seni düşündüm."

"Uyurken bakışının dokunuşunu hissettim, Merlin’im. Bu şekilde ayrıldığımız için üzgünüm, ama ebeveynlerim..."

"Anlıyorum," dedim. “Benim iblis ya da vampir olduğumu düşünüyorlardı."

"Evet." Solgun elini aynadan uzattı, benim elimi tuttu, kendine çekti. Aynanın içinde, elimi dudaklarına bastırdı. Soğuktular. “Senin türünden olmayan adamların ve kadınların oğulları ve kızlarıyla dostluk etmemi tercih ediyorlardı."

Gülümsediği zaman, sivri dişlerini gördüm. Çocukluğunda belli değildiler.

"Tanrılar! İnsan görünüyorsun!" dedi. “Bir gün gel, beni Yabanormanı’nda ziyaret et!"

Bir dürtüyle öne eğildim. Dudaklarımız aynanın içinde birleşti. O her neyse, dost olmuştuk.

"Yanıt," diye tekrarladı, “önünde duruyor. Beni görmeye gel!"

Ayna kızardı ve Rhanda yok oldu. Çekmecenin içindeki mabet değişmeden duruyordu. Çekmeceyi kapattım ve döndüm.

Yürüdüm. Solda aynalar. Sağda aynalar. İçlerinde yalnız ben.

Sonra...

"Vay vay, yeğenim. Kafan mı karıştı?"

"Her zamanki gibi."

"Seni suçladığımı söyleyemem."

Gözleri alaycı ve bilgeydi, saçları kız kardeşi Fiona’nın ve merhum erkek kardeşi Brand’inki gibi kızıldı. Ya da Luke’unki gibi.

"Bleys," dedim, “ne haltlar dönüyor."

"Delwin’in mesajının geri kalanını ben ileteceğim," dedi, cebine uzanıp elini uzatarak. “Al."

Aynaya uzandım ve aldım. Parmağımdakine benzer bir başka çubukluydu.

"Delwin’in bahsettiği bu," dedi. “Onu asla takmamalısın"

Yüzüğü bir süre inceledim.

"Bununla ne yapacağım?" diye sordum.

"Cebine koy. Bir noktada aklına bir kullanım şekli gelebilir."

"Onu nereden buldun?"

"Mandor onu yerine bıraktıktan sonra, şimdi taktığınla değiştirdim."

"Kaç tane var bunlardan?"

"Dokuz," diye yanıt verdi.

"Herhalde bunlar hakkında her şeyi biliyorsundur."

"Çoğu kişiden çok biliyorum."

"Bu zor olmamalı. Herhalde babamın nerede olduğunu bilmiyorsundur, değil mi?"

"Hayır. Ama sen biliyorsun. Kanlı zevkleri olan hanım arkadaşın sana söyledi."

"Bilmeceler," dedim.

"Hiç yanıt olmamasına yeğdir," diye karşılık verdi.

Sonra o gitti ve ben yürümeye devam ettim. Bir süre sonra, bu da gitti.

Süzüldüm. Siyah. Güzel. Çok güzel...

Bir parça ışık kirpiklerimden sızdı. Gözlerimi yine kapattım. Ama gök gürültüsü yuvarlandı ve az sonra ışık yine içeri sızdı.

Kahverengi içinde siyah çizgiler, boynuzlu yarıklar, eğrelti otlu ormanlar...

Bir süre sonra algıları değerlendiren yetiler uyandı ve bir ağacın iki kökünün arasındaki çatlak toprağa bakarak yan yatmakta olduğuma işaret etti. Manzara orada burada ot kümeleriyle beneklenmişti.

...Ve bakmaya devam ettim, bir şimşeğin ani aydınlığını hemen bir gök gürültüsü takip etti. Toprak bununla ürperir gibi oldu. Bir ağacın yapraklarına, bir arabanın kaputuna düşen damlaların sesini duydum. Bakışlarımın vadisini aşan en büyük çatlağa bakmaya devam ettim.

...Ve bildiğimi fark ettim.

Bu uyanışın sersem bilgisiydi. Duygunun kaynakları hâlâ uyuşuktu. Uzakta, tanıdık birilerinin alçak sesle konuştuğunu duyabiliyordum. Aynı zamanda, porselene çarpan çatal bıçak sesleri duyuyordum. Midem birazdan uyanacaktı, biliyordum ve onlara katılacaktım. Şimdilik, burada pelerine sarınmış, yatmak, hafif yağmuru dinlemek ve bilmek çok hoştu...

Mikro-dünyama ve karanlık vadisine döndüm...

Yer yine sarsıldı, bu sefer gök gürültüsü ve yıldırım eşliği olmadan. Ve sarsılmaya devam etti. Bu beni sinirlendirdi, çünkü dostlarımı ve akrabalarımı rahatsız ediyor, seslerinin alamı gibi bir şeyle yükselmesine sebep oluyordu. Aynı zamanda, ben yalnızca dalmak ve yeni edindiğim bilginin tadını çıkarmak isterken uykudaki bir California refleksini harekete geçiriyordu.

"Merlin, uyanık mısın?"

"Evet," dedim. Aniden doğrulup oturdum, gözlerimi çabucak ovaladım ve ellerimi saçlarımdan geçirdim.

Omzumu sarsan, yanımda diz çöken babamın hayaletiydi.

"Bir sorunumuz var gibi," dedi, “aşırı dallanıp budaklanabilir."

Arkasında duran Jurt başını defalarca salladı. Zemin bir kez daha sarsıldı, dallar ve yapraklar çevremizde yağdı, küçük taşlar dans etti, toz kalktı, sisler çalkalandı. Luke, Dalt, Coral ve Nayda’nın çevresinde oturmuş, yemek yedikleri ağır, kırmızı-beyaz örtünün yakınlarında bir tabağın kırıldığını duydum.

Dolandığım pelerinden kurtuldum ve ayağa kalktım. Ben uyurken birinin çizmelerimi çıkarmış olduğunu fark ettim. Onları yeniden giydim. Bir başka sarsıntı daha oldu, destek için ağaca yaslandım.

"Sorun bu mu?" dedim. “Yoksa onu yemeye hazırlanan daha büyük bir şey mi?"

Bana şaşkınlıkla baktı. Sonra, “Desen’i çizerken," dedi, “bu bölgede bir fay hattı olduğunu ya da bir gün böyle bir şeyin olacağını bilmemin yolu yoktu. Bu şoklar Desen’i çatlatacak olursa, işimiz biter. Birçok açıdan. Anladığım kadarıyla taktığın şu çubuklu, muazzam enerjiler çekebiliyor. Onu kullanarak bu şeyi dağıtmanın yolu var mı?"

"Bilmiyorum," dedim. “Hiç böyle bir şey denememiştim."

"Hemen öğren, olmaz mı?" dedi.

Ama zihnimi çoktan dişlilerin çevresinde döndürmeye, her birine dokunarak hayata çağırmaya başlamıştım bile. Sonra en çok enerjiye sahip olanı yakaladım; hızla çektim, kendimi, bedenimi ve zihnimi enerjisiyle doldurdum. Ateşleme tamamlanmış, makine boşta, ben sürücü koltuğunda, vitese geçirdim ve çubukludan gelen güç hattını yere çevirdim.

Uzun süre uzandım, keşfedeceğim herhangi bir şey için öznele dönüşüm sondası aradım.

...Kumsaldan okyanusa yüzmek -dalgalar karnımı, göğsümü gıdıklıyor- ayak parmaklarımla kayaları, yosun kümelerini hissediyorum... Zaman zaman bir taş dönüyor, kayıyor, bir başkasına çarpıyor, kayıyor... Dibi gözlerimle göremiyorum.

Fakat kayaları, kırığı, yapısını ve hareketini, dip tamamen aydınlatılmış gibi açıkça görüyorum.

Şimdi tabakaların içinde ileriyi yokluyorum, yokluyorum, bir el fenerinin ışığı gibi yumuşak tek bir ayak parmağı kayalık yüzeyler boyunca kayıyor, bir tabakanın bir diğeri üzerindeki basınçlarını sınıyor, toprağın altındaki

dağların dengesel öpücüklerini, ağır hareketlerinin dağların oluşmasına kaymasını, gizli yerlerin en karanlığındaki mineralleri okşayan el.

Taş kayıyor. Bedenim takip ediyor...

Kayan geçidi takip ederek dalıyorum. Isı yayarak, kayaları çatlatarak, yeni yollar açarak hızla ilerliyorum, dışarıya doğru, dışarıya doğru... Bu taraftan geliyor. Bir taş duvarı aşıyorum, sonra bir daha. Bir daha. Onu saptırmanın yolunun bu olduğundan emin değilim, ama nasıl deneyeceğimi bildiğim tek yol. O yoldan git! Lanet olsun! Şu yoldan. İki kanala daha uzanıyorum, üçüncüye, dördüncüye...

Yerin içinde hafif bir titreme vardı. Bir kanal daha açtım.

Sondamın içinde, kayalar suların altında istikrar kazandı. Kısa süre sonra yerin titremesi durdu.

Kaymanın ilk başladığını hissettiğim yere döndüm. Artık istikrarlıydı, ama hâlâ gergindi. Dikkatle, dikkatle yokla. Bir vektör tanımla. Takip et. Orijinal basıncın geldiği yere doğru takip et. Ama hayır. Bu nokta yalnızca vektörlerin birleşim yeri. Onları izle.

Yine. Daha fazla kesişim. Onları izle. Daha fazla kanala uzan. Sinir sistemi kadar girift tüm basınç yapısı tanımlanmalı.

Ağacını aklımda tutmalıyım.

Bir tabaka daha. Olası olmayabilir. Topografik dallarımda sonsuzlukla flört ediyor olabilirim. Çerçeveyi dondur. Sorunu basitleştir. Üçüncü zamanın ötesindeki her şeyi görmezden gel. Bir sonraki kesişimi bul. Bazı ilmekler var. Güzel. Ve bir plaka söz konusu. Daha iyi.

Bir sıçrayış daha dene. Faydasız. Kapsanamayacak kadar büyük bir resim. Üçüncü zamanınkilerden kurtul.

Evet.

Böylece genel hatları çizildi. Aktarım vektörleri basitçe belirlendi. Plakaya dön, neredeyse. Uygulanan basınç uzanan basıncın tamamından az. Neden? İkinci vektör boyunca ek girdi noktası, bu vadinin yırtma kuvvetlerini yeniden yönlendiriyor.

"Merlin? Sen iyi misin?"

"Beni bırak," diye yanıt verdiğini duydum sesimin.

Sonra uzan, güç ekle, içeri, yokla, aktarım işareti...

Önümde gördüğüm bir Logrus mu?

Üç kanal daha açtım, alana odaklandım, onu ısıtmaya başladım.

Kısa süre sonra kayalar çatlamaya başladı, ama biraz sonra eridiler. Yeni yarattığım magma kırık hatlarına aktı. Daha önce depreme sebep olan gücün kaynaklandığı yerde boş bir alan oluştu.

Geri.

Uzantılarımı çektim, çubukluyu kapattım.

"Ne yaptın?" diye sordu bana.

"Logrus'un yeraltı gerginlikleriyle uğraştığı bir yer buldum," dedim "ve o yeri yok ettim. Artık orada küçük bir mağara var. Yıkılırsa basıncı daha da azaltabilir."

"Demek onu stabilize ettin?"

"En azından şimdilik. Logrus'un sınırlarını bilmiyorum, ama bu yere ulaşmak için yeni bir yol bulması gerekecek. Sonra, onu sınamak zorunda kalacak. Ve şu anda Desen'i gözlemekle meşgulse, bu onu yavaşlatabilir."

"Demek bize zaman kazandırdın," dedi. "Elbette, şimdi de bize karşı Desen harekete geçebilir."

"Olabilir," dedim. "İki güce karşı güvende olabilmeleri için herkesi buraya getirdim."

"Görünüşe göre kazancı risk almaya değer kılmışsın."

"Tamam," dedim. "Sanırım onlara endişelenecek başka şeyler verme zamanı geldi."

"Örneğin?"

Ona, babamın Desen hayaletine, bu yerin koruyucusuna baktım.

"Et ve kandan benzerinin nerede olduğunu biliyorum," dedim "ve onu serbest bırakacağım."

Bir ışık parıltısı oldu. Ani bir rüzgar düşmüş yaprakları havalandırdı, sisleri kıpırdattı.

"Sana eşlik etmeliyim," dedi.

"Neden?"

"Ona özel bir ilgi besliyorum, elbette."

"Tamam."

Çevremizde gök gürültüsü patladı, sisler yeni bir rüzgarla aralandı.

O sırada Jurt yanımıza yaklaştı.

"Sanırım başladı," dedi.

"Ne?" diye sordum.

"Güçlerin düellosu," dedi. "Uzun zamandır Desen öndeydi. Ama Luke ona zarar verdiği ve sen Mücevher'in gelinini kaçırdığın zaman, bu onu

Logrus’a göre, çağlardır olduğundan daha zayıf kılmış olmalı. Bu yüzden Logrus saldırmaya karar verdi ve bu Desen’e zarar vermek için küçük bir mola verdi."

"Logrus yalnızca bizi sınamıyorsa," dedim “ve bu yalnızca bir fırtınaysa."

O konuşurken hafif bir yağmur başlamıştı.

"Buraya geldim çünkü mücadele başlayacak olursa ikisinin de dokunmayacağı tek yer olduğunu düşündüm," diye devam etti Jurt. “Bu tarafa bir darbe indirmek için ikisinin de asıl saldırı ya da savunmasından enerji ayıracağını düşünmemiştim."

"Bu mantık hâlâ geçerli olabilir," dedim.

"Bir kereliğine kazanan yanda olmak istiyorum," dedi.

"Doğru ya da yanlışa aldırdığımı sanmıyorum. Bunlar çok tartışmaya açık şeyler. Bir kerecik, kazanan adamların yanında olmak istiyorum. Ne düşünüyorsun, Merle? Ne yapacaksın?"

"Buradaki Corwin ve ben Saraylar’a gidiyoruz ve babamı serbest bırakacağız," dedim. “Sonra çözülmesi gereken her ne varsa çözeceğiz ve sonsuza dek mutlu yaşayacağız. Nasıl olduğunu bilirsin."

Başını iki yana salladı.

"Aptallık mı ediyorsun, yoksa özgüveninin temeli var mı, hiç anlayamadım. Ama aptal olduğuna karar verdiğim her seferinde, bana pahalıya mal oldu." Karanlık gökyüzüne baktı, alnına düşen yağmur damlalarını sildi. “Çok kararsızım," dedi, "ama hâlâ Kaos Kralı olabilirsin."

"Hayır," dedim.

"...Ve Güçlerle özel bir ilişkin var."

"Varsa, bunu kendim de anlamıyorum."

"Fark etmez," dedi. “Hâlâ seninleyim."

Diğerlerinin yanına gittim, Coral’a sarıldım.

"Saraylar’a dönmeliyim," dedim. “Desen’i koruyun. Döneceğiz."

Gökyüzü üç parlak şimşekle aydınlandı. Rüzgar ağacı sarstı.

Döndüm ve havanın ortasında bir kapı yarattım. Corwin’in hayaleti ve ben onun içinden geçtik.

Bölüm 12

Böylece Kaos Sarayları’na döndüm ve Sawall’ın çarpık uzaylı heykel bahçesine geldim.

"Neredeyiz?" diye sordu hayalet babam.

"Bir tür müze," diye karşılık verdim, “üvey babamın evinde. Burayı seçtim, çünkü aydınlatma hilelidir ve saklanacak bir sürü yer vardır."

Parçaların bazılarını ve duvarlardaki, tavandaki yerlerini inceledi.

"Burası dövüşmek için acayip bir yer olurdu," diye yorum yaptı.

"Herhalde öyle."

"Buralarda mı büyüdün?"

"Evet."

"Nasıldı?"

"Ah, bilmiyorum. Kıyaslayacak bir şeyim yok. Yalnız ve dostlarımla, bazı güzel zamanlarım oldu ve birkaç tane de kötü zamanım. Çocuk olmanın bir parçası."

"Bu yer...?"

"Sawall Yolları. Keşke hepsini göstermek, seni yolların hepsinden geçirmek için zamanım olsaydı."

"Belki başka bir gün."

"Evet."

Hayaletçark ya da Kergma’nın belirmesini umarak yürümeye başladım. Ama ikisi de belirmedi.

Sonunda bizi duvar halıları salonuna götüren bir koridordan geçtik, oradan istediğim odaya bir yol vardı. Çünkü oda metal ağaçlar galerisine geçen bir koridora açılıyordu. Ama oradan ayrılmadan önce, koridorda sesler duydum. Bu yüzden konuşanlar yaklaşırken odada bekledik. İçinde Erken Sanrı döneminden, turuncu, mavi ve sarıya boyanmış bir Jabberwock iskeleti vardı. İçlerinden birinin ağabeyim Mandor olduğunu hemen anladım; diğerini sesinden tanımadım, ama geçerlerken bir göz atmayı başardım ve Amblerashlı Lord Bances, Logrus’u Simgeleyen Yılanın Yüksek Rahibi (bir kereliğine bir unvanı tam olarak belirtmek gerekirse) olduğunu gördüm. Kötü bir hikaye olsa kapıda dururlardı ve ben herhangi

bir şey hakkında bilmem gereken her şeyi anlatan bir konuşmaya kulak misafiri olurdum.

Geçerken yavaşladılar.

"Demek öyle olması gerekiyor?" dedi Bances.

"Evet," diye yanıt verdi Mandor. “Kısa zamanda."

Ve geçip gittiler ve tek bir sözcük daha duyamadım. Uzaklaşıncaya kadar ayak seslerini dinledim. Sonra biraz daha bekledim. “Takip et. Takip et," diyen küçük bir ses duyduğumdan eminim.

"Bir şey duydun mu?" diye fısıldadım.

"Hayır."

Koridora çıktık ve sağa dönerek Mandor ile Bances’in gittiği yolun aksini seçtik. Biz bunu yaparken, sol kalçamın altında, bir noktada sıcaklık hissettim.

"Onun yakınlarda bir yerde olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu Corwin hayaleti. “Dara’nın tutsağı mı?"

"Evet ve hayır," dedim. “Oy!"

Bacağımın üst kısmına sıcak kömür bastırılmış gibi hissediyordum. Amber bir tabut içinde, mumyalanmış bir hanımefendiyle paylaştığım en yakın girintiye kayarak elimi cebime daldırdım.

Elim üzerine kapanırken ne olduğunu biliyordum. O anda ilgilenmek için ne zamanım, ne arzum olan her tür felsefi spekülasyonu akla getiriyordu ve bu yüzden bu tür şeylerle ilgilenmek için zamanın sınavından geçmiş bir yöntemi tercih ettim: hepsini rafa kaldırdım.

Cebimden çıkardığım şey bir çubukluydu ve avcumda sıcak sıcak yatıyordu. Onunla parmağıma taktığım yüzük arasında hemen bir kıvılcım uçtu.

Ardından sözsüz bir iletişim, bir dizi imge, fikir, duygu geldi ve beni Mandor’u bulmaya, Saraylar’ın bir sonraki kralı olarak taç giymeye hazırlanmak üzere kendimi ellerine teslim etmeye zorladı. Bleys’in onu asla takmamamı neden söylediğini anlayabiliyordum. Arada kendi çubuklum olmasa, emirleri herhalde karşı konulamaz olacaktı. Onu kapatmak, çevresine yalıtkan bir duvar inşa etmek için kendiminkini kullandım.

"O lanet şeylerden iki tane mi var sende!" dedi Corwin’in hayaleti.

Başımı salladım.

"Onlar hakkında bilmediğim bir şey biliyor musun?" diye sordum. “Her şey bu tanıma uyar."

Başını iki yana salladı.

"Yalnızca çok eski güç nesneleri olduklarını, evrenin hâlâ bulanık bir yer olduğu ve Gölge alemlerin daha belirsiz bir şekilde tanımlandığı zamanlardan kaldıklarını. Zamanı geldiğinde onları yapanlar ya uyudu, ya çözüldü, ya da o tür kişilerin yaptığı başka bir şey yaptı ve çubuklular çekildi, saklandı, dönüştürüldü ya da hikaye bittiğinde bu tür şeylere ne olursa o oldu. Elbette pek çok uyarlaması var. Hep olmuştur. Ama iki tanesini Saraylar'a getirmek üzerine çok dikkat çekecek. Sırf varoluşun bu kutbunda bulunmaları yüzünden Kaos'un genel gücüne katkıda bulunacaklarından bahsetmiyorum bile."

"Ah, tanrım," dedim. "Taktığıma kendini de gizlemesini emredeceğim."

"Bunun işe yarayacağını sanmıyorum," dedi, "ama emin değilim. "Her güç kaynağıyla daimi bir akım bağlantısı sürdürdüklerini ve nesnenin bu yayın doğasının varlığını belli edeceğini düşünüyorum."

"O zaman kendini olabildiğince düşük seviyeye ayarlamasını söyleyeceğim."

Başını salladı.

"Söylemenin bir zararı olmaz," dedi, "ama bunu otomatik olarak yaptıklarını tahmin ediyorum."

Diğer yüzüğü cebime koydum, girintiden çıktım ve koridor boyunca hızla ilerledim.

Aradığımı düşündüğüm yere yaklaşınca yavaşladım. Ama yanıldığımı sandım. Metal orman orada değildi. O kısmı geçtik. Kısa süre sonra, tanıdık bir sergiye geldik. O yönden yaklaşınca, metal ormandan önce duran. Daha dönerken biliyordum. Ne olduğunu anlamıştım. Eskiden metal orman olan yere geldiğimizde, durdum ve inceledim.

"Ne oldu?" diye sordu hayalet babam.

"Kaos'ta şimdiye dek yapılmış her tür keskin silah ve aletlerden oluşan bir sergi gibi görünüyor," dedim. "Dikkat edersen hepsinin ucu yukarı dönük."

"Ee?" diye sordu.

"Aradığım yer burası," diye yanıt verdim, "metal bir ağaca tırmanacağımız yer."

"Merle," dedi, "belki burası düşünce süreçlerime ya da seninkilere bir şey yapıyor. Anlamıyorum."

"Tavana yakın," diye açıkladım, işaret ederek. “Yaklaşık olarak nerede olduğunu biliyorum -sanırım. Ama şimdi farklı görünüyor..."
"Orada ne var, evlat?"
"Bir yol, bir nakil alanı, Jabberwock iskeletine giden yere geçtiğimiz gibi. Ama bu bizi senin küçük mabedine götürecek."
"Gideceğimiz yer orası mı?"
"Evet."
Çenesini ovaladı.
"Eh, yanından geçtiğimiz bazı sergilerde oldukça uzun nesneler vardı," dedi “ve hepsi metal ya da taştan yapılmış değildi. Bir totem direği ya da her ne halt ise buraya taşıyabilir, o yerin altındaki keskin nesnelerin bazılarını temizleyebilir, direği altına..."
"Hayır," dedim. “Anlaşılan Dara birinin mabedi ziyaret ettiğini anlamış. Muhtemelen benim son ziyaretimde, beni neredeyse yakalayacaktı. Sergi bu yüzden değişmiş. Oraya çıkmanın yalnızca iki yolu var. Önerdiğin gibi sağlam bir şey getirmek ve tırmanmadan önce bir sürücü kesici aleti temizlemek. Ya da çubukluyu yüklemek ve kendimizi oraya yükseltmek. İlki fazla uzun sürer ve herhalde fark ediliriz. İkincisi o kadar çok güç gerektirir ki, kuşkusuz annemin buraya kurduğu bütün büyülü alarmları çalıştırır."
Kolumu yakaladı ve beni serginin yanından geçirdi.
"Konuşmalıyız," dedi, beni küçük bir sıranın bulunduğu bir girintiye götürerek.
Oturdu ve kollarını kavuşturdu.
"Ne haltlar dönüyor, bilmem gerek," dedi. “Bilgi almazsam doğru düzgün yardım edemem. Adamla mabet arasındaki bağlantı ne?"
"Annem bana 'Onu Çukur’da ara,' derken gerçekte ne kastettiğini anladığımı sanıyorum," diye açıkladım. “Mabedin zemininde döşeme taşlarına işlenmiş stilize Kaos ve Amber resimleri var. Saraylar tarafının kenarında Çukur’un resmi var. Mabedi ziyaret ederken o tarafa hiç ayak basmadım. Oraya konulmuş bir yol olduğuna ve diğer ucunda senin tutsak edildiğin yerin bulunduğuna iddiaya girmeye hazırım."
Ben konuşurken başını sallamaya başladı, sonra, “Demek yoldan geçip onu kurtaracağız?" diye sordu.
"Doğru."
"Söylesene, bu yollar hep iki yönlü mü çalışır?" dedi.

"Şey, hayır... Ah, neye varmaya çalıştığını anlıyorum."

"Bana mabedi daha ayrıntılı tarif et," dedi.

Ettim.

"Yerdeki o büyü çemberi ilgimi çekti," dedi. “Varlığın risklerini göze almadan onunla iletişim kurmanın yolu olabilir. Belki bir tür imge değiş tokuşu."

"Nasıl çalıştığını anlamak için uzun süre uğraşmam gerekebilir," dedim, “şanslı olmadıkça. Benim önerim yükselmek, içeri girmek, Çukur’daki yolu kullanarak ona ulaşmak, onu kurtarmak ve defolup gitmek. İncelik yok. Ustalık yok. Beklediğimiz gibi olmayan bir şeyle karşılaşırsak, çubuklunun gücünü kullanarak aşarız onu. Hızlı hareket etmek zorundayız, çünkü bir kez başlayınca, peşimize düşecekler."

Derin düşüncelere dalmış gibi uzun uzun bana baktı.

Sonunda sordu, “Annenin büyülerinin kazayla alarm vermesinin yolları yok mu?"

"Hm. Gerçek Çukurdan gelen başıboş bir büyü akımının geçmesi, sanırım. Bazen onları çalıştırır."

"Bu geçiş nasıl bir şey olur?"

"Bir büyü çökeltisi ya da dönüşüm," dedim.

"Böyle bir şeyin sahtesini yapabilir misin?"

"Sanırım. Yine de, araştırırlar ve Corwin’in gittiğini görünce hile olduğunu anlarlar. Çaba boşa gider."

Güldü.

"Ama o gitmeyecek," dedi. “Ben yerini alacağım."

"Bunu yapmana izin veremem!"

"Benim seçimim," dedi. “Ama Dara ile Mandor’un Güçler arasındaki çatışmayı, Desendüşüşü’nden daha büyük bir şey haline getirmesini engelleyecekse zamana ihtiyacın olacak."

İçimi çektim.

"Tek yol bu," dedi.

"Sanırım haklısın."

Kollarını açtı, gerindi, ayağa kalktı.

"Hadi gidip yapalım," dedi.

Bir büyü kurmalıydım, son zamanlarda yapmadığım bir şey eh, yarım bir büyü, etkileri yarım, çünkü ona enerji verecek bir çubuklum vardı. Sonra

onu serginin üzerine yaydım, keskin uçları, moleküler düzeyde birleştirilmiş çiçeklere çevirdim.

Ben bunu yaparken, girişimi fark eden ve merkeze bildiren psişik alarm olduğundan emin olduğum bir karıncalanma hissettim.

Sonra bir sürü enerji çağırdım ve ikimizi havalandırdım.

Yaklaşınca yolun çekişini hissettim. Neredeyse tam on ikiden vurmuştum. Onun bizi geçirmesine izin verdim.

Corwin hayaleti küçük mabedi görünce alçak sesle ıslık çaldı.

"Zevkini çıkar," dedim. “Tanrılar gibi davranılıyorsun."

"Evet. Kendi kilisesinde tutsak."

Odayı aştı, yürürken kılıç kemerini çözdü. Sunağın üzerinde duranla değiştirdi.

"Güzel kopya," dedi, “ama Desen bile Grayswandir’i kopya edemez."

"Kılıcın üzerinde Desen’den bir parça olduğunu düşünüyordum."

"Belki de tam tersidir," dedi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Bir gün diğer Corwin’e sor," dedi. “Son zamanlarda konuştuğumuz bir şeyle ilgili."

Yaklaştı ve ölümcül paketi bana uzattı. Silah, kın, kemer.

"Bunu ona götürme iyiliğini yap," dedi.

Kemerin tokasını bağladım ve başımdan geçirip omzuma astım.

"Tamam," dedim. “Harekete geçsek iyi olacak."

Mabedin uzak köşesine yöneldim. Çukur’un bulunduğu yere yaklaşırken bir yolun yanlış anlaşılması imkansız çekiştirmesini hissettim.

"Evreka!" dedim, çubukludaki kanalları harekete geçirerek.

"Beni takip et."

Öne adım attım ve yol beni götürdü.

Yaklaşık yirmi beş metrekarelik bir odaya geldik. Ortasında tahta bir direk vardı ve zemin taştı. Üzerine biraz saman serpilmişti. Mabetteki gibi, pek çok iri mum odaya dağılmıştı.

İki yanda duvarlar taş, diğerlerinde ahşaptı. Tahta duvarlarda mandalsız tahta kapılar vardı. Taş duvarların birinde penceresiz, metal bir kapı ve sol yanında bir anahtar deliği vardı. Doğru büyüklükte görünen bir anahtar direkteki çiviye asılmıştı.

Anahtarı aldım ve hızla sağımdaki tahta kapının arkasını kontrol ettim. İri bir su fıçısı, bir kepçe, değişik kaplar, bardaklar ve çatal bıçaklar buldum.

Diğer kapının arkasında birkaç battaniye ve muhtemelen tuvalet kağıdı olan yığınlar vardı.

Sonra metal kapıya yaklaştım ve anahtarla vurdum. Yanıt gelmedi. Anahtarı kilide soktum ve Corwin hayaletinin kolumu tuttuğunu hissettim.

"Bunu ben yapsam daha iyi olacak," dedi. “Onun gibi düşünüyorum ve sanırım ben daha güvende olurum."

Bundaki bilgeliği kabul etmek zorundaydım. Yana çekildim.

"Corwin!" diye seslendi. “Seni çıkaracağız! Oğlun Merlin ve ben, kopyan buradayız. Kapıyı açtığımda üzerimize atlama, olmaz mı? Kıpırdamadan duracağız, bize iyice bakabilirsin."

"Aç şunu," dedi içeriden bir ses.

Açtı ve orada durduk.

"Bak hele," dedi sonunda hatırladığım ses. “Siz bayağı gerçek görünüyorsunuz."

"Gerçeğiz," dedi hayalet “ve bu gibi olaylarda her zaman olduğu gibi, acele etsen iyi olacak."

"Evet." İçeriden ağır ayak sesleri duyuldu ve çıktığı zaman sol eliyle gözlerini gölgeledi. “İkinizden birinde güneş gözlüğü var mı? Işık acıtıyor."

"Lanet olsun!" dedim, bunu düşünmüş olmayı dileyerek.

"Hayır, ve şimdi çağırırsam Logrus beni fark edebilir."

"Daha sonra, daha sonra. Gözlerimi kısarım ve sendelerim. Buradan defolup gidelim."

Hayaleti hücreye girdi.

"Şimdi beni sakallı, zayıf ve pis yap. Saçları uzat, giysileri lime lime yap," dedi. “Sonra beni içeri kilitle."

"Neler oluyor?" diye sordu babam.

"Hayaletin bir süre için senin yerini alacak."

"Sizin planınız," dedi Corwin. “Hayalet ne diyorsa onu yap." Ben de yaptım. Sonra döndü ve elini hücreye uzattı. “Sağ ol, dostum."

"Bir şey değil," diye yanıt verdi diğeri, elini tutup sıkarak.

"İyi şanslar."

"Hoşça kal."

Kapıyı kapattım ve kilitledim. Anahtarı çiviye astım ve babamı yola götürdüm. Yol bizi öte yana geçirdi.

Mabede geldiğimizde elini indirdi. Loşluk artık daha rahat etmesini sağlamış olmalıydı. Benden uzaklaştı, sunağa yaklaştı.

"Gitsek iyi olacak, baba."

Gülerek sunağa uzandı, yanan bir mumu kaldırdı ve onu kullanarak esinti yüzünden söndüğü anlaşılan başkalarını yaktı.

"Kendi mezarıma işedim," dedi. “Kendi kilisemde kendime bir mum adama zevkini geçemem."

Sol elini bakmadan bana uzattı.

"Bana Grayswandir’i ver," dedi.

Kemeri başımdan geçirip uzattım. Tokasını açtı, beline taktı, kılıcı kınında gevşetti.

"Tamam. Şimdi ne olacak?" diye sordu.

Hızla düşündüm. Dara son seferde duvardan çıktığımı fark etmişse -düşününce, açık bir olasılıktı- duvarlara bir şekilde bubi tuzakları kurulmuş olabilirdi. Diğer yandan, geldiğimiz yoldan çıkarsak, alarma yanıt vermek üzere buraya koşan birileriyle karşılaşabilirdik.

Lanet olsun.

"Gel," dedim, gelen birini görürsek bizi hemen uzaklaştırması için çubukluyu harekete geçirerek. “Zor olacak, çünkü çıkarken uçmamız gerekiyor."

Onu yine yakaladım ve yola yaklaştık. Yol bizi götürürken ikimizi enerjilere sardım ve çiçek ve bıçak tarlasının üzerinden uçurttum.

Koridordan ayak sesleri geliyordu. Bizi bir başka yere taşıdım.

Jurt’un dairesine vardık, kimse hâlâ hücresinde olan bir adamı aramak için buraya gelmez gibi görünüyordu ve Jurt’un şimdilik buraya ihtiyacı olmadığını biliyordum.

Corwin yatağa yayıldı ve gözlerini kısarak bana baktı.

"Bu arada," dedi, “teşekkürler."

"Önemli değil," dedim.

"Burayı oldukça iyi biliyorsun, değil mi?" dedi.

"Çok değişmemiş gibi," dedim.

"O zaman ben saç ve sakal traşı için kardeşinin makasını ve traş bıçağını ödünç alırken benim için bir buzdolabını talan etmeye ne dersin?"

"Ne istersin?"

"Et, ekmek, peynir, şarap, belki bir parça pasta," dedi. “Taze ve bol olduğu sürece herhangi bir şey. Sonra bana anlatacak çok hikayen var."

"Sanırım öyle," dedim.

Ve böylece çocukken kullandığım tanıdık koridorlardan ve yollardan geçerek mutfağa yollandım. Burası sadece birkaç mumla aydınlanmıştı, ateşler örtülmüştü. Çevrede kimse yoktu.

Kileri talan etmeye gittim, bir tepsiyi talep edilen muhtelif şeylerle doldurdum, karşıma çıkan birkaç meyveyi de ekledim. İçeri girmek için kullandığım kapıdan keskin bir nefes alış sesi duyunca az daha şarap şişesini düşülüyordum.

Mavi ipeklere sarınmış Julia’ydı.

"Merlin!"

Ona yaklaştım.

"Sana çok özür borçluyum," dedim. “Dilemeye hazırım."

"Geri döndüğünü duymuştum. Kral olacağını duydum."

"Komik, bunu ben de duydum."

"O zaman sana kızgın kalmam pek vatanseverce olmaz, değil mi?"

"Seni incitmeyi hiç istemedim," dedim. “Ne fiziksel olarak, ne de başka şekilde."

Aniden birbirimize sarıldık. Uzun sürdü. Sonra bana, “Jurt artık dost olduğunuzu söyledi," dedi.

"Sanırım öyle gibiyiz."

Onu öptüm.

"Birbirimize dönecek olsak," dedi, “herhalde seni yine öldürmeye çalışır."

"Biliyorum. Bu sefer sonuçları gerçekten felaket olur."

"Şu anda nereye gidiyorsun?"

"Yapacak bir işim var ve birkaç saatimi alacak."

"Neden işin bittiği zaman uğramıyorsun? Konuşacak çok şeyimiz var. Şimdilik Morsalkım Odası denen bir yerde kalıyorum. Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Evet," dedim. “Bu çılgınlık."

"Daha sonra görüşür müyüz?"

"Belki."

Ertesi gün Kenar’a gittim, çünkü Çukurdalgıçlarının -Kenar’ın ötesindeki Yaratılış’tan kalma eserler arayan kişilerin nesillerdir ilk defa dalışları askıya aldıklarını duymuştum. Onlara sorduğumda bana derinliklerde tehlikeli faaliyetlerin olduğunu söylediler. Hortumlar, ateş kanatları, yeni yaratılmış maddelerin patlaması.

Tenha bir yere oturdum ve aşağıyı seyretmeye başladım.

Taktığım çubukluyu kullanarak takmadığımı sorguladım. Onu sardığım kalkanı kaldırdığım zaman değişmez bir tonla konuşmaya başladı, “Mandor’a git. Tahta çık. Ağabeyini gör. Anneni gör. Hazırlıklara başla." Onu tekrar sardım ve kaldırdım. Kısa sürede bir şey yapmazsam, Mandor kontrolünün dışında olduğumdan kuşkulanacaktı. Umurumda mıydı sanki?

Buradan uzaklaşabilir, belki babamla gider, Desen’inin üzerinde gelişebilecek herhangi bir çatışmada ona yardım edebilirdim. Hatta iki çubukluyu da oraya götürür, oradaki güçleri yükseltirdim. Kendi büyüme hâlâ güvenebiliyordum.

Ama sorunum tam buradaydı. Annemin ve muhtemelen ağabeyim Mandor’un kontrolü altında, tam bir kraliyetçi olacak şekilde yetiştirilmiş ve koşullandırılmıştım. Amber’i seviyordum, ama Saraylar’ı da seviyordum. Amber’e kaçmak, her ne kadar güvende olmamı sağlayacaksa da, tıpkı babamla kaçmak, ya da Coral’la veya Coral’sız, Gölge Yeryüzü’ne kaçmak gibi kişisel sorunumu çözmeyecekti. Hayır. Sorun buradaydı, içimde.

Beni yükseltilmiş bir yoldan Sawall’a götürecek bir tülsü çağırdım. Yolculuk ederken, ne yapmam gerektiğini düşündüm ve korktuğumu fark ettim. Olaylar göründüğü kadar ileriye giderse, ölme olasılığım fazlaydı. Alternatif olarak, gerçekten istemediğim halde birini öldürmek zorunda kalabilirdim.

Ama her durumda, bir çözüm olmalıydı, aksi halde varoluşumun bu kutbunda asla huzur nedir bilmeyecektim.

İnci rengi gökyüzünün zirvesindeki yeşil güneşin altında, mor bir çayın yanında yürüdüm. Mor-gri bir kuş çağırdım. Gelip bileğime oturdu. Random’a bir mesajla Amber’e yollamayı düşünmüştüm onu. Ama nasıl denersem deneyeyim, basit bir not yazamadım. Çok fazla şey çok fazla şeye dayanıyordu.

Gülerek kuşu serbest bıraktım. Kıyıdan sıçradım ve suyun üzerinde bir başka yola vurdum.

Sawall’a döndüm, heykel salonuna gittim. Artık ne yapmam gerektiğini ve bunu nasıl yapacağımı biliyordum. Daha önce, dev yapılara, basit şekillere, karmaşık şekillere bakarak durduğum -ne kadar geçmişti?- yerde durdum.

"Hayalet?" dedim. “Buralarda mısın?"

Yanıt gelmedi.

"Hayalet!" diye tekrarladım daha yüksek sesle. “Beni duyabiliyor musun?"

Hiçbir şey.

Koz Kartlarımı çıkardım, Hayaletçark’a ait olanı seçtim.

Parlak bir halka.

Ona yoğunlaşarak baktım, ama soğumaya başlamakta geç kaldı. Bu salonun açıldığı bazı tuhaf uzamlar düşünülünce, bu anlaşılabilir bir şeydi. Aynı zamanda sinir bozucuydu.

Çubukluyu kaldırdım. Onu burada, niyetlendiğim seviyede kullanmak hırsız alarmını çalıştırmak gibi bir şey olacaktı.

Amin.

Tarot’a ince bir güç hattıyla dokunarak, aletin duyarlılığını artırmaya çalıştım. Yoğunlaşmamı sürdürdüm.

Yine, hiçbir şey.

Daha fazla güçle destekledim. Ardından algılanabilir bir soğuma geldi. Ama iletişim yoktu.

"Hayalet," dedim, sıktığım dişlerimin arasından. “Bu önemli. Bana gel."

Yanıt yok. Bu yüzden nesneye güç akıttım. Kart parlamaya başladı, üzerinde buz kristalleri oluştu. Yakınlarında küçük çatırtılar duyuldu.

"Hayalet," diye tekrarladım.

O zaman zayıf bir varlık hissi geldi ve karta daha fazla enerji akıttım. Elimde parçalandı ve onu bir güçler ağıyla yakaladım, tüm parçaları bir araya getirdim, küçük bir vitraylı pencereye bakıyor gibiydim. İçine uzanmaya devam ettim.

Sonra, “Baba! Başım dertte!" dediğini duydum.

"Neredesin? Sorun ne?" diye sordum.

"Karşılaştığım bir şeyi takip ettim. Onu kovaladım. Neredeyse matematiksel bir soyutlama. Adı Kergma. Burada, tekçift boyutlu bir arayüzde kısılı kaldım ve sarmallar çizip duruyorum. O zamana kadar epey eğleniyordum."

"Kergma’yı iyi tanırım. Kergma bir düzenbazdır. Uzamsal konumunu hissedebiliyorum. Dönüşe karşı koyacak enerji patlamaları göndereceğim. Sorun çıkarsa bildir. Gelebileceğin zaman söyle ve gel."

Çubukludan enerji yolladım ve fren etkisi başladı. Biraz sonra, “Sanırım artık kaçabilirim," dedi.

"Gel o zaman."
Aniden Hayalet oradaydı, çevremde büyülü bir halka gibi dönüyordu.
"Teşekkürler, baba. Buna gerçekten minnettarım. Yapabileceğim bir şey varsa..."
"Var," dedim.
"Ne?"
"Kendini küçült ve üzerimde bir yere saklan."
"Bileğin iyi mi?"
"Elbette."
Dediğimi yaptı. Sonra, “Neden?" diye sordu.
"Aniden bir müttefike ihtiyacım olabilir," diye yanıtladım.
"Neye karşı?"
"Her şeye," dedim. “Kavga zamanı."
"Bundan hiç hoşlanmadım."
"O zaman şimdi git. Sana kızmam."
"Bunu yapamam."
"Dinle, Hayalet. Bu iş büyüdü ve artık bir çizgi çekilmeli. Ben..."
Hava sağımda pırıldamaya başladı. Ne anlama geldiğini biliyordum.
"Daha sonra," dedim. “Kıpırdama."
...Ve bir kapı belirdi, yeşil ışıktan bir kuleyi içeri almak üzere açıldı: gözler, kulaklar, burun, ağız, kollar denize benzer eriminde dönüyordu. Son zamanlarda gördüğüm en ilham verici iblis şekillerinden biri. Ve elbette, hatlarını tanıyordum.
"Merlin," dedi. “Burada çubukluyla oynadığını hissettim."
"Hissedeceğini biliyordum," diye yanıt verdim “ve hizmetindeyim, Mandor."
"Gerçekten mi?"
"Her açıdan, ağabey."
"Belli bir tahta çıkma meselesi de dahil mi?"
"Özellikle de o."
"Mükemmel! Peki burada ne işler çeviriyordun?"
"Kaybettiğim bir şeyi arıyordum."
"Bu başka bir günü bekleyebilir, Merlin. Şu anda yapacak çok şeyimiz var."
"Evet, bu doğru."

"Daha hoş bir şekil al ve benimle gel. Tahta çıktıktan sonra yapacaklarını konuşmalıyız. Hangi Evler baskılanacak, kimler yasadışı ilan edilecek-"

"Hemen Dara ile konuşmalıyım."

"Önce sana biraz bilgi vermeyi tercih ederim. Gel! Değiş de gidelim!"

"Şu anda nerede olduğunu biliyor musun?"

"Gantu'da, sanırım. Ama onunla daha sonra konuşuruz."

"Yanında Koz Kartı yoktur, değil mi?"

"Korkarım yok. Senin yanında bir deste taşıdığını sanıyordum?"

"Taşıyorum. Ama bir gece içerken onunki yanlışlıkla yok edildi."

"Fark etmez," dedi. "Dediğim gibi, onu daha sonra görürüz."

Konuşurken çubukluda kanallar açıyordum. Onu bir güç hortumunun merkezinde yakaladım. İçindeki dönüşüm sürecini görebiliyordum ve onu tersine çevirmek, yeşil ve dönen kuleyi yıkıp, siyah ve beyazlara bürünmüş, ak saçlı ve çok sinirli görünen bir adama dönüştürmek kolaydı.

"Merlin!" diye haykırdı. "Neden beni değiştirdin?"

"Bu şey beni büyülüyor," dedim, çubukluyu sallayarak. "Yalnızca neler yapabildiğini görmek istemiştim."

"Artık gördün," dedi. "Şimdi lütfen beni eski halime getir ve kendin için daha uygun bir şekil bul."

"Bir dakika," dedim, o eriyip akmaya çalışırken. "Seni tıpkı olduğun gibi istiyorum."

Çabasına karşı onu tuttum ve havada alev alev bir dikdörtgen çizdim. Bir dizi hızlı hareket onu annemin kaba bir resmiyle doldurdu.

"Merlin! Ne yapıyorsun!" diye bağırdı Mandor.

Bir nakil büyüsüyle uzaklaşma çabasını bastırdım.

"Toplantı zamanı," diye bildirdim. "Bana tahammül et."

Önümde asılı duran doğaçlama Koz Kartı'na bakmakla yetinmedim, bedenimde ve çevremde dönen enerjilerle düpedüz saldırdım ona.

Aniden Dara yarattığım çerçevenin içinde duruyordu. Uzun boylu, kömür karası gözleri yeşil alevden.

"Merlin! Neler oluyor?" diye haykırdı.

Hiç bu şekilde yapıldığını duymamıştım, ama iletişimi korudum, gelmesini emrettim ve çerçeveyi söndürdüm. Yaklaşık iki metre boyunda ve öfke püskürerek önümde duruyordu.

"Bunun anlamı ne?" diye sordu.

Onu da Mandor gibi yakaladım ve insan boyutuna döndürdüm.

"Demokrasi," dedim. “Bir an için hepimiz benzer görünelim."

"Bu komik değil," diye karşılık verdi ve değişmeye başladı.

Çabasını iptal ettim.

"Hayır, değil," diye yanıt verdim. “Bu toplantıyı ben düzenledim ve benim koşullarıma göre yürüyecek."

"Pekala," dedi, omuzlarını silkerek. “Bu kadar acil olan ne?"

"Taht meselesi."

"Konu halledildi. Taht senindir."

"Peki ben kimin olacağım?" Bir çubukluyu diğerinden ayırmalarının yolu olmadığını umarak sol elimi kaldırdım. “Bu şey büyük güçler veriyor. Aynı zamanda, kullanımı karşısında bir bedel alıyor. Takanı etkileyecek bir büyü taşıyor."

"Swayhill’e aitti," dedi Mandor. “Seni onun varlığının gücüne alıştırmak için yüzüğü sana ulaştırdım. Ve evet, bir bedel var. Takan bunu kabul etmeli."

"Onunla mücadele ettim," diye yalan söyledim “ve artık efendisi benim. Ama asıl sorunlar kozmik değildi. Sizin büyülerinizin zorlamalarıydı."

"Bunu inkar etmiyorum," dedi Mandor. “Ama bunun için çok iyi bir sebep vardı. Tahta çıkmaya gönülsüzdün. Bir zorlama unsuru eklemek zorunda hissettim kendimi."

Başımı salladım.

"Bu yeterli değil," dedim. “Daha fazlası vardı. Beni sizin hizmetkarınız yapmak için tasarlanmış bir şey vardı."

"Gerekliydi," diye karşılık verdi. “Uzun süre uzakta yaşadın. Yerel siyasi sahneyi iyi bilmiyorsun. Dizginleri alıp dilediğin yöne gitmene izin veremezdik. Aptalca davranışların pahalıya mal olacağı böyle bir zamanda değil. Ev’in seni kontrol etmek için bir yola ihtiyacı vardı. Ama bu yalnızca eğitimin tamamlanana kadar sürecekti."

"Senden kuşku duymama izin ver, ağabey," dedim.

Dara’ya baktı, o hafifçe başını salladı.

"O haklı," dedi Dara “ve işi öğrenene kadar geçici bir kontrol mekanizmasında yanlış bir şey göremiyorum. Ortada aksine izin verilemeyecek kadar çok şey var."

"Bu bir köle büyüsüydü," dedim. “Beni tahta çıkmaya ve emirlere itaat etmeye zorlayacaktı."

Mandor dudaklarını yaladı. İlk kez endişe belirtisi gösterdiğini görüyordum. Bu beni hemen dikkatli olmaya yöneltti ama biraz sonra bunun hesaplı bir dikkat çekme yöntemi olabileceğini anladım. Savunmamı ona odakladım ve elbette, saldırı Dara'dan geldi.

Bir ısı dalgası üzerimden geçti. Dikkatimi hemen kaydırdım, bir engel yaratmaya çalıştım. Bu şahsıma bir saldırı değildi. Yatıştırıcı, zorlayıcı bir şeydi. Onu uzak tutmak için mücadele ederken dişlerimi gösterdim.

"Anne..." diye hırladım.

"Gerekli önlemleri eski yerine koymalıyız," dedi duygusuz bir sesle, benden çok Mandor'a.

"Neden?" diye sordum. “İstediğin şeyi elde ediyorsun."

"Taht yeterli değil," diye yanıt verdi. “Bu konuda sana güvenmiyorum ve güven şart."

"Bana hiç güvenmedin," dedim, büyüsünden kalanları iterek.

"Bu doğru değil," dedi “ve bu teknik bir mesele, kişisel değil."

"Mesele her ne ise," dedim, “ben yokum."

Mandor bana bir felç büyüsü fırlattı ve onu ittim. Artık her şeye hazırdım. Ben bunu yaparken, Dara bana Kargaşa Fırtınası olduğunu fark ettiğim karmaşık bir şeyle saldırdı. İkisiyle birden, büyüye karşı büyü maçı yapacak değildim. İyi bir büyücünün yarım düzine asılı büyüsü olabilir. Onların akıllıca kullanımı genellikle bu tür durumlarla başa çıkmak için yeterlidir. Bir büyü düellosunda, onların kullanılma stratejileri oyunun önemli bir parçasıdır. Büyüler bittiği zaman iki taraf da hâlâ ayaktaysa, kaba kuvvetle savaşmak zorunda kalırlar. O zaman, kim daha fazla gücü kontrol ediyorsa, o üstün çıkar.

Kargaşa Fırtınası'na karşı bir şemsiye açtım, Mandor'un Astral Sopası'nı savuşturdum, annemin Ruh Bölünmesi sırasında kendimi bir arada tuttum, Mandor'un Karanlık Kuyusu'nda duyularımı korudum. En önemli büyülerim bayatlamıştı ve çubukluya güvenmeye başladığımdan beri yeni büyü asmamıştım. Çoktan kaba kuvvet kullanma durumuna düşmüştüm.

Neyse ki, çubuklu daha önce yapabildiğimden daha fazlasını kontrol edebilmemi sağlıyordu. Tek yapmam gereken onların büyülerini tüketmesini beklemekti, sonra tüm hünerler ortadan kalkacaktı. Onları yoracak, tüketecektim.

Mandor bir tanesini yaklaştırdı, Elektrik Kirpi'nin bir sürtünmesiyle canımı acıttı. Ama onu bir güç duvarıyla perişan ettim ve her yöne çakan,

dönen disklerden oluşan bir sisteme çarptım. Dara sıvı aleve dönüştü, kıvrandı, dalgalandı, çemberler ve sekizler halinde aktı, yaklaşıp uzaklaşırken çevremde dönmeleri için bana keyif ve acı kabarcıkları fırlattı. Onları fırtınaya geri fırlatmaya, o porselen suratı parçalamaya, kuleleri, içinde delikler olan aile gruplarını, ışıyan geometrileri sökmeye çalıştım. Mandor kuma döndü, üzerine yayıldığı yapıdan akmaya çalıştı, sarı bir halı oldu, bana doğru süründü.

Etkileri görmezden geldim ve onları enerjilerle dövmeye devam ettim. Halıyı ateşe fırlattım, üstlerine yüzen bir çeşme bıraktım. Giysilerimdeki ve saçlarımdaki küçük ateşleri silkeleyerek bilincimi sol omzumdaki ve bacağımdaki uyuşuk noktalara akıttım. Ufalandım ve Dara'nın Çözülme büyüsüne hâkim olunca kendimi topladım. Mandor'un Elmas Köpük'ünü parçaladım ve Hüküm Zincirleri'ni sindirdim. Üç kez, insan şeklimi daha uygun şeylere dönüştürdüm, ama hep insan şekline geri döndüm. Suhuy'un yaptığı bitirme sınavlarından bu yana böyle egzersiz yapmamıştım.

Ama nihai avantajın bana ait olduğu açıktı. Onların tek gerçek şansları beni hazırlıksız yakalamaktı ve o şans gitmişti. Çubukludaki tüm kanalları açtım, Desen'i bile korkutacak bir şey ama, şimdi düşünüyorum da, beni sanki uyuşturmuştu. Mandor'u, onu iskelete çeviren, sonra aniden eski haline getiren bir güç külahında yakaladım. Dara'yı çivilemek daha zordu, ama bütün kanallarla saldırdığımda, onu niyetlendiğim heykele dönüşmekten kurtaran tek şey bana yedekte sakladığı bir Sersemletme büyüsüyle vurması oldu. Bunun yerine ölümlü şeklinde kaldı ve ağır hareketlere mahkum oldu.

Başımı iki yana salladım, gözlerimi ovaladım. Önümde ışıklar dans ediyordu.

"Tebrikler," dedi Dara, yaklaşık on saniye içinde. "Düşündüğümden daha iyiymişsin."

"Ve işim henüz bitmedi," diye yanıt verdim, derin derin nefes alarak. "Bana yaptığınızın aynısını size yapmamın zamanı geldi."

Onları kontrolüm altında tutacak büyüyü tasarlamaya başladım. O sırada annemin ağır ağır gülümsediğini gördüm.

"Seninle -biz -başa çıkabiliriz -sanmıştım," dedi, hava önünde pırıldamaya başlarken. "Yanılmışım."

Önünde Logrus İmgesi belirdi. Annemin yüz hatları hemen canlılık kazandı.

Sonra İmgenin korkunç bakışını hissettim. Bana hitap ettiği zaman, o değişken ses sinir sistemimi paraladı.

"İnatçılığınla başa çıkmak üzere çağrıldım, ey kral olacak adam."

Aynalar Evi yıkılırken aşağıdan bir çatırtı geldi. O tarafa baktım. Dara da öyle. Ayağa kalkmaya çalışan Mandor da.

Yansıtan yüzeyler havalandı, bize doğru süzüldü. Hemen her tarafımıza dağılarak, yüzleşmemizi sayısız açıdan yansıttılar, tekrar yansıttılar. Görüntü sersemleticiydi, çünkü mekanın kendisi çarpılmış, çevremizde bükülmüş görünüyordu. Ve her görüntüde bir ışık halkası tarafından çevrelenmiştik, ama mutlak kaynağını seçemiyordum.

"Merlin'in yanındayım," dedi Hayalet bir yerden.

"Yapı!" diye bildirdi Logrus İmgesi. “Amber'de beni engelledin!"

"Desen'i de," dedi Hayalet. “Bence dengeliyor."

"Şimdi ne istiyorsun?"

"Merlin'den ellerini çek," dedi Hayalet. “Burada saltanat sürerken aynı zamanda hükmedecek. Üzerinde ipler olmadan."

Hayalet'in ışıkları çember çizmeye başladı.

Çubuklu'yu harekete geçirdim, tüm hatlarını açtım, Hayalet'i bulup ona enerji akıtmayı umuyordum. Ama iletişim kuramadım.

"Buna ihtiyacım yok, baba," dedi Hayalet. “Ben zaten Gölgedeki kaynaklara ulaşabiliyorum."

"Kendin için ne istiyorsun, yapı?" diye sordu İmge.

"Beni seven bir kişiyi korumak."

"Sana kozmik büyüklük önerebilirim."

"Zaten önerdin. Reddettim, unuttun mu?"

"Hatırlıyorum. Ve hatırlayacağım." Devamlı kayan şekilden çentikli bir duyarga, ışık halkalarından birine yaklaştı. Karşılaştıkları zaman kör edici bir alev fışkırdı. Ama görüş açım temizlendiği zaman hiçbir şey değişmemişti. “Pekala," dedi İmge.

"Hazırlıklı gelmişsin. Henüz seni yok etmek için kendimi zayıflatma zamanım gelmedi. Bir başkası tereddüt etmemi beklerken değil."

"Kaos'un Leydisi," dedi, “Merlin'in dileklerini kabul etmelisin. Saltanatı aptalca bir şey olursa, kendi eylemleriyle kendisini yok edecek. Basiretli olursa, işine karışmadan istediğin şeyi elde etmiş olacaksın."

Annemin yüzünde inanamaz bir ifade belirdi.

"Amberin oğlu ve oyuncağı önünde gerileyecek misin?" diye sordu.

"Ona istediği şeyi vermeliyiz," diye kabul etti İmge, “şimdilik. Şimdilik..."

O kaybolurken hava çığlık attı. Mandor’un küçücük gülümsemesi sonsuzluğa yansıdı.

"Buna inanamıyorum," dedi Dara, çiçek suratlı bir kedi, sonra yeşil alevlerden bir ağaç olurken.

"Neye istersen inan," dedi Mandor ona. “O kazandı."

Ağaç sonbaharına alevlendi ve yok oldu.

Mandor bana başını salladı.

"Umarım ne yaptığını biliyorsundur," dedi.

"Ne yaptığımı biliyorum."

"Nasıl anlarsan anla," dedi, “ama tavsiyeye ihtiyacın olursa, sana yardım etmeye çalışırım."

"Teşekkürler."

"Öğle yemeğinde konuşmak ister misin?"

"Şimdi değil."

Omuzlarını silkti ve mavi bir hortum oldu.

"O zaman görüşürüz," dedi sesi hortumun içinden, uçup gitmeden önce.

"Teşekkürler, Hayalet," dedim. “Zamanlaman oldukça iyileşmiş."

"Kaos’un solu zayıftı," diye yanıt verdi.

Gümüş, siyah, gri ve beyaz, yeni giysiler çağırdım. Onları Jurt’un dairesine götürdüm. Anlatacak uzun bir hikayem vardı.

Az kullanılan yollarda yürüdük, Gölge’den geçtik, sonunda Desendüşüşü Savaşı’nın son savaş alanına ulaştık. Burası yıllar içinde kendini iyileştirmiş, orada olan şeylere dair hiçbir iz bırakmamıştı. Corwin uzun uzun, sessizlik içinde baktı.

Sonra bana döndü. “Her şeyi düzenlemek, daha kalıcı bir denge sağlamak ve istikrar kazanmasını temin etmek için çaba gerekecek," dedi.

"Evet."

"Sence bir süre için bu uçta olayları sakin tutabilir misin?"

"Fikir bu," dedim. “Elimden geleni yaparım."

"İçimizden herhangi birinin yapacağı da bu," dedi. “Tamam, Random neler olduğunu bilmeli, elbette. Rakibi olarak karşısına çıkmanı nasıl karşılayacak, emin değilim, ama hayat bu."

"Ona saygılarımı ilet. Bill Roth’a da."

Başını salladı.

"Ve iyi şanslar," dedim.

"Hâlâ gizem içinde gizemler var," dedi. “Elime bir şeyler geçer geçmez, neler öğrendiğimi iletirim."

Yaklaştı ve bana sarıldı.

Sonra, “O yüzüğü yükle ve beni Amber’e gönder." dedi.

"Çoktan yüklendi," dedim. “Güle güle."

"...Ve merhaba," diye yanıt verdi, bir gökkuşağının kuyruğunun ucundan.

Sonra, Kaos’a giden uzun bir yürüyüş için geriye döndüm.

ONUNCU CİLT ve SERİ

SON

ONUNCU CİLT ve SERİ

SON

Yayınevi

İthaki Yayınları 252
Fantastik Kurgu 51
Amber Yıllıkları 1. Cilt
10-Kaos Prensi
Roger Zelazny
ISBN 975-8725-53-X
Özgün Adı: Voe Chronicles of Amber 10- Prince of Chaos
İngilizceden çeviren: Niran Elçi
Redaksiyon: Ümit Kayalıoğlu
1. Baskı İstanbul, 2003

Yayın Koordinatörü: Füsun Taş
Sanat Yönetmeni: Murat Özgül
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: Yeşim Ercan
Kapak ve İç Baskı: Kitap Matbaacılık
Cilt: Fatih Mücellit
İthaki Yayınları
Mühürdar Cad. İlter Ertüzün Sok. 4/6 81300 Kadıköy İstanbul
Tel: 0216 330 93 08 Faks: 0216 349 14 35
penguenithaki@superonline.com www.ithakiyayinlari.com

Yazar Hakkında

ROGER ZELAZNY

1937 yılında doğdu. İlk öyküsü olan Passion Play 1962 yılında Anıazing Stories'de yayımlandı. Zelazny hızla ünlenerek 1965 yılında He W1JO Shapes ve The Doors of His Face, The Lamps of His Mouth ile Nebula ödülleri kazandı. Bunu 1966'da This Immortal isimli romanıyla Hııgo ödülü izledi. Işık Tanrısı (Lord of Light) da 1968 yılında Hugo ödülüne layık görüldü.

1976 yılında Home is tbe Hangnıan adlı eseriyle hem Hııgo hem Nebula, 1986'da Twentyty-Foıır Views of Moıınt Fuji, 1982'de Unicom Variation ve 1987'de Pennafrost ile Hugo ödülleri kazandı. 1995 yılında öldü.